

שְׁעָה"כ

1	תפילה מתחילת הברכות עד ברוך שאמר - 1, עליית עולמות על ידי הדי' חלקי תפילה - 2, כוונות של כל הנ"ל - 3	תפלת השחר א
4	ד' חיובי מעשה קודם התפילה כנגד ד' חלקי תפילה - 4, פירוט הדי' תיקוני תפילה כנגד העולמות - 5	תפלת השחר ב
8	ענין ד' חלקי תפילה כפי ד' עולמות 8, עלייתם - 10, השוני בין עשיה ליצירה בריאה אצילות - 12, שוני ב' בין עשיה ליצירה בריאה אצילות - 13, אנא בכח - 14, איזהו מקומן - 16, ברייתא דר' ישמעאל - 16, פי' צו את בני ישראל - 17, עולת תולע - 17, פיטום הקטורת - 18, ענין מגפה - 22, פיטום הקטורת נגד מגפה - 23, נוסח פיטום הקטורת לתיקון הצות - 23, יחוד נגד מגפה - 24, עוד דבר בכל עת שתמצא - 26, למנצח בנגינות - 27	תפלת השחר ג

דרושי תפלת השחר דרוש א'

ונבאר עתה כללים שיש בסדר תיקון תפלת השחר.

¹דע כי מן תחילת התפלה עד ברוך שאמר הוא עולם העשיה, ומברוך שאמר עד יוצר אור הוא עולם היצירה, ומן יוצר אור עד סוף ברכת אבות הוא עולם הבריאה, ושאר כל העמידה הוא עולם האצילות.

וסדר העשיה הוא מתתא לעילא, וכדי ליחד את העשיה ביצירה. והנה יש בה קלי' קשות וחזקות², לכן צריך ליחד תחילה ראש היצירה בראש העשיה, ואח"כ שאר היצירה הוא מתתא לעילא, וכן הבריאה הוא מתתא לעילא. וברכת אבות הוא ראש הבריאה הנקרא היכל ק"ק דבריאה³, עד סוף ברוך אתה ה' מגן אברהם ושאר כל העמידה כולה היא באצילות.

וזה ביאור כל הנז': כי הי"ח ברכות שיש מן על נטילת ידים⁴ עד ברכת התורה הם ח"י ברכאן⁵ דיסוד דעשיה. ומן הודו עד ברוך שאמר הוא רישא דעשיה, היכל ק"ק שלה.

- מאיר הכוונה -

¹ פע"ח שער התפילה פרק ו.

² עי' תיקו"ז קלד ע"ב שהקלי' שבעולם העשיה הוא בחי' ערלה. ועי' ע"ח (שער לו פרק ד): והנה אחר שנברא אדה"ר וכו' חזרו ז"ן פב"פ, וכו' והנה כמו שתיקן בעולם אצילות כן גרם תיקון בכל העולמות של בריאה יצירה והחזירם פב"פ. אבל עולם עשיה לא תיקן, לפי ששם הרע מרובה על הטוב, כמ"ש בע"ה בדרוש אבי"ע, ופסולת מרובה על האוכל, ויש שם קליפות רבים מאד, לכן נשאר עולם העשיה בבחי' אחור [באחור], ושם באותן אחוריים נאחזים הקלי' אשר שם בעשיה הנקרא אלהים אחרים. ועי' דרושי אבי"ע ג שהרי על קלי' דאצילות נמצא כל הקלי' של כל העולמות אצילות בריאה ויצירה. ועי' שם פרק א' (ב): התחלת הכלים הם מעולם הנקודים שהם י"ס דאצילות שהם מאנין וכלים הנזכר ר"מ (פ' בא מג ע"א), וכאן בעולם עשיה נגמר מלאכת הכלים והוא תכלית החומרים שהוא קצה האחרון. ולכן פה נתגלו בחי' הקליפות לגמרי, ולכן נקרא זה עולם הקליפות עם היות בתוכה עשר ספירות דעשיה דקדושה. ועי' הקדמה לשער ציור עולמות אבי"ע: בבריאה הקליפה מועטת מן הקדושה ונפרדת ואינה נדבקת, וביצירה הקלי' והקדושה בשיקול א' ואינן מתערבים, ובעשיה הקליפה מרובה על הקדושה, ומעורבים טו"ר בבחינת הלבושים ולא בבחינת הכלים והעצמות ח"ו.

³ עי' לקמן יב ע"א ד"ה ובהגיעך אל ברכת אבות, שרק ה' שפתי תפתח בהיכל ק"ק דבריאה. יש לחלק שכאן מדבר על חיצוניות העולמות, ושם על הבי"ע שבאצילות.***

⁴ הנותן לשכוי (ש"ש וכן הוא בנהר שלום מו ע"א).

⁵ עי' תיקו"ז ג ע"ב ועוד הרבה מקומות שיסוד היא חי עלמין, וח"י ברכות. {שמאי}

שְׁעָה"כ

וברוך שאמר הוא היכל ק"ק ראש היצירה, ולכן הם י"ג ברוך כמנין אחד⁶. והוא סוד י"ג מכילין דרחמי אשר בעולם היצירה⁷. ולכן יש בברוך שאמר פ"ז תיבות ככתוב בנוסח שנעתיק לקמן בע"ה, לרמוז כי הוא ראש היצירה, שעליו נאמר (שיה"ש ה יא) ראשו כתם פז⁸, ולכן צ"ל המהולל בפה עמו, שעולה בגימ' פ"ז, ולא ככתוב במחזורים בפי עמו. ואח"כ ח"י שמהן שיש באותם הפסוקים של יהי כבוד ה' לעולם עד תהלה לדוד, כנודע⁹. והנה הם ח"י ברכאן דיסוד דיצירה, ולהיות כי נודע כי בכל עולם מארבע עולמות אבי"ע יש כל הי"ס וכל הפרצופים, שהם א"א ואו"א וזו"ן, ולכן בסוף היצירה אנו חוזרים להזכיר ח"י היות בשירת הים, וי"ג שבחים דישתבח, שהם שיר ושבחה הלל וזמרה כו'.

¹¹¹⁰ והנה בהיותו בסדר העשיה, שהוא מתחלת התפלה עד ברוך שאמר כנ"ל, יכוין לעלות כל הנפשות אשר שם אל עולם היצירה¹². ובסדר היצירה יכוין לעלות כל הרוחין אשר שם אל עולם הבריאה. ובסדר הבריאה יכוין לעלות כל הנשמות אשר שם אל עולם האצילות, ואז מלכות עילאה¹³ נכללת מכל אלו הנפשיין ורוחין ונשמתין, ועיי"כ נעשין בה בחי' מ"ן¹⁴. וצריך לשתף גם את עצמו בכל חלקיו, דהיינו להעלות נפשו עם הנפשות דעשיה, ורוחו עם הרוחין דיצירה, ונשמתו עם נשמתין דבריאה, והבן זה היטב. וכבר ביארנו¹⁵ ענין עליית העולמות¹⁶, שאינם עולים¹⁷ רק בחינת הנפשות והרוחות והנשמות אשר בהם בלבד¹⁸, אבל העולמות עצמן אינן עולים¹⁹. וכן בירידת הנשמות אחר העמידה, תכלול נפשך ורוחך ונשמתך עמהם על דרך הנז' בעליה.

- מאיר הכוונה -

⁶ צ"ל וא"ו וכן הוא בפע"ח לז ע"ד (גלינוות הלש"ו על פע"ח).

⁷ עי' לקמן (יג ע"ב) ד"ה ודע כי כמו שנתבאר ב"ג מידות.

⁸ עי' לקמן יז ע"ג.

⁹ עי' לקמן יז ע"ד.

¹⁰ פע"ח שְׁעָרַת הַתְּפִלָּה ו. {שמאי}

¹¹ ונבאר כוונה אחרת כוללת כל' חלקי התפלה שצד' עולמות אבי"ע הנ"ל (פע"ח).

¹² כי זה הוא עיקר כוונתנו להעלות מ"ן למעלה (פע"ח). עי' לעיל הערה.

¹³ "מלכות עילאה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שכינה".

¹⁴ עי' ע"ח שער השמות פרק א: אמרו בתקונים (כד ע"ב) ג' ספירות עלאין מקננן בבריאה שהם הנקרא כורסייא כנודע. וזה שאנו אומרים שג"ר דבריאה מאירין, אינו רק על ג"ר דנוקבא דז"א דבריאה, כי גם היא כלולה מ"ס, כי כל הג' עולמות ב"ע הם דוגמת עולם האצילות כנ"ל. ועי' דע"ה ח"ב קיח ע"ב: כלומר הג"ר דנוק' דז"א דאצילות המתפשטים בבריאה. ועי' שער תיקון הנוק' ב' אות א' – שט"ת ירדו לבי"ע.

¹⁵ עיין ציצית דרוש ה' בד"ה אבל התפילין, ועיי"ש הערות, ועי' הערה בסוף הספר אות עמוד.

¹⁶ עי' שער פר"ח ח: אין חיצוניות העולמות עולין, דא"כ היינו רואין בעינינו עלייתן. עי' פע"ח

שער התפילה פרק ו' שזה רק בביאת משיח (דע"ה ח"א מד ע"ג). {שמאי}

¹⁷ עי' לקמן טו ע"ב וסח סע"א, ובע"ח שער מ' דרוש ג' ה' טו ושער נ' פרק ו (לש"ו).

¹⁸ כל העליות של הפרצופים אינן עליות כפשוטו, אלא כל העליות של הפרצופים אינן כי אם תוספת אור ומוחין מלעילא לאור התחתון [עי' לש"ו כללים ח"א לו ע"ג, שאם היה זה עילוי ממש וכפשוטו, הרי שהיה הדבר כעין מיתה שכן בעליה מעין זו חוזרת נשמתו לשורשה], ועל ידי זה נעשה התחתון עצמו להיות מעין מדריגת הפרצוף שעליו, ונקרא על שמו (ביאורים ח"א לד ע"ד).

¹⁹ פיסקא זו נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "נראה כי גם חילוניות העולמות יכולין לעלות למעלה ממקומם ע"י הכללות בפנימית העולמות שהם נפשין ורוחין ונשמתין כנזכר בנוסח הקדמה הראשונה והנה שמעתי ממורי זלה"ה ענין זה פעמים רבות אל"ל שיש בהם דברים הפכים ואיני זוכר תיוראם ותשובתם". [למעלה ממקומם – אמנם נראה כי הכוונה הוא צאמת רק על אור הפנימי שבהם, כי הן החילוניות והן הפנימיות ישנם בכל א' אור פנימי ואור מקיף, כמ"ס לקמן בשער השצת פרק ו' וכן בשער הכוונות סל ע"ב (לש"ו)].

שְׁעָה"כ

עוד דע בענין סדר תפלת שחרית, כבר נת"ל כי מן התחלת הי"ח ברכות עד ברוך שאמר הוא בעולם העשיה, ומשם עד יוצר אור עולם היצירה, ומשם עד תפלת י"ח הוא עולם הבריאה, ומשם עד קדיש שאומרים קודם אשרי יושבי הוא באצילות, ומן אשרי יושבי עד תפלה לדוד חוזר להיות עולם הבריאה, ומשם עד אין קדוש כה' חוזר להיות עולם היצירה, ומשם עד עלינו לשבח הוא עולם העשיה. והכונה היא שצריך בתחילה להעלות העולמות ממטה למעלה כנ"ל, ומתקשרים עולם התחתון בעולם העליון ממנו, עד שנמצאים כל העולמות כולם יחד קשורים בעולם האצילות בעת שמתפללין תפלת י"ח בעמידה, ואז נעשה שם הזווג העליון. ואח"כ צריך לקבל שפע העליון הנמשך מן הזווג ההוא, וצריך להורידו למטה בעולמות התחתונים מעילא לתתא, ולכן באומרינו אשרי יושבי ביתך עד תפלה לדוד, אנו מורידין השפע מן (יב ע"א) האצילות אל הבריאה²⁰, ואין הכונה להוריד עולם הבריאה בעצמו. וכן עדי"ז עד אין קדוש כה' כי אין בלתיך, כי אז אנו מורידין השפע מיצירה לעשיה. ואח"כ בעלינו לשבח אז יורדין העולמות הנז' כל א' במקומו כמ"ש שם בע"ה. גם נתבאר במזמור אשרי יושבי ביתך הנתקן אחר נפילת אפים, ושם נתבאר בכל הצורך, וע"ש הישב.

²²²¹ והנה כאשר תתחיל בח"י ברכות הנז' עד ברוך שאמר, תכוין תמיד²³ בהויה דמילוי ההין, שהוא בעשיה²⁴, ויוצא מאות ה' אחרונה של ההויה הכוללת, כנודע כי ה' אחרונה היא בעשיה, והויה זו דמילוי ההי"ן ה"ם נשמת העשיה, הנק' בחי' נפש, והיא העולה ממקומה אל היצירה כנו'. גם תכוין אל שם א"ל אדני²⁵ אשר בעולם העשיה. ובהגיעך אל ברוך שאמר עד יוצר אור, תכוין²⁶ אל נשמת עולם היצירה, שהוא הויה דאלפין העולה בגימ' מ"ה, והוא בחי' רוח כנ"ל²⁷. גם תכוין אל שם א"ל הויה אשר בעולם היצירה²⁸.

ובהגיעך אל יוצר אור עד העמידה, תכוין²⁹ אל נשמת הבריאה, והיא הויה דמילוי ס"ג, גם תכוין אל שם א"ל שדי³⁰ אשר בעולם הבריאה³¹. ובהגיעך אל ברכת אבות, אחר שאמרת ה' שפתי תפתח, אז תכוין אֶל³² הויה דמילוי יודין העולה בגימ' ע"ב, שיוצא מאות יוד של ההויה הכוללת, כי כבר ידעת כי ה' שפתי תפתח הוא בהיכל ק"ק דבריאה³³. וכן עדי"ז ממש תכוין בעת הורדת הג' עולמות אחר העמידה כנ"ל עד עלינו לשבח.

- מאיר הכוונה -

²⁰ עי' נהר שלום יז סע"ד "השפע הנמשך לאב"ע בכל יום באשרי ובתפילה לדוד ובקוה אל ה' אינו מהבירורים שעלו באותו יום אלא מהבירורים של יום הקודם".

²¹ פע"ח שְׁעַר הַתְּפִילָה ו. (שְׁמַא"י)

²² ונבאר עתה כוונה כוללת כל' עולמות האלו כל' חלקי הדבור כנ"ל (נוסף בפע"ח).

²³ דהיינו שזה כוונה כללי ולא בשעת אמרת שם השם. { }

²⁴ עי' לעיל א' ע"ג שזה בז"א דעשיה, שהיפנה ויטול הוא בנוק' דעשיה. { }

²⁵ עי' הערה בסוף הספר.

²⁶ תליר (נוסף כלס"ו על פע"ח מעולת תמיד).

²⁷ ויוצא מאות ו' של הויה הנ"ל (פע"ח).

²⁸ עי' שם.

²⁹ תמיד (נוסף בפע"ח).

³⁰ עי' שם.

³¹ והוא יוצא מה' ראשונה של שם הוי"ה (נוסף בפע"ח).

³² { }

³³ עי' גמ' ברכות ד' ע"ב שזה כתפילה אריכתא, ועי' לקמן עמידה א.

שְׁעָה"כ

והנה אין ראוי לבוין³⁴ כל א' וא' בפני עצמו, לפי שעיקר הכונה היא לכלול ולקשר עולם בעולם, ולכן כשתגיע אל ברוך שאמר תכוין אל אות ה' תתאה שבשם הויה, ותכוין אל שם ב"ן דמילוי ההיין, וגם תכוין אל שם א"ל אדני, ותעלם ותחברם עם אות ו' של השם ועם שם מ"ה דאלפין ועם שם א"ל הויה שביצירה. וכשתגיע אל יוצר אור, תכוין אל ה' תתאה להעלותה ולדבקה עם אות ו', ואות ו' דבוקה עם ה' עילאה שבבריאה, וכן שם ב"ן דההיין, תחברו לשם מ"ה, ושם מ"ה עם שם ס"ג דבריאה, וכן שם א"ל אדני עם שם אל הויה, ותחברם עם שם א"ל שדי שבבריאה. ובהגיעך אל העמידה, תכוין להעלות כל הדי' עולמות כלולים זב"ז בג' בחי' הנז' מלמטה למעלה ע"ד הנ"ל. ועד"ז תעשה להפך בעת ירידת העולמות אחר העמידה כנ"ל, ונמצא כי בהגיעך אל אין קדוש כה' כי אין בלתיך כו', תכוין לכל הארבע עולמות כלולים זב"ז מעילא לתתא.

דרושי תפלת השחר דרוש ב'

³⁵על ענין הנז' בסדר תיקון תפלת שחרית, הנה כבר נתבאר לעיל (דרוש א') ענין התחלקותה אל ארבע עולמות אבי"ע. ועתה נבאר ענין הנז' יותר בביאור עמוק, הנה כבר ביארנו בביאור הקדמת אדרת האזינו בסופה (נח ע"א³⁶) הקדמה א' בענין שני בחי' שיש למעלה בכל העולמות דאבי"ע, כי בחי' א' היא ענין היצוניות העולמות, הוא בחי' כללות העולמות בבחי' היצוניותם, הנקרא כסא הכבוד ומלאכים³⁷ ואופנים³⁸, והבחינה הב' היא ענין פנימיות העולמות, שהם בחי' הנפשות של בני אדם דעשיה³⁹, והרוחות שביצירה, והנשמות שבבריאה כו'. וכל בחי' מהם יש לה בחי' אור פנימי ואור מקיף⁴⁰. והנה נודע מ"ש בזוה"ק (פרשת ויקהל דף רא ע"ב⁴¹ ובפ' בהר קב ע"א קב ע"ב⁴²) שבתחלה צריך לעשות התיקון בבחי' המעשה, שהם ד' תיקונים, והם אלו⁴³: יפנה⁴⁴, ויתעטף בציצית, ויניח

- מאיר הכוונה -

³⁴ כל עולם נפרדים לפני עצמו (נוסף צפע"ח).

³⁵ שער התפילה פרק א'.

³⁶ ז"ל: הנשמות של הצדיקים הם יותר פנימי' מכל המלאכים כולם חוץ מן הנשמות שהם מבריאה יצירה ועשיה ואמנם אף הם יהיו כפי הערך עצמו של הבריאה והיצירה והעשיה כי נשמות הבריא' גדולים הם ממלאכי הבריאה ופחותות ממלאכי האצילות. וכן עד"ז בשאר העולמות כמו שיתבאר במקומו. והנה גם באצילות עצמו בבחינת ז"א ונוקביה עצמ' יש בהם שתי בחינות האחת היא בחינת היצוניות שבהם שהיא כדמיון גוף אל הנשמ' שלפנים ומן היצוניות הזו נבראו כל העולמות כולם של בריאה ויצירה ועשיה כי כל הבריות שבעולם כולם הם בסוד פרצו' אדם כנז' בפ' תולדות וז"ל בתחי' דכל שייפא ושייפא אתקרי אדם כו' ואפילו כל המלאכים נבראו מן היצוניות של ז"א ונוקביה. והשנית היא בחינת הפנימיות שבז"א ונוקביה ומשם נבראו כל נשמות הצדיקים הזכרים מן ז"א והנקבות מן נוקביה, ע"כ. מש"כ שהנשמות הם מהפנימיות ר"ל גם מהפנימיות כי הפנימיות בלתי היצוניות אי אפשר עי' עוד פרו"ח דורש י' (כללים ח"א קג ע"ד). ועי' ע"ח שער כח פרק א'.

³⁷ עי' הערה בסוף הספר אות א עמוד 28.

³⁸ "הנקרא כסא הכבוד ומלאכים ואופנים" נמחק צפע"ח.

³⁹ "ש"ל בני אדם דעשיה" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "צעשיה".

⁴⁰ וכל בחי' מהם יש לה בחי' אור פנימי ואור מקיף (נמחק צפע"ח). אמנם הוא כן מופיע בשער מאמרי רש"י.

⁴¹ ז"ל: דבעי ליה לבר נש כיון דאתקין גרמיה ובפולחנא דעובדא בתקוני דמצוה וקדושה [ציצית ותפילין - רח"ו] ליחדא לביה בתקונא דפולחנא ופנימאה דמאריה ולשואה לביה ורעותיה בההוא פולחנא דאינון מלין [דקאמר] (דקשוט) דהא מלה סלקא: תרגום: שצריך לו לאדם שכיון שהתקין עצמו לעבודת המעשה בתקוני מצוה וקדושה ליחד לבו בתקון של העבודה הפנימית של אדונו ולשים את לבו ורצונו באותה עבודה של אותם דברים (שאומר) שהרי הדיבור עולה.

⁴² דף קב מדבר על שעייר לעזאזל, { }

⁴³ נטילת ידים ואח"כ יפנה (והם א' כי הם שניהם בעשיה כמ"ש למטה בסמוך) (לש"ו בפע"ח).

⁴⁴ ויצדוק נקצו (נוסף צפע"ח).

שְׁעָה"כ

תפילין של יד, ואח"כ תפילין של ראש. וכנגדם הם סדר קרבנות של שחר⁴⁵, וסדר הזמירות, וסדר יוצר, וסדר תפילת י"ה, וצריך לבאר כל זה.

הנה בתחילה, צריך בסוד המעשה לתקן בחי' היצוניות כל העולמות במקומם אשר להם⁴⁶, והוא כי ע"י אשר יפנה צרכיו^{48,47}, הנה הוא מתקן עולם העשיה בבחי' הנקרא נפש⁴⁹. וע"י ברכת אשר יצר, שהוא סוד הכל היוצא מן הפה בעת שמברך, הוא מתקן אור המקיף העולם העשיה⁵⁰. ואח"כ ע"י הפלית שמתעטף בראשו הוא מתקן היצוניות עולם היצירה הנקרא רוח⁵¹, ועל ידי כן יורד אור מן בחי' הנפש דיצירה אל בחי' הרוח אשר בעשיה הנק' יצירה שבעשיה. ובסוד הברכה שבציצית, נעשה אור מקיף אל היצירה. ואח"כ ע"י התפילה של יד נתקן עולם הבריאה, ואז יורד אור מן נפש דבריאה אל הנשמה שבעשיה. וע"י הברכה נעשה אור מקיף אל הבריאה. ואח"כ ע"י תפילין של ראש, נתקן עולם האצילות⁵². האמנם בענין הברכה יש מחלוקת, לפי שמר סובר כי גם בעולם האצילות צריך לעשות ע"י מעשינו אור מקיף שלו, ולכן צריך לברך גם על תפילין של ראש, לעשות אור מקיף אליו. ומר סבר דאור מקיף העולם האצילות שהוא בחי' נשמה לנשמה, אינו נעשה על ידינו, ומעצמו הוא נעשה, כי אין בנו כח לעשות⁵³.

⁵⁴ והנה כל הדי' עולמות נתקנו בבחי' היצוניותם שהוא כללות העולמות בעצמם בכללותם, בבחי' אור פנימי עם אור מקיף שלהם, ע"י אלו המצות מעשיות הנז"ל. אבל האדם בעצמו לא נתקן רק בחי' הנפש שלו בלבד, לפי שכל אלו הם מצות מעשיות, שהם מצד הנפש, ואפי' בברכה שלהם היא מצד מצות (וב"ב) מעשיות בלבד, ולכן כדי לתקן בחי' שנית, צריך סוד הדבור בתפלה.

וזה פרטן: כי באומרו סדר קרבנות של שחר, יכוין לכלול העשיה ביצירה, אחר שכבר נכללו ונתקנו⁵⁵ כל העולמות בכללותם. ואמנם כדי להעלותם למעלה ולכלול אותם ביחד, אי אפשר לעשותו אלא ע"י הכללות הנשמות⁵⁶, שהם בחי' פנימיות העולמות כולם,

- מאיר הכוונה -

⁴⁵ שהוא מתחלת כל הצרכות עד צרוך שאמר (נוסף בפע"ח).

⁴⁶ ודי' חלקי התפלה הוא כדי להעלותם ולכללם עולם העולם כמ"ס צעז"ה אצל צבחי' זו שהוא להעלותם למעלה זה א"כ רק ע"י שיוכלו ויעלו פנימית העולמות כולם שהוא צבחינת הנשמות כנ"ל ואז גם חיזונום שהוא צבחינת העולמות החיזונום גם הם עולין ונכללין עמהם (נוסף בפע"ח).

⁴⁷ "כי ע"י אשר יפנה צרכיו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "תחלה ירחץ ידיו ועי"ז מתקן חיזונום עשיה וע"י צרכה מקיף ואח"כ יפנה ויצדוק נקביו".

⁴⁸ עי' לעיל א ע"ג ד"ה ונבאר תחילה.

⁴⁹ נפש לעשיה (פע"ח).

⁵⁰ "בעת שמברך, הוא מתקן אור המקיף לעולם העשיה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "נעשה מקיף אליו".

⁵¹ "שמתעטף בראשו הוא מתקן חיזונום עולם היצירה הנקרא רוח" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "הוא מתקן עולם יצירה".

⁵² עי' הערה בסוף הספר אות ב עמוד 29.

⁵³ עי' דע"ה ח"ב קכג ע"ג: וכן מטעם זה כתב הרמ"ז ז"ל באיגרות הרמ"ז סי' ה' שאין לברך על תפילין דרבינו תם, משום שהם מוחין דאבא כמ"ש בדרושי תפילין (דרוש ו), ואין בנו כח לתקן את הענין אשר הברכה מרמז עליו ע"ש.

⁵⁴ פע"ח שער התפילה ל.

⁵⁵ "נכללו ונתקנו" נמחק בש"ש, ובמקומו איתא "נתקנו".

⁵⁶ עי' ע"ח ש"מ פ"ג: היצוניות העליון גדול מאד מפנימיות התחתון. וכשעולה התחתון בעליון הנה הפנימיות של התחתון נעשה היצוניות אל היצון העליון, והיצוניות העליון נשאר בחי' פנימי אל היצוניות שהוא בחי' פנימי התחתון. וא"כ עם זה הדרוש נוכל לבאר (דע כי) [טעם] עליות העולמות בתפלת החול, ובשבת מתערבין היצוניות עם הפנימיות ע"ד הנ"ל ונעשה הכל חיבור א'.

שְׁעָה"כ

ולכן אנו אומרים הקרבנות, שעל ידי כן אנו כוללים עולם העשיה בבחי' פנימיותו, שהוא סוד הנפשות שבו, עם אור מקיף שבהם ג"כ, הנעשה ע"י הדיבור, ואז גם החיצוניות שהוא כללות עולם העשיה נכלל עמהם, ואז אנו מעלים עולם העשיה אל עולם היצירה, וכוללים אותו עמו בבחי' הנפשות שבעולם העשיה, שהם פנימיות העשיה כנז', וזה ע"י הקרבנות, ואז נעשין מוחין דאור פנימי לבחי' הנפשות, וגם אור המקיף שלהם, ע"י הדיבור⁵⁷.

ואח"כ ע"י הזמירות של ברוך שאמר עד היוצר, אנו מעלים את הרוחין שבעולם היצירה, בבחי' מוחין דאור פנימי ובבחי' אור מקיף עד עולם הבריאה. ואז גם בחי' חיצוניות דעולם היצירה, אור פנימי שלו עם אור מקיף שלו, הם עולים ונכללים עמהם בבריאה⁵⁸.

ואח"כ ביוצר אור עד העמידה, אנו מעלים הנשמות שבעולם הבריאה בבחי' אור פנימי ואור מקיף שלהם עד עולם האצילות, ואז גם חיצוניות עולם הבריאה אור פנימי שלו עולים ונכללים בהם. והנה נתבאר כי ע"י תפילה של יד שהיא בבריאה וע"י התפילין של ראש שהיא באצילות, נעשים מוחין פנימיים דאור פנימי, וגם אור המקיף שלהם בבחי' חיצוניות העולמות. ואמנם עתה ע"י ק"ש שאומרים ביוצר, אנו ממשיכין ומורדין מוחין פנימיים דאור פנימי בבחינת פנימיות העולמות, שהם הנשמות כנ"ל⁵⁹.

ואח"כ בעמידה אנו נותנים להם בחינת אור מקיף שלהם, ובביאור ברכת אבות דראש השנה (&) במלות אלהינו ואלהי אבותינו, יש סיוע לזה ע"ש היטב.

– מאיר הכוונה –

אך אין נראה כך בשאר מקומות בספרינו, כמו בקבלת שבת ובתפלת ר"ה וכיוצא, אלא שכל חיצוניות בפ"ע והפנימיות בפ"ע. גם אמר במ"א כי כל בחי' המעשה הם לתיקון החיצוניות והפנימיות הכל במקומן עצמם, אך הדבור הוא להעלותן מעולם אל עולם, וחיצוניות עליון יחזיר פנימיות אל פנימיות תחתון שעולה להלבישו בסוד חיצוניות אליו, וכל זה בסוד התפלה בחול. אמנם בקבלת שבת אע"פ שאמרו כי אינו רק בחיצוניות העולמות בלבד, הנה במ"א כתוב בהיפך (וכי) [כי גם] הוא כולל בב' הבחי' של פנימיות וחיצוניות ע"ד עליית העולמות בתפלת החול כנ"ל, אלא שבתפלת שבת הוא יותר עליון להמשיך אור בעולמות עצמן, עיין לקמן פי' הדברים אלו היטב, כי הם צריכין עיון מה ענין קדושה יתירה בתפלת שבת. ואפשר לתרץ בהיפך הנ"ל, כי אמת הוא שהוא כדרך תפלת החול. אמנם כיון שכל התיקון אינו רק אל החיצוניות, שיחזור פנימיות, אך הפנימיות לא הרויח להיות פנימיות אחר גדול ממנו, אלא שחזר להיות חיצוניות אל הפנימיות אחר גדול (ממנו), עם היות שהיה לו מעלה יותר מבראשונה, עם כל זה לא הרויח [לחזור] פנימיות גם כן כמו החיצוניות שחזר להיות פנימיות ממש, וע"כ כל התיקון יכונה לחיצוניות בלבד ולא לפנימיות. עי' לעיל הערות 16, 17, 18.

⁵⁷ "ואז גם החיצוניות שהוא כללות עולם העשיה נכלל עמהם, ואז אנו מעלים עולם העשיה אל עולם היצירה, וכוללים אותו עמו בבחי' הנפשות שבעולם העשיה, שהם פנימיות העשיה כנז', וזה ע"י הקרבנות, ואז נעשין מוחין דאור פנימי לבחי' הנפשות, וגם אור המקיף שלהם, ע"י הדיבור" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "אחר אשר עשינו אל הנפשות האלו שהם פנימיות לעשייה בחי' מוחין פנימיים וגם א"מ להם במקומם למטה ואחר כך עולין ונכללין ביצירה ואז גם החיצוניות שהוא כללות עולם העשייה פנימי ומקיף שלו עולה ג"כ עמהם".

⁵⁸ נוסח בפע"ח: ואח"כ ע"י הזמירות נעשין מוחין פנימיים ומקיפין אל הרוחין שביצירה ואז עולין אל הרוחות שהם פנימיות עולם היצירה עם א"פ וא"מ שלהם אל עולם הבריאה ואז בחי' א"פ ליצירה שהוא חיצוניותו עם א"מ של החיצונות ג"כ עולין עם הרוחין ונכללין עמהם למעלה בצריאה.

⁵⁹ נוסח בפע"ח: אח"כ ביוצר נעשין מוחין פנימיים ומקיפין אל הנשמות שהם פנימיות הבריאה וכי כבר המוחין הפנימיים והמקיפים של החיצוניות כללות העולמות דבריאה לאזילות נעשין על ידי תפלה ש"י וס"ר כנ"ל ועתה בק"ש נעשין מוחין פנימיים ומקיפים צפנימיות נשמות הבריאה ומוחין פנימיים צלי מקיפים באזילות כמ"ש בע"ה ואח"כ בעמידה נעשין מקיפים דמוחין לאזילות – מקומו נשתנה {} על פי הלש"ן ואז הם עולין עד האזילות ואז גם החיצוניות כללות עולם הבריאה א"פ שלו וגם א"מ שלו הם עולין ונכללין עם הנשמות דבריאה ועולין באזילות.

שְׁעָה"כ

והנה עתה אשר⁶⁰ עלו היצירה והעשיה בבריאה, שהם בחי' מלכות ות"ת, בני הבריאה⁶¹, אנו צריכין עתה להעלותם בבריאה בסוד מ"ן, אל אמם, שהיא עולם הבריאה, כדי שיתנו להם מוחין פנימים דאור פנימי בבחי' אותם הנשמות, שהם פנימיות של העולמות⁶². וצריך שיתייחדו בתחילה ויזדווגו או"א דאצילות⁶³ לתת מוחין לזו"ן דאצילות, ועי"כ יומשך שפע לאו"א דבריאה, שיזדווגו גם הם לתת מוחין לזו"ן אשר שם, שהם בחי' היצירה והעשיה שעלו ונכללו עתה שם כנז'.

וכדי להיות בנו כח לעשות הדבר הזה, נצטוינו במצות ק"ש, שהיא בחי' דיבור ואינה מעשית. ועי' מצוה זו, יהיה בנו כח לגרום הזווג הנז', כדי שיתנו מוחין אל זו"ן דבריאה כנז'⁶⁴. וכדי לבאר ענין זה, הוא מוכרח לבאר פה קצת מן כוונת ק"ש.

והענין יובן במה שנתבאר אצלנו, כי יעקב יש לו שתי נשים לאה ורחל. והנה בחי' לאה היא בבחי' הקשר דתפילין של ראש שבועלם האצילות, ויש לה פרצוף שלם מ"ם כנודע⁶⁵. ואמנם עתה אנו מעלים את רחל, שהוא אותה הנקודה של מלכות אשר עומדת⁶⁶ בהיכל ק"ק דבריאה, ועולה עד לאה⁶⁷ הנז'⁶⁸, שהוא סוד אות ד' דאחד, ונכללת עמה ומתחברת אז אותה הדי'⁶⁹ עם הז"א שהוא סוד אח"ד, א"ח ד'⁷⁰, נעשין מ"ן אל או"א דאצילות, ואז מורידים ונותנים מוחין פנימיין לז"א וללאה הנז'. ואמנם המוחין של רחל אינם יורדין, לפי שעדיין היא בבחי' נקודה, ואין לה פרצוף לקבל מוחין. ולכן המוחין שלה נשארים למעלה עם הדי' דאחד שהיא לאה. וכאשר אנו אומרים בשכמל"ו, הכל הוא בסוד בחי' לאה והבן זה.

ונמצא כי אז, עי' זווג דאו"א, יורדין מוחין פנימיים לז"א ולאה, ומכח האור הזה הגדול, נעשה עשיה ויצירה ג"כ מ"ן אל הבריאה, ואז יורדין להם מוחין גם דאור פנימי ואור מקיף, כי כ"כ הוא⁷¹ מוחין פנימיים בלבד באצילות⁷², כמו לתת מוחין פנימיים ומקיפים⁷³ בבריאה⁷⁴. נמצא עתה כי בבחי' העולמות בחיצוניותם, יש להם מוחין פנימיים דאור פנימי ואור מקיף, ובבחי' הנשמות שהם פנימיות העולמות, יש להם ג"כ מוחין דאור פנימי ואור מקיף בג' עולמות בי"ע חוץ מעולם האצילות, כי אין שם לבחי' הנשמות רק מוחין דאור פנימי בלתי אור מקיף. ואח"כ עי' העמידה בתפילת י"ח, נעשים להם ג"כ בחי' אורות המקיפין דמוחין כמשי"ת בע"ה בתפלת ר"ה ע"ש (פרק ו).

- מאיר הכוונה -

⁶⁰ "עתה אשר" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "צק"ש שציוכר כזר".

⁶¹ עי' דרוש ק"ש ה כב ע"ב ד"ה ענין.

⁶² כדי שז"א דבריאה יתנו מוחין לזו"ן אשר שם, שהם עשייה ויצירה שכללו עתה שם (נוסף פע"ח).

⁶³ צבחי' ו"ק (נוסף בפע"ח) ויתנו מוחין פנימיים לזו"ן דאצילות צבחי' ו"ק וכ"ה בספר עולת תמיד (גליונות לש"ו לפע"ח).

⁶⁴ עי' לקמן כג ע"ב וז"ל: הנה כוונתינו בתחילה היא לזווג זווג חיצון דאו"א וכו'.

⁶⁵ עי' ע"ח עקודים ג: בכל בחי' ובחי' מכל עולם ועולם ובכל פרצוף יש בו י"ס. אלא כוונתו שהמיעוט הירח הנמצא אצל רחל אינו אצל לאה { }.

⁶⁶ ירדה צלילה (פע"ח).

⁶⁷ האצילות ונכללת שם עם לאה (פע"ח)

⁶⁸ עי' דרוש ק"ש ה ד"ה עוד פי' שלא העולה למ"ן ולא מוזכר בחי' רחל, ובדרוש ו' דף כד עב, שם כתב שעולה רחל למ"ן עם ז"א ולא לאה שהיא אחוריים דאימא

⁶⁹ והז"א שהוא א"ח דלח"ל וכללות ז"א ולאה נקרא אחד א"ח ד' (נוסף בפע"ח כת"י).

⁷⁰ עי' הערה בסוף הספר אות

⁷¹ ירידת (פע"ח). לתת (נוסף צל"ו).

⁷² צו"ן דאצילות (פע"ח).

⁷³ לז"א (נוסף צל"ו על הפע"ח).

⁷⁴ עי' עוד בענין ע"ח שער הזווגים פרק ב.

שְׁעָה"כ

דרושי תפלת השחר דרוש ג'

על הנז' בסדר חילוק תפילת השחר דחול.

⁷⁵הנה תחילה צריך לתקן ד' עולמות אבי"ע ע"י מצות מעשיות שאנו עושים למטה בעוה"ז⁷⁷⁷⁶, וכוונת התיקון הזה הוא לתקנם במקומם עצמם⁷⁸, שהקליפה אשר סביבותיהם שנתאחזו בהם בלילה⁸⁰⁷⁹, יתפרדו עתה מהם, לפי שהוא יום ואין הקלי' גוברת.

והנה תחילה נוטל אדם ידיו שחרית⁸¹, ויכוין כי ע"י נטילה זו נפרדים הקליפה⁸² דג' אחרונות דעולם העשיה, ונפרדים מהם בבחי' החיצוניות⁸³. ואחר כך יפנה ויעשה צרכיו, ועל ידי כן יתקן גם הפנימיות ג' אחרונות דעולם העשיה הנז', כי הנה בעולם העשיה יש אחיות הקלי' אפילו בפנימיותה, (יב ע"ג) כנודע⁸⁴ כי בעשיה ויצירה יש תערובות טוב ורע⁸⁵, וע"י מה שנפנה גורם להפריד ולהוציא הקלי' מן פנימיות דעשיה⁸⁶. והנה ע"י ב' דברים אלו, שהם יטול ידיו ויפנה, נתקנו ג' אחרונות דעשיה בבחי' אור פנימי מבחי' חיצוניות ופנימיות שבהם, ואמנם ע"י שני ברכות שמברכין על נטילת ידים כשנוטל ידיו, ואשר יצר כשיפנה, נתקן אור המקיף שלהם בבחי' פנימיותם ובבחי' חיצוניותם, כנודע כי כל מצוה הנעשית בדיבור ובהבל הפה הוא בחי' אור מקיף. והרי נתקנו ג' אחרונות דעשיה במקומם עצמם בבחי' חיצוניותם ובבחי' פנימיותם, ע"י ב' מעשים הנז'.

ואח"כ ע"י ב' הטליתות, טלית קטן וגדול, הם שני תיקונים אל ג' אחרונות דעולם היצירה, כנודע כי סוד טלית היא במטטרו"ן אשר ביצירה כנו' בפ' פנחס (דף רכו ע"ב⁸⁷) בר"מ. והנה מט"ט הוא מתלבש בטלית הזה⁸⁸, אבל הטלית קטן הוא כנגד פנימיות ג' תחתונות דיצירה, ולכן הוא נלבש על החלוק מתחת המלבושים, שלא כאותם הנוהגים ללבוש על המלבוש, שטעות הוא בידם⁸⁹. והטלית גדול הוא כנגד חיצוניותם, ולכן הוא

- מאיר הכוונה -

⁷⁵ פע"ח שְׁעָה התפלה פרק ה.

⁷⁶ עי' לשון זהר במדבר קכ ע"ב הובא בסוף הספר או

⁷⁷ קודם הדיבור (נוסף בפע"ח).

⁷⁸ ופי' התיקון זה הוא (נוסף בפע"ח).

⁷⁹ עי' הערה בסוף הספר ד עמוד 30.

⁸⁰ נתדבקו ונתאחזו בקדושה כלילה ויונקים משם כנודע כי אז הוא זמן יניקתן כנזכר פרכת ויחי בענין הגי תרין כפרין כמבואר אלכינו ועתה ציוס אנו כריכין להפרידן מן הקדושה ושלל יתאחזו צה ציוס כמו שנתאחזו צה כלילה וכל זה נעשה על ידי תיקון המעשה כנ"ל כמ"ס צע"ה (נוסח הפע"ח).

⁸¹ בקומו ממטתו (נוסף בפע"ח).

⁸² מבחי' החילוניות (נוסף בפע"ח).

⁸³ "ונפרדים מהם בבחי' החילוניות" נמחק בפע"ח.

⁸⁴ בדרוש דצ"ע (נוסף בפע"ח).

⁸⁵ עי' שער מז פרק ד: והבריאה חציו טוב וחציו רע, אבל אינן מתערבין יחד. וביצירה חציו טוב וחציו רע והם מעורבים יחד. והעשיה רובו רע ומעוטו טוב ומעורבים יחד. אמנם בשער מח פרק ג איתא שהם מעורבים, ועי' דע"ה ח"ב ט ע"ד, תערובות הרע בטוב אשר בבריאה ויצירה וכן ערך כמות הרע אשר בעולם הבריאה היא תלוי במעשה האדם, ומש"כ כאן כי בהבריאה טו"ר מעורבים ר"ל כי שם אפשר להם להתערב על ידי מעשה בני אדם וכ"ש בו' ראשונות דיצירה משא"כ באצילות וכן בעולם העשיה שם הוה לעולם עד התיקון האחרון הרע מרובה וגובר על הטוב ומעורב שם. ולבדוק אם זה בלבושים שלו, או אפילו בכלים ופנימיותו.

⁸⁶ עי' ע"ח פו"ח י: יטול ידיו בחיצונית שהוא גוף אדם, ויפנה הוא הפנימית שהוא המעיים ואצטומכא, שהם מכלל האיברים הפנימים כנ"ל. וגם נזכר בפ' (גמור) כי גוף האדם והבשר הוא החיצוניות והמוחין הוא הפנימים. ובמ"א כי המוחין הם הפנימים שיוצאין מהם ה' (קולות וכן מן) [אורות ומן] הלב. אך האכילה ושתייה הוא לאיברים החיצונים.

⁸⁷ עי' הערה בסוף הספר אות

⁸⁸ נמחק בפע"ח.

⁸⁹ עי' לעיל ז ע"ב ד"ה גם טלית.

פְּעֵה"כ

גלבש על כל המלבושים. ואמנם הפנימיות דיצירה אינו פנימיות גמור כמו פנימיות העשיה, אשר הוא בתוך הגוף ממש, בסוד יפנה כנ"ל, לפי שאין אחיות הקליפה ביצירה כמו בעשיה⁹⁰. ואח"כ ע"י ב' ברכותיהם נתקן אור המקיף שלהם.

והנה בהיותנו בעולם העשיה, לא נתקנו רק ג' תחתונות אשר שם, אבל עתה שנתקנו ג' אחרונות דיצירה, ממילא נתקנו כל הי"ס⁹¹ שבעשיה אשר הם למטה מג' תחתונות דיצירה. אמנם לא נתקנו רק בבחי' היצוניתם בלבד. נמצא כי עתה⁹² נתקנו ג' אחרונות דיצירה בבחי' פנימיות וחיצוניות, וז' עליונות דעשיה בבחינת היצונית בלבד, וג"ת דעשיה בבחי' פנימיות וחיצוניות.

ואח"כ ע"י התפילה של יד, נתקנים ג' תחתונות דבריאה, וע"י הברכה נתקן אור המקיף שלהם, וזה בבחי' החיצונית לבד, כי לבחי' הפנימיות שלהם, אין צורך לעשות תיקון אחר, ע"ד הנז' ביצירה ועשיה. והטעם הוא, שאין הקלי' נאחזות בפנימיות הבריאה רק בחצוניתה, ומכל שכן בעולם האצילות. וכנודע אצלנו, שבבריאה אין רע וטוב מעורבים והבן זה היטב⁹³.

והנה עתה אשר נתקנו ג' אחרונות דבריאה, מכ"ש שנתקנו החיצונית בלבד של הז' עליונות דיצירה, אשר הם למטה מג"ת דבריאה, וגם נתקנו הפנימיות דז' עליונות דעשיה⁹⁴.

ואח"כ ע"י תפילין של ראש, נתקנין ג' אחרונות דאצילות בבחי' היצוניתם⁹⁵, אלא שהוא בסוד אור פנימי שלהם בלבד, ואין התפילין של ראש צריכה לברך עליה, לפי שאור מקיף שלהם נעשה מאליו, ואינו נעשה על ידינו. אך סברת חכמי אשכנז המברכים גם על התפילין של ראש, לפי שהם סוברים שגם אור המקיף שלהם, אעפ"י שהוא באצילות, הנה הוא נעשה על ידינו⁹⁷⁹⁶.

והנה פנימיות עולם האצילות אין צורך לתקנו כנ"ל, כי אפי' בפנימיות עולם הבריאה אין הקלי' נאחזות אלא בחיצונית בלבד. והנה עתה אחר אשר נתקנו ג' התחתונות דאצילות בסוד החיצוניתם, מכ"ש שנתקנו גם היצונית דז' עליונות דבריאה אשר למטה מהם, וגם נתקן הפנימיות דז' עליונות דיצירה. ונמצא כי כבר נתקנו כל הי"ס דעשיה בבחי' היצונית ופנימיות, באור פנימי ואור מקיף, וכל הי"ס דיצירה ע"ד הנז' היצונית ופנימיות, באור פנימי ואור מקיף. אבל הי"ס דבריאה בבחי' היצונית לבד באור פנימי ואור מקיף, אבל בבחי' הפנימיות, אין צורך לתקנו כנ"ל. והג' תחתונות דאצילות בבחי' היצוניתם לבד, ובסוד אור פנימי לבד, אבל אור מקיף שלהם, וגם כל בחי' הפנימיות שלהם דאור פנימי ואור מקיף, הוא נעשה מאליו, ואין צורך לתקנו. ומכ"ש הז' ראשונות דאצילות, שלא הוצרך בהם שום תיקון לשום בחי' מהם כלל ועיקר, והרי נתבאר כל בחינות המעשה.

- מאיר הכוונה -

⁹⁰ ע"י לעיל הערה 85.

⁹¹ "כל הי"ס" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ז' עליונות".

⁹² ע"י מעקים פזילירה (נוסף בפע"ח).

⁹³ ע"י לעיל הערה 85.

⁹⁴ וכבר היו מתוקנות חילוניות ז' ראשונות דעשיה ופנימיות וחילוניות ג"ת דעשיה ופנימיות וחילוניות ג"ת דלירה (נוסף בפע"ח).

⁹⁵ כי הפנימיות א"ל תיקון כלל כי אפילו בפנימיות הבריאה לא יא' אחיזה לקליפות (נוסף בפע"ח).

⁹⁶ "הנה הוא נעשה על ידינו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "לכרך לכרך עליהם על התפלה פ"ר להמשך א"מ על ידינו ויש בדינו כח להמשך".

⁹⁷ ע"י לעיל י"ב ע"א ד"ה הנה בתחילה.

שְׁעָה"כ

ועתה נבאר בחי' הדיבור⁹⁸ כנ"ל בשם הזוהר ויקהל (דף רא ע"א⁹⁹) ופ' במדבר (דף קב ע"ב¹⁰⁰). והנה עד עתה, ע"י המעשה נתקנו העולמות במקומן, ונסתלקו מהם הקלי', כדי שאח"כ ע"י הדיבור של התפלה נוכל להעלות עולם בעולם¹⁰¹ ולקשרם ולהעלותם יחד¹⁰². ונתחיל לבאר סדר עלייתם. הנה ע"י ה"ח ברכות דשחרית מברכת ענ"י עד פרשת התמיד¹⁰³¹⁰⁴, אנו מורידים שפע גדול והארה גדולה אל הג' ראשונות דעשיה, כדי שהחיצוניות¹⁰⁵ שלהם יזדכך ויחזור להיות בבחינת פנימיות¹⁰⁶, כנודע לעיל כי בכל עולם יש ב', חיצוניות העולמות ופנימיות העולמות, שהוא הנשמות אשר בהם. וע"י אלו הברכות דפנימיות מתברך חיצוניות, ומקבל הארה גדולה, והוזרין בערך פנימיות. אח"כ ע"י פרשת קרבן התמיד, אנו מעלים פנימיות ג"ר דעשיה למעלה, ונעשין בחי' חיצוניות בלבד אל ג"ת דיצירה, וז"ס קרבן התמיד שהוא לקרב התחתון בעליון ולהעלותו עד שם למעלה. ונמצא כי ע"י קרבן התמיד עולים (יב ע"ד) פנימיות ג"ר דעשיה, ונעשים חיצוניות אל¹⁰⁷ ג' תחתונות דיצירה, ואז הפנימיות של שלשה התחתונות דיצירה מתעלה גם הוא יותר למעלה, ונשאר חיצוניותם בסוד פנימיות. ופנימיות ג"ר דעשיה נעשה להם בחינת חיצוניות¹⁰⁸, ופנימיות ג"ת דיצירה עלו ונעשו חיצוניות לשלשה¹⁰⁹ אמצעיות דיצירה, וחיצוניות שלשה אמצעיות דיצירה נעשים פנימיות להם, ופנימיות שלשה אמצעיות דיצירה עולים ונעשים חיצוניות אל שלשה ראשונות דיצירה, וחיצוניות שלשה ראשונות דיצירה נעשין בחינת פנימיות להם כנז', ופנימיות שלשה ראשונות דיצירה עולים ונעשים חיצוניות אל המלכות¹¹⁰ דבריאה. וחיצוניות מלכות דבריאה נעשים פנימיות להם, ופנימיות מלכות דבריאה עולה ונעשה חיצוניות אל¹¹¹ הג"ת דבריאה, והחיצוניות ג' תחתונות דבריאה נעשה פנימיות להם, ופנימיות ג' תחתונות דבריאה עולים ונעשים חיצוניות אל¹¹² הג' אמצעיות דבריאה, וחיצוניות ג' אמצעיות דבריאה נעשים פנימיות אליהם.

- מאיר הכוונה -

⁹⁸ איכות התיקונים הנה הם בג' בחי': א', הוא במקומן עצמן להסיר ולהרחיק אחיזת ויניקת החיצונים. ב', הוא כי ניתוסף להם אור וקדושה מלמעלה, ונכלל כל תחתון בהעליון שעליו, כי נכלל כל גוף בהנשמה שבו, ושולט ומאיר בו אור הנשמה שבו, וכן נכלל התחתון עם העליון ומאיר בו אור העליון, והוא תיקן הכלילות שנכלל כל תחתון בהעליון שעליו, ע' כ"ז שעה"כ (דף יב) ופע"ח (שער התפילה). ג', הוא כי נמשך אור גדול מלמעלה למעלה, ונמשך מכל עליון להתחתון עד שמתחלף התחתון ועולה למדרגת העליון שעליו, וזהו ענין עליית הפרצופים והעולמות הנזכר בכל דרושי האריז"ל. אמנם התיקון הזה הנה הוא רק להנר"ן ולא להכלים, ואין הכוונה שיוצאים הנר"ן מהכלים ועולים למעלה ח"ו, כי זה אינו תיקון כלל אלא אדרבה כי הוא חסרון וקלקול גדול, כי הוא כעין מיתה ח"ו, ולא נעשה זה אלא בעת הקלקול והפגם רח"ל (כללים ח"א לו ע"ג).

⁹⁹ ע"י לעיל הערה 41.

¹⁰⁰ ע"י לשונו הובא בסוף הספר או

¹⁰¹ כל אחד ואחד בעולם שלמעלה ממנו (נוסף בפע"ח).

¹⁰² ע"י לעיל הערה 18.

¹⁰³ "פרשת התמיד" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כרוך שאמר". וע"י לקמן ד"ה ונמצא עתה, וע"י הערה 131.

¹⁰⁴ ע"י לקמן הערה 170.

¹⁰⁵ שפנימיות (לש"ו על הפע"ח).

¹⁰⁶ ממש (נוסף בפע"ח).

¹⁰⁷ חיצוניות (נוסף בפע"ח).

¹⁰⁸ ע"י לעיל הערה 18.

¹⁰⁹ לחיצוניות ג' (פע"ח).

¹¹⁰ חיצוניות למלכות (פע"ח).

¹¹¹ חיצוניות (נוסף בפע"ח).

¹¹² חיצוניות (נוסף בפע"ח).

פְּעָה כ

וכעד"ז עולים כסדר המדרגות הנז', עד שנמצא כי פנימיות ג"ר דבריא עולים ונעשים היצוניות אל המלכות, נוקבא דז"א דאצילות, והיצוניות מלכות נוקבא דז"א דאצילות, נעשית פנימיות אליהם. ופנימיות מלכות דנוקבא דז"א דאצילות עולה ונעשה היצוניות אל¹¹³ ג"ת דילה שהם נה"י שבה, והיצוניות נה"י שבה נעשין פנימיות אליהם. וכעד"ז עולים כסדר המדרגות, עד שנמצא כי פנימיות ג"ר דילה עולים ונעשים היצוניות אל¹¹⁴ המלכות דז"א דאצילות, והיצוניות מלכות דז"א נעשים פנימיות אליהם, ופנימיות מלכות דז"א עולה ונעשה היצוניות אל¹¹⁵ ג' תחתונות דז"א, והיצוניות ג' תחתונות דז"א נעשים פנימיות אליה. וכעד"ז עולים כסדר המדרגות, עד שנמצא כי פנימיות ג"ר דז"א עולים ונעשים היצוניות אל¹¹⁶ מלכות דאז"א, והיצוניות מלכות דאז"א נעשים פנימיות אליהם.

וכעד"ז עולים כסדר המדרגות עד עתיק יומין דאצילות^{117,118}, ובזה ית' לך מ"ש בזוהר פ' צו (דף כו ע"ב¹¹⁹) ובסוף פ' פקודי (רסח ע"ב¹²⁰) כי רעותא דקרבנין סלקא עד א"ס¹²¹ לעילא לעילא. פירוש, כי ע"י קרבנות עולים העולמות ומתקשרים זה בזה, מדרגה למעלה מדרגה עד א"ס. ובזה יתבאר לך מש"ל, כי העולמות הנקרא היצוניות אינם עולים כלל, אמנם נשארים במקומם וחוזרים להיות בחינת פנימיות¹²².

ועתה צריך לתת טעם אל הנ"ל, איך המלכות דבריא נעשית היצוניותה בחינת פנימיות אל ג"ר דיצירה, כי היא א' והם ג', וכן איך פנימיותה עולה ונעשית היצוניות אל כל ג"ת שלמעלה ממנה. וכעד"ז תפול קושיא זו במלכות דנוקבא דאצילות ודז"א דאצילות כו' עד רום המעלות.

אבל סוד הענין הוא במה שהודעתך, כי שיעור קומת המלכות היא לעולם בסוד¹²³ נה"י, כי הם שלשה עדרי צאן רובצים עליה¹²⁴, וה"ס¹²⁵ שלשה קוים אשר מהם נעשית

- מאיר הכוונה -

¹¹³ חילניות (נוסף בפע"ח).

¹¹⁴ חילניות (נוסף בפע"ח).

¹¹⁵ חילניות (נוסף בפע"ח).

¹¹⁶ חילניות (נוסף בפע"ח).

¹¹⁷ יותר למעלה עד א"ס (נוסף בפע"ח).

¹¹⁸ ע"י ע"ח שער ט"ל פרק ז: ואנו בעונותינו לא נמסר לנו תשלום ענין זה אצלנו. ע"י ליקוטי נוסחאות, וכן הוא בסידור, שהרי מתקנים עד ע"ב ס"ג דא"ק.

¹¹⁹ ע"י הערה בסוף הספר אות ה עמוד 31.

¹²⁰ חביתין וכל שאר מנחות לאתערא רוחא דקודשא ברעותא דכהנא ושירתא דליואי וצלותא דישראל ובהווא תננא ושמנא וקמחא דסליק מתרוון ומסתפקי כל שאר מארי דדינין דלא יכלי לשלטה בהווא דינא דאתמסר לון וכלא בזמנא חדא תא חזי כלא אתעביד ברזא דמהימנותא לאסתפקא דא בדא ולאסתלקא לעילא מאן דאצטרך עד אין סוף

תרגום: חביתים וכל שאר המנחות לעורר רוח הקודש ברצון הכהן ושירת הלויים ותפלת ישראל ובאותו הענין והשמן והקמח שעולים נרוים ונהנים כל שאר בעלי הדין שלא יוכלו לשלט באותו דין שנמסר להם והכל בפעם אחת בא וראה הכל נעשה בסוד האמונה להנות זה בזה ולעלות למעלה מי שצריך עד אין סוף.

¹²¹ ע"י גר"א בספד"צ ד ע"ד: כל הברורים של הסיגים בסוד מ"נ סלקין במ"ס, וכמ"ש בתיקוני זוהר חדש (דף עו ע"ב (יא ע"ב)) דהאי אבנא דילך סלקא לאתר דאתמר ביה, במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור, ואיהי שמא דכתר עילאה דאיהי חכמה קדומה כו', והוא מ"ס, כו', ואמר שם (זהר פקודי רלט ע"א) אתדבקותא דרעותא כו' עד היכן איהו סלקא, א"ל הא אוקימנא עד א"ס כו' בהווא א"ס כל אלין בוצינין ונהורין תליין לאתקיימא בהו כו', ע"כ, ועיי"ש אריכות במאיר הספרא. וע"י תיקו"ז עו ע"ב: כתר עלאה שריא ברישא דבר נש דתמן מחשבה סתימאה וכמה דמחשבה איהי סתימא כך איהו סתימא אין סוף אתקרי מלגאו כתר עלאה מלבר.

¹²² ע"י לעיל הערה 18.

¹²³ עומדת לחוכי (פע"ח).

¹²⁴ ע"י הערה בסוף הספר אות ג עמוד 29. וע"י לקמן כא ע"ג ד"ה וזה טעם.

¹²⁵ פהס כחי' (פע"ח).

שְׁעָה"כ

המלכות. ולסיבה זו יש יכולת בחיצוניות המלכות להתלבש בתוך הפנימיות של ג"ר שלמטה ממנה, ויש יכולת בפנימיותה להלביש את חיצוניות הג"ת שלמעלה ממנה.

ונמצא עתה, כי יש ב' מיני שינויים מעולם העשיה אל שאר העולמות: השינוי הא', הוא כי פנימיות ג"ר דעשיה נעשית חיצונית אל ג"ת¹²⁶ דיצירה, אבל הג"ר דיצירה אינם מלבישין אלא אל¹²⁷ המלכות דבריאה בלבד ולא לג"ת דבריאה. וכן בג"ר דבריאה כו', וכן בשאר עולמות העליונים כולם. ומעם הדבר הוא, לפי שסדר הקרבנות עד ב"ש, הכל הוא בתיקון עולם העשיה בלבד. והנה עולם העשיה ה"ס המלכות כנודע¹²⁸ (ענו"י ה), ולכן כיון שאנחנו עתה בתיקון עולם העשיה, לכן נשלם כל תיקון עולם העשיה לגמרי, ויכולים לעלות עד מקום הראוים להם, שהוא בשלשה אחרונות, שהם נה"י דיצירה. אבל העולמות שלמעלה מן העשיה, אין עתה זמן תיקונם, כי כברוך שאמר, הוא זמן תיקון היצירה, וביוצר אור הוא זמן תיקון הבריאה כנ"ל כו'. ואף אם תראה עתה כי גם עולמות העליונים נתעלו ממדרגתם כנ"ל, אינו אלא לצורך העשיה עצמה, לתת מקום פנוי אל ג"ר דעשיה שיעלו ביצירה, ולסיבתה הוכרחו כל העולמות להתעלות מדרגה אחר מדרגה על צד ההכרח, אף ע"פ שאין עתה זמן עלייתם מצד עצמן. ולכן הלואי שהעולמות העליונים יתקנו עתה אע"פ שאינו זמנם בבחי' חלק העשיה שבכל עולם מהם, שהוא מלכות שלהם, ויתוקן ע"י תיקון עולם העשיה התחתון, שהוא מן הסוג שלהם¹²⁹. ולכן אין כח בג"ר דיצירה לעלות אלא עד המלכות דבריאה בלבד, אשר היא לבדה נתקנה ע"י תיקון עולם העשיה התחתון, כי גם היא בחי' עשיה שבבריאה¹³⁰, אבל למעלה מזה אי אפשר להם לעלות.

ואמנם כשיהיה זמן תיקונם, אזי יהיו גם הם דומים אל תיקון העשיה, והוא כי בתיקון ברוך שאמר, שהוא תיקון היצירה, יכלו ג"ר שבה לעלות עד שלשה אחרונות דבריאה ממש, וכן בתיקון יוצר אור, שהוא תיקון הבריאה, יוכלו ג"ר שבה לעלות עד ג"ת דאצילות, ויג ע"א) וכן בתפלת י"ח, שהוא תיקון עולם האצילות יהיה ג"כ ע"ד הנז'. ונלע"ד חיים ששמעתי ממורי ז"ל, כי עד ברוך שאמר עלה הפנימיות דג"ר דעשיה והלביש לחיצוניות ג' אחרונות דיצירה¹³¹. אבל אחר ב"ש, נתקן היצירה ע"ד הנז', כי ג"ר שבה עולה פנימיות¹³², ומלביש לחיצוניות ג"ת דבריאה, ואז ממילא ניתוסף תיקון והארה בעשיה. והוא כי עלה גם החיצוניות דג"ר דעשיה ונתחברו עם¹³³ הפנימיות שלהם שעלה בתחילה ביצירה כנ"ל. ונמצא עתה כי ג"ר דעשיה, חיצוניותם ופנימיותם, הם עומדים עתה במקום ג' אחרונות דיצירה. וחיצוניותם ופנימיותם ג' אחרונות דיצירה¹³⁴, במקום ג' אמצעיות דיצירה כו'. וכן ביוצר אור¹³⁵, נתקן ממילא גם עולם היצירה ע"ד הנז', וכן בעמידה נתקן ממילא גם עולם הבריאה ע"ד הנז'.

- מאיר הכוונה -

¹²⁶ לחיצוניות (נוסף צפע"ח).

¹²⁷ חיצוניות (נוסף צפע"ח).

¹²⁸ "והנה עולם העשיה ה"ס המלכות כנודע" נמחק צפע"ח.

¹²⁹ "בבחי' חלק העשיה שצכל עולם מהם, שהוא מלכות שלהם, ויתוקן ע"י תיקון עולם העשיה התחתון, שהוא מן הסוג שלהם" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "הלוואי שעתה על ידי תיקון עולם העשיה יהיה בהם כח לעלות ג"ר שלהם במקום מלכות לצדו של עולם שלמעלה מהם".

¹³⁰ "כי גם היא בחי' עשיה שבבריאה" נמחק צפע"ח.

¹³¹ היינו שזה מתחיל בפרשת התמיד (לעיל סוף יב ע"ג) ונגמר עד ברוך שאמר (ש"ש).

¹³² לפנימיות (פע"ח).{##*}

¹³³ "ונתחברו עם" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ביצירה והלבישו את".

¹³⁴ יעלו (נוסף צפע"ח).

¹³⁵ שהוא תיקון הבריאה (נוסף צפע"ח).

שְׁעָה"כ

עוד יש שינוי שני מעולם העשיה אל שאר העולמות, והוא כי בשאר העולמות כאשר עולים ג"ר דיצירה בג"ת דבריאה, או עד"ו בשאר העולמות, הנה הם עולים ג"ר בד' תחתונות דכל עולם, כי המלכות דבריאה נכללת בג"ת שהם נה"י דבריאה, ואז באלו הארבעה תחתונות דבריאה, עולים הג"ר דיצירה ונכללים בהם. אבל בעשיה אינו כן, אמנם בעשיה, הג"ר עולים בג"ת שהם נה"י בלבד דיצירה, אבל המלכות דיצירה היא נשארת למטה בז"ת דעשיה¹³⁶ לעולם וכמשי"ת בע"ה. ומעם הדבר הוא, לפי שכל בחינת המלכות הוא בחינת עשיה¹³⁷ כגודע, ולכן צריך שהמלכות דיצירה הדבוקה עם¹³⁸ העשיה, שתהא ממש למטה במקום העשיה עצמה ולא בעולם היצירה, ולכן מתקשרת עם הז"ת שבעשיה, ועומדת בעולם העשיה, ואינה נקשרת עם ג"ר דעשיה, לפי שכבר עלו ביצירה.

ונחזור עתה לעולם העשיה¹³⁹ שעד עתה נתעסקנו בענין פנימיות ג"ר שבה, איך עלו אל היצירה כנ"ל, ואיך כל שאר העולמות נתעלו ממקומן בסדר מדרגתם, ועתה נבאר שארית עולם העשיה. כי הנה עתה חסרים ממנה פנימיות ג"ר שבה, וצריך עתה להשלים חסרונו ולהביאו ממקום אחר¹⁴⁰, והלא הוא אותו החיות אשר בתוך הקלי', והיא בחינת הקדושה המחוי' הקליפה, וה"ס י"א סמני הקטורת, ולכן תיכף אחר פרשת התמיד, אנו אומרים סדר פטום הקטרת קודם פסוק (מלאכי ג ד) וערבה לה' מנחת כו', ולא כאותם הנוהגים לאומרו קודם פרשת התמיד, וטעות הוא בידם¹⁴¹.

¹⁴²וע"י פטום הקטרת הזה שאנו אומרים, גורמים לסלק חיות הקדושה אשר בתוך הקלי' העשיה שהם י"א יריעות עזים, ואנו מסלקים אותם ע"י סמני י"א קטרת¹⁴³. ובתפלת ר"ה יתבאר לך ענין אלו י"א סמני הקטרת¹⁴⁴. גם בפ' תרומה (דף קסד ע"ב¹⁴⁵) ביארנוהו בסוד עשתי עשרה יריעות וע"ש, ומשם יתבאר לך כי י"א סמני הקטרת הם הי"ס דעשיה¹⁴⁶.

¹⁴⁷והנה יש י"ס דקליפה, ועוד כה א' קדוש המחיה אותם, הרי הם י"א. וע"י אלו הי"א סמנים, שהם הי"ס דעשיה¹⁴⁸ ועוד אותה נקודה קדושה העליונה המחיה את כולם,

- מאיר הכוונה -

¹³⁶ "ז"ת דעשיה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "בעשיה עלמה".

¹³⁷ "שכל בחי' המלכות הוא בחי' עשיה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שכל בחינת עולם העשיה היא בחי' מלכות".

¹³⁸ "הדבוקה עם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "הסמוכה אל".

¹³⁹ איך נתקנת (נוסף בפע"ח).

¹⁴⁰ כדי שנוכל להשלים כל חלקי העשיה כריך להעלות בעשיה קדושה אחרת כדי להשלים החסרון הנ"ל כמ"ש בע"ה (נוסף בפע"ח).

¹⁴¹ "ולא כאותם הנוהגים לאומרו קודם פרשת התמיד, וטעות הוא בידם" נמחק בפע"ח.

¹⁴² שער עולם העשיה ד'.

¹⁴³ עי' הערה בסוף הספר אות ו עמוד 32.

¹⁴⁴ עי' לקמן צו ע"ג: וכבר נתבאר אצלנו שזהו סוד הנסירה ואינה נעשית אלא ע"י השינה והדורמיטא שהיא א' מס' במיתה לכן אנו אומרים שזכירה תהיה לחיים ולא למיתה גם נתבאר אצלנו כי למענך אלקים חיים הוא בנה"י דז"א ונודע כי הם שיעור קומת הנוקבא וזהו למענך כי נסירת הנה"י היא למענך כי שם הוא קומתך והנה הם י"א תיבות בסדר הזה והם כנגד עשר אחוריים שצריך לנסר ועוד בחי' אחרת שהיא חיות לכולם שעמה הם י"א ע"ד מ"ש בי"א סמני הקטורת הנאחזים בי"א אחוריים שלו.

¹⁴⁵ עי' הערה בסוף הספר אות ט עמוד 34.

¹⁴⁶ "הי"ס דעשיה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "י' פנימים ואחד עשך הוא האור המקיף עליהם".

¹⁴⁷ ותחלה שמעתי ממורי זלכה"ה ענין זה (נוסף בפע"ח)

שְׁעָה"כ

ואז ע"י כך נדחין הקלי', ואנו¹⁴⁹ מסלקים משם אותה הנקודה אשר היתה מחיה אותם, ואח"כ אנו ממיתין את העשר קליפות, ולכן כיון שהקדושה והחיות שבהם מסתלק מהם¹⁵⁰, אז נשארים הם מתים, וז"ס למה הקטרת מכפר על הנגף ומבטלה, כמ"ש (במדבר יז יב) ויתן את הקטרת ויכפר על העם. והטעם, שהקטרת ממית מלאך המות, ועי"כ אין בו כח להמית¹⁵¹. והנה ע"י הקטרת נסתלק החיות והקדושה מתוך הקלי', ועתה צריך לתקן מקום בעשיה, לחבר שם החיות הזה שיחול שם^{152, 153}.

¹⁵⁴ ולהבין זה צריך שנתחיל לבאר מראש העשיה, הנה נת"ל כי המלכות דיצירה נשארה למטה בעשיה, והנה נחלקת לב' בחינות, והם הפנימיות והחיצוניות. והנה אנו מעלים את החיצוניות ג"ר דעשיה אשר נשארו למטה בעשיה כנז', ובהם אנו מלבישים את פנימיות מלכות דיצירה אשר ירדה בעולם העשיה, ונשארה החיצונית של מלכות דיצירה וחזרה לבחי' פנימיות. ואז עולים פנימיות ג' אמצעיות דעשיה ומלבישים החיצונית המלכות דיצירה ונעשית חיצונית אליה, והיא נעשית בבחינה פנימיות אליהם. והנה להיות כי שתי בחינות אלו, שהם חיצוניות ג"ר ופנימיות ג' אמצעיות, כל אלו הם עשי', והם נעשים חיצוניות לחיצוניות ופנימיות מלכות דיצירה, ונמצא כי העשיה חזרה להיות יצירה.

¹⁵⁵ ולכן צ"ל תיקון שם בן מ"ב¹⁵⁶ הרמוז באנא בכח גדולת כו' כנודע, והוא בעולם היצירה, ועל ידו אנו מעלים אותה¹⁵⁷, אע"פ שכל זה הוא בעולם העשיה, אשר שם ירדה

– מאיר הכוונה –

¹⁴⁸ עי' ע"ח שער מ"ד ומ"ן ג: ואין לך שום נברא בעולמות כולם [שאינו] (שאינו בהם) מן בירור המלכים הנ"ל, והכל נכלל בהן. ומכל הבחי' הנ"ל יש בקלי' מן מיתת המלכים. והנה מן כל הבחי' הנ"ל הם נבררין ויוצאין מתוך הקלי', ואמנם היותר מעולה שבהם הובררה באצילות, והגרוע ממנו הובררו בבריאה, והגרוע ממנו ביצירה, והגרוע ממנו בעשיה. ובעשיה עצמה יש ד' בחי' הנ"ל, כי המובחר שבו הוא האדם, והגרוע ממנו הוא בעל חי, והגרוע ממנו הוא הצומח, והגרוע ממנו הוא הדומם. והגרוע מכולם הוא הנקרא (זהר בראשית סב ע"ב וקט ע"ב) זוהמא דהתוכא דדהבא, וזה לא הועיל כלום, ונקרא קלי', כי לא יוכלו להתברר, והם דינין קשים וחזקים עד מאד, שהם הקלי' ממש. והנה מוכרח הוא שיש בתוך אלו הקליפות קצת ניצוצי קדושה קטנים עד מאד, שהם בחי' י"א סמני קטורת כמ"ש במקומו (שער המלכים פרק י). נמצא כי מכל אלו הבחי' הנ"ל יש בקלי', וצריך האדם במעשיו לתקנם ולבררם ולהעלותן ממדרגה למדרגה. וכאשר יושלמו להתברר כל אלו החי' סמני הקטורת, אז (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח כנזכר בדרוש א'.

ועי' שער מ פרק ח: הי"א סמני קטורת הנקרא קליפת נוגה הנטהרת בעליה, כי הם חיצוניות לחיצוניות, מלכות דעשיה.

ועי' שער הקלי' פרק א: כאשר עולין ז' למעלה עד (עולם אצילות ומתחברים עם) או"א שהם י"ה, אז מסתלקין ועולין גם כן למעלה י"א סמני הקטורת, שהם חיות הקלי' (ורוחניותם) אשר נמשכו מן ו"ה, ואז הקלי' מתבטלים ואז השם עליון נעשה שלם. ועי' עוד בשער הקלי' נוגה ג.

¹⁴⁹ ואז ע"י כך נדחין הקלי', ואנו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא וכשאנו.

¹⁵⁰ ואח"כ אנו ממיתין את העשר קליפות, ולכן כיון שהקדושה והחיות שבהם מסתלק מהם" נמחק צפע"ח.

¹⁵¹ ולכן אנו אומרים אותו קודם כל תפלה צְהַרִית וצְמַנְחָה אך צְעַרְצִית שהוא לילה אין צנו כח (נוסף צפע"ח).

¹⁵² עי' לקמן ע"ג ד"ה ובענין פטום.

¹⁵³ ופ"א שמעתי ממורי זלה"ה כי אלו י"א סמני הקטורת הם עשר ניצוצי הקדושה של אור פנימי המחיה את הקליפות ויש ניצוץ א' שהוא אור המקיף ונדע כי א"מ כיון שמקיף מצחוץ אינו נחלק לעשר ונקרא אחד ונמצא כי זה המקיף עם י' לא"פ הם י"א סמני הקטורת (פע"ח).

¹⁵⁴ פע"ח עולם העשיה ה'.

¹⁵⁵ פע"ח עולם העשיה ה'.

¹⁵⁶ עי' הערה בסוף הספר אות ח עמוד 33.

¹⁵⁷ עי' תיקו"ז קיט ע"ב: ואית שם בן מ"ב בצורת חותמא דשעוה נכתב ואית שם מ"ב בציוור דיוקנא דמלכא חקיק על חותמא ואית שם מ"ב דאיהו דיוקניה ממש שם מ"ב דאיהו דיוקניה איהו

שְׁעָה"כ

מלכות דיצירה כנ"ל. וז"ס מה שתקנו לומר אחר פטום הקמורת אנא בכח כו', שהוא מ"ב אשר ביצירה, ועל ידו יש יכולת בעשיה לחזור לבחינת יצירה, ולהלביש כנו¹⁵⁸.

הנה בכל יום ויום תכוין להעלותם ע"י כל הזו' שמות הכלולים בשם מ"ב, אמנם ויג' ע"ב} בהיותך ביום א', תכוין שאז גובר שם של אבגית"ן על כולם¹⁵⁹, ובו נכללים כולם. וביום ב' נכללים כולם בשם קרע שט"ן, וכעד"ו בשאר הימים, עד שנמצא שביום השבת גובר שם של שקוצי"ת, ובו נכללים כולם.

וכבר נת' אצלינו בענין שם בן מ"ב אשר אומרים בעת השכיבה על המטה (לקמן נה ע"ב), כמו שאמר הכתוב (&) בשתיים יכסה פניו כו' כנו' שם. וכך עתה תכוין כוונה ההיא להעלות הפנימיות¹⁶⁰ בשתי אותיות הראשונות של השם הגובר כפי יומו כנו¹⁶¹, ובשני אותיות האמצעיות תכוין לכסות רגלי העולים¹⁶², ובשני אותיות האחרונות תכוין שבהם מעופפים ועולים¹⁶³. ואח"כ תאמר בשכמל"ו בלחש.

גם תכוין¹⁶⁴ כי המדרגות¹⁶⁵ הנכללים במלכות דיצירה הם ו' מדרגות, שהם חיצוניות ג"ר דעשיה בפנימיות המלכות דיצירה, ופנימיות ג' אמצעיות דעשיה בחיצוניות המלכות דיצירה.

ונודע שהמלכות דיצירה ה"ס שם אחרון שבשם מ"ב, שקוצי"ת, ויש בו ו' אותיות, ותכוין כי ע"י ששה שמות¹⁶⁶ דאבגית"ן, קרע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב מנ"ע, יג"ל פז"ק, אנו מעלים ששה מדרגות הנז' של העשיה אל הששה אותיות שבשם שקוצי"ת שהוא המל' דיצירה, ולכן צריך לכוין ולשלב שם אבגית"ן באות ש' של שקוצי"ת. ושם

– מאיר הכוונה –

יה"ה יר"ד ה"א ו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף שם מ"ב דאיהו חותמא איהו אה"ה אשר אה"ה ציור מ"ב בשעוה דא אבגית"ן.

ז"ל בהגר"א: ודיוקניה הוא באצילות וחותמא בבריאה ובשעוה הוא ביצירה וכמש"ל בהקדמה והן הכנפים ג' ידיו דמ"ב יד הגדולה יד החזקה יד רמה (שמות יד ח) אבל בעשיה לית כנפים דג' מ"ב הוא להעלות ג' עלמין ב"ע ושם מ"ב דאיהו חותמא הוא המרגלא ודיוקנ' הוא בשמא מפרש אדם הגדול נגד חכמה ואה"ה חותמא בינה ושם מ"ב דהוא בשעוה לבושא דז' היות בז"ת כנ"ל

עי' ע"ח שער מו פרק ז: ענין שם מ"ב שיש בכל עולם מן ג' עולמות אצילות בריאה יצירה משא"כ בעולם עשיה כנזכר בכת"י בחסרון התקונים. והנה אלו הם: שם מ"ב דאצילות הוא ד' אותיות פשוטים דהו"ה, וי' אותיות מילוי אלפי"ן שהם גי' מ"ה, וכ"ח אותיות מילוי דמילוי דאלפי"ן. שם מ"ב דבריאה הם ב' שמות אה"ה יה"ו, וכן אה"ה אשר אה"ה [עי' לקמן נח ע"א] שהוא גימטריא מ"ב [כל א' מהם]. ושם מ"ב דיצירה הם שם מ"ב הרמוז בר"ת אנא בכח שהוא אבגית"ן כו'. (גם צריך שתדע כי ד' היות הם: א' הו"ה דע"ב דיוד"ן באצילות, והו"ה דס"ג בבריאה, ודמ"ה ביצירה, ודב"ן בעשיה. והנה בכל הו"ה מן הג"ר הנ"ל דאב"י יש בהם סוד מ"ב אתון כנ"ל, כי ד' אותיות הפשוטים וי' אותיות המילוי, וכ"ח אותיות דמילוי המילוי, הרי מ"ב דהו"ה דע"ב, ודהו"ה דס"ג, ודהו"ה דמ"ה. אבל בהו"ה דב"ן שהוא בעשיה אין בה מ"ב אתון).

¹⁵⁸ נוסח צפע"ח: ואמנם צ' צחי' [אלו] אע"פ שנעשין למטה דעשייה הנה נעשה עתה לצחי' מלכות דיצירה אע"פ שהיא למטה (הרי) כי מן העשיה חזרו להיות יצירה ממך ולכן לעשות צ' צחי' [אלו] אנו אומרים אנא בכח וכו' שהוא שם מ"ב שהוא בעולם היצירה כנודע להעלות צ' צחי' אלו של העשיה שהם חיצוניות ג"ר ופנימיות ג' אמצעיות שהיה צחי' יצירה וילבישו את המלכות דיצירה וכמ"ס לקמן בכוונת אנא בכח וכו' מה עניינו.}

¹⁵⁹ עי' לעיל ג ע"ג ד"ה עוד נרמז.

¹⁶⁰ הפנים (פע"ח). ##*

¹⁶¹ בסוד בשה"ס יכסה פניו (נוסף צפע"ח).

¹⁶² בסוד ובשה"ס יכסה רגליו (נוסף צפע"ח).

¹⁶³ בסוד ובשה"ס יעופף (נוסף צפע"ח).

¹⁶⁴ הכוונה הצ' (נוסף צפע"ח).

¹⁶⁵ העולים עתה (נוסף צפע"ח).

¹⁶⁶ הראשונות לשם מ"ב (פע"ח).

פעה"כ

קרע שטן באות ק' של שקוצי"ת. וכן שאר ששה השמות בששה אותיות שקוצי"ת. אח"כ בשאר הסדר¹⁶⁷.

¹⁶⁸ ובפרק¹⁶⁹ איזהו מקומן¹⁷⁰, אשר כל זה אינו פסוקים של תורה אלא דברי רז"ל לבד, וע"י כל זה אנו מעלים שאר העשיה¹⁷¹¹⁷². והוא כי עתה עלה פנימיות שלשה אחרונות דעשיה ונעשים בחינת היצוניות ג' אמצעיות דעשיה, והיצוניות ההוא נעשה פנימיות אליהם. ועולה פנימיות מלכות דעשיה ונעשה היצוניות אל היצוניות שלשה אחרונות. ועולה אותו החיות של הקדושה שעלה ע"י י"א סמני הקמרת כנ"ל, ונעשה בחינת היצוניות אל היצוניות מלכות דעשיה. והרי ע"י כך נשלמו י"ס שלימות דעשיה, ע"י בחינת מלכות דיצירה שירדה בעשיה וע"י החיות הזה של קמרת.

ויש עוד הפנימיות דג"ר דעשיה שעלו למעלה ונכללו למעלה ביצירה, אשר הוא סוד זעיר אנפין הנקרא תורה שבכתב, ולכן אנו אומרים עתה גם הברייתא דרבי ישמעאל אומר בי"ג מידות התורה כו', שה"ס העשיה שנעשית י"ג מדרגות כנו', יועלו ליצירה השלשה מהם, וע"י אלו הי"ג מידות דתורה שהיא היצירה נדרשת בהם.

¹⁷³ עוד יש טעם אחר למה שנהגו לומר פרק איזהו מקומן לא זולתו¹⁷⁴, מפני שאין שום פרק בכל המשניות בלתי מחלוקת לבד פרק זה¹⁷⁵, ונקרא הלכה פסוקה. והנה בעלית העולמות אנו צריכים אל השלום ולא אל המחלוקת, ולכן בחרו פרק זה כנו'.

והנה לענין ברייתא דר' ישמעאל נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שהוא באופן אחר, כי בעולם העשיה עצמה לבדה נשארו י"ג מדרגות זולת הפנימיות של ג"ר שבו שעלו אל היצירה, והוא כי הנה היצוניות המלכות עם י"א סמני הקמרת שנעשו היצוניות אליה¹⁷⁶, הרי ספירה א', ופנימיות המלכות עם היצוניות¹⁷⁷ נה"י, הרי ג' ספירות אחרות. ופנימיות נה"י עם היצוניות הג"ת, הרי ג' ספי' אחרות. ופנימיות הג"ת עם היצוניות מלכות דיצירה,

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁷ עי' המשך של דברי הפע"ח הערה בסוף הספר אות י עמוד 35.

¹⁶⁸ פע"ח שער הטיפלה ה'.

¹⁶⁹ ואח"כ ע"י שאר הסדר וגם פרק (פע"ח).

¹⁷⁰ עי' זהר סוף ח"א רסו ע"ב: אנת הוא קריבא דקב"ה בצלותא דילך דאיהו קרבנא דקב"ה ושכינתא באיזהו מקומן בצו את בני ישראל וכו' דתקיננו מארי מתניתין קרבנין דצלותא מסטרא דימינא דתמן כהן איש חס"ד ותקיננו זמירות דאינון שיר דלויים אבתרייהו מסטרא דגבור"ה והו"ד דרגא דדוד אתקשר בשמאלא דגבורה ואהרן דדוגא דיליה בהו"ד אתקשר בחס"ד הה"ד (תהלים טז יא) נעימות בימינך נצח.

אתה הוא קרוב של הקב"ה בתפילתך, שהוא קרבן של הקב"ה והשכינה ב"איזהו מקומן, ב"צו את בני ישראל וכו' שתקנו בעלי המשנה קרבנות של תפילה מצד הימין, ששם כהן איש חסד, ותיקנו זמירות שהם שיר הלויים אחריהם מצד הגבורה. והוד היא מדרגת דוד שנקשר בשמאל של הגבורה. ואהרן שמדרגתו בהוד נקשר בחסד, זהו שכתוב "נעימות בימינך נצח".

¹⁷¹ עי' הערה בסוף הספר או

¹⁷² אמנם ג"ר שעלו בליצירה ממש היה ע"י תורה שכתב שהוא פרשת התמיד כנ"ל (פע"ח).

¹⁷³ פע"ח שער עולם העשיה ו.

¹⁷⁴ שיש בו ענין הקרבנות מפני שהוא כולל כל מיני הקרבנות (נוסף דפע"ח).

¹⁷⁵ עי' ריטב"א (עבודה זרה דף יט ע"ב): וזה שבררו להם פרק איזהו מקומן יותר משאר הפרקים אומר מורי נר"ו מפני שכולו שנוי בלא שום מחלוקת כלל.

¹⁷⁶ "שנעשו היצוניות אליה" נמחק דפע"ח, ובמקומו איתא "הלכישו למלכות דעשיה דחילוניותה".

¹⁷⁷ "עם חילוניות" נמחק דפע"ח, ובמקומו איתא "[מלכישו] לחילוניות".

שְׁעָה"כ

הרי שלושה ספירות אחרות. והיצוניות כח"ב עם פנימיות מלכות דיצירה, הרי ג"ם אחרות, הרי בין כולם י"ג ספירות שלימות בעשיה לבדה¹⁷⁸.

ודע כי כמו שנתבאר בי"ג מידות אלו שה"ם עולם העשיה, שנעשה י"ג מדרגות ע"י עליית ג"ר שבה אל היצירה, וכן עולם היצירה נעשה י"ג על דרך הנו, והם רמוזים בי"ג ברוך שבברוך שאמר. וכן ג"כ בבריאה יש י"ג שבחים שיש בישתבח שמך כו', שיר ושבחה כו' כנ"ל בס' הזוהר¹⁷⁹. וכן עד"ז בעולם האצילות עצמו, יש בו י"ג, וה"ם י"ג ברכות אמצעיות של שאלת צרכים שיש בין ג"ר וג' אחרונות דתפלת י"ה¹⁸⁰.

¹⁸¹ ונחזור עתה לבאר קצת פרטים בפ' קרבן התמיד ובפטום הקטרת. ענין (&) צו את בני כו', את קרבני לחמי כו'. כבר ביארנו כי כל אלו הקרבנות הם¹⁸² למטה בעולם העשיה, וכבר ידעת כי עולם העשיה ה"ם שם אל אדני, שהם בנימו צ"ו, וזהו רמוז באומרו צו את בני ישראל, וכמ"ש בזוהר בפ' צו (כו ע"ב¹⁸³) כי הקליפות הנאחזות בעשיה הם קשות וחזקות¹⁸⁴ מאד, וצריך לשרפם באש, כי זהו סוד מ"ש חו"ל (&) אין צ"ו אלא ע"ז, כמו שאמר הכתוב (&)¹⁸⁵ כי הואיל אפרים הלך אחרי הצו¹⁸⁶. והטעם לפי שיונקים ונאחזים¹⁸⁷ בשם אל אדני שהוא בעשיה.

גם בפ' (במדבר כח ו) עולת תמיד העשויה כו', תכוין במלת עולת אל מה שנת' אצלינו¹⁸⁸, כי יש תולעת בקדושה, וה"ם פסוק (&) אל תיראי תולעת יעקב, וה"ם שם

- מאיר הכוונה -

¹⁷⁸ זולת פנימיות כח"ב שְׁעָלוּ בַג"ת לילכיה (נוסף צפעה"ח).

¹⁷⁹ עי' הערה בסוף הספר או

¹⁸⁰ עי' פירוט הי"ג מלות שהתורה נדרשת בהם צפעה"ח הערה צסוף הספר יא 36.

¹⁸¹ שְׁעַר עוֹלָם הַעֲשִׂיָה ג.

¹⁸² אֲנוּ מִתְקַנְיִם (פעה"ח).

¹⁸³ עי' עיונים או

¹⁸⁴ רעות וקשות (פעה"ח).

¹⁸⁵ הִיא הַעוֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ כו' כנזכר בזוהר קס (פעה"ח).

¹⁸⁶ עי' לשון הפסוק { } (הושע ה יא) עשוק אפרים רצוץ משפט כי הואיל הלך אחרי צו. ועי' ב"ע (קא ע"א): ובעלמא תניינא הם נ"ז דרגין מארי דיבבא והם ביצירה ששם סוד אל הויה גי' נ"ז ובעלמא תליתאה הם צ"ו אלפין מארי דיללה בעולם העשיה גי' א"ל אדני ושם כל הקלי' כמ"ש כי הואיל הלך אחרי צו והם ג"פ אל בג' עולמות ולכן נמשכים מתיקון ראשון שנק' אל כמ"ל. ועי' לש"ו (דע"ה ח"ב מג ע"ב): ובאל הויה שביצירה שמשם נמשך העלמא תליתאה שבהאחוריים דהנוק' המתפשט מהשם אל אדני שבה ומתפשט היא לצ"ו אלפין והנה אותן הצ"ו הם הגבורות היותר קשים ומהם הוא הקליפה היותר הגרוע שהוא עבודה זרה ולכן אמרו סנהדרין נ"ו ב' כי צו הוא עבו"ז שנאמר הואיל הלך אחרי צו.

¹⁸⁷ הוא מקדושת העשיה (נוסף צפעה"ח).

¹⁸⁸ עי' שער מאמרי רשב"י יט ע"ד: שם בדף קל"ט ע"א וז"ל ותולעת שני כתיב שני וכ' שנים דכתיב כי כל ביתה לבוש שנים כו' זה יתבאר לך ממה שיתבאר בפ' אמור ד' ק"נ ע"ב וממה שביארנו לעיל בפ' יתרו בדף ס"ח ע"ב בתוספתא ההיא ושם נתבאר כי מציאות החסד נקרא יומם יומא דכליל לכולהו יומין כי הוא מתפשט בחמש הספירות אשר למטה ממנה. וכולן אינן מקבלות אור ושפע אלא על ידה ובאמצעותה כנז' שם. והנה היא לבדה נקראת שני בערך עצמ' בלשון יחיד כי היא נוטלת כל גוונין בה כי לכן נקראת יריעה מרקמה כנז' שם אבל בבחינת כל שאר החסדים המתפשטים למטה ממנה נקראת שנים בלשון רבים ומ"ש שני דנפק מכרסיא עלאה דשלטא על תכלת מסטרא דימינא כו' פירוש כי החסד העליון נק' תולעת והוא היוצא מכרסיי' שהיא הבינה שבברי' והתולעת הוא החס' שביציר' ושני הוא בחי' החסד החיצונה שביצירה (נ"ל שבעשיה שהיא לבוש אל התולעת שהוא החסד שביצירה ואומר שני דנפק מכרסיא הוא כי כיון שהוא לבוש של החסד עצמו היוצא מן הכרסיא. לכן גם זה נאמר עליו שגם הוא יוא מן הכרסיא ולכן נקרא שני להורות כי התולעת הוא הראשון וזה הוא שני לו ומן זה השני נפק מיכאל אפורופוסא דישראל. ואמנם יש בזה קצת קושיא כי הרי החסד הוא לובן ואיך קראו תולעת שני שהוא אודם. וזה יתבאר ממ"ש תולעת שני תרין גוונין כחדא דימינא ושמאלא חיוור וסומק. והענין הוא במה שנודע

שְׁעָה"כ

אבגית"ן, שהוא בגי' תולע. כי ה"ס החסד המתגבר ומתגלה ומאיר בכל בקר ובקר, כמבואר בזוהר¹⁸⁹. וכבר ידעת כי שם {יג ע"ג} הנז' הוא בחסד. אמנם להיות שרשו בגבורה, שהוא שם בן מ"ב, אלא שהוא בבחי' החסד שבגבורות, ולכן נקרא (&) תולעת שני, וכמבואר אצלינו בפסוק (&) ותכלת וארגמן ותולעת שני בפ' תרומה (קלו ע"א קל"ט ע"א¹⁹⁰), כי גוון אדום בסוד תולעת שני, לפי ששרשו גבורה אבל הוא בחי' החסד שבגבורה¹⁹¹. ולהיותו משורש הגבורה, לכן נק' ישראל על שמו, תולעת יעקב, לפי שהם מְכַלִּים את העכו"ם בסוד הגבורה, כדמיון התולעת הרך¹⁹² המרקיב ומכלה את העץ הקשה והחזק. והנה כדמיון התולעת הזה שבקדושה, יש כנגדו תולע א' בקלי' בס"א, וגם הוא מתעורר בכל בוקר לבלות את העולם ח"ו, והי' ית' ברחמי מנגלה התולע שבקדושה, שהוא אור החסד הנז', בסוד (בראשית יט כז) וישכם אברהם בבקר, וז"ס ענין התמיד הנאמר בו, עולת תמיד, כי אותיות עולת הם היפוך תולע, וע"י עולת תמיד הנעשית בכל בוקר, היה נכנע התולע הטמא דס"א. ובפסוק (&) אל תיראי תולעת יעקב כו', ביארנו ענין התולע הזה¹⁹³.

ואמנם ענין העולה של התמיד, דע כי כל עולה היא בחי' לאה¹⁹⁴ העליונה, אשר בה¹⁹⁵ כל בחינת הדינין והגבורות החזקות כנודע. ולכן היו מקריבין כנגדה עולת תמיד, כדי למתק הדינין שבה, כדי שלא יגבר התולע הטמא הנז', וז"ס עולת תמיד. והנה תיבת תמיד הוא חסר יו"ד¹⁹⁶, כי כתיב תמד וקרינן תמיד¹⁹⁷, וכבר ידעת מ"ש בפסוק (&) ומדת ימי מה היא¹⁹⁸, כי לאה הנק' מדת, שהם אותיות תמד, לפי שהיא לוקחת ד' אלפים מד' שמות אהיה שהם בגימ' מדת²⁰⁰¹⁹⁹.

²⁰¹ובענין פטום הקטורת, ג"כ נודע מ"ש בזוהר פרשת ויקהל (דף ר"ט ע"ב) וז"ל, ובג"כ עובדא דקטרת אצטריך לאקדמא לצלותא כו'²⁰², הנה לעיל נתבאר עניינו, כי הלא

– מאיר הכוונה –

גם כן. כי פני אריה הוא בימין שהוא בחסד והנה אריה הוא בגמטר' גבורה. אמנם הענין הוא להורות הכלל הנודע כי החסד כלול בגבורה והגבורה כלולה בחסד ונמצא כי בחסד עצמו יש גבורה ונמצא שהוא כלול מתרין גוונין ימינא ושמאלא. ונמצא כי מה שקראהו תולעת שני שהיא אל בחינת הגבורה הכלולה בו שהוא אריה בגמטריא גבורה כנז':

¹⁸⁹

¹⁹⁰

¹⁹¹ וז"ס לדעת לעות את יעף דבר כמבואר אצלינו (פע"ח).

¹⁹² נמחק צפע"ח.

¹⁹³ "ביארנו ענין התולע הזה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "וענין תולע שצקליפה יתבאר בענין י"א סמני הקטורת לקמן".

¹⁹⁴ שְׁהִיא (נוסף צפע"ח)

¹⁹⁵ נאחזים (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁶ { } לא מצאתי כזה פסוק. ועי' לקמן כב ע"א ושם בפע"ח איתא תמ"ד (כתיב – נמחק בכת"י).

¹⁹⁷ "הוא חסר יו"ד, כי כתיב תמד וקרינן תמיד" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "חסר י', אותיות מלת".

¹⁹⁸ עי' שער לח לאה ורחל פרק א.

¹⁹⁹ כמבואר אצלינו בענין כרת ד' שצקשר שְׁל ראש (נוסף צפע"ח).

²⁰⁰ עי' כוונת ק"ש בכוונת בשכמל"ו (ק"ש ה ו).

²⁰¹ שְׁעַר עוֹלָם הַעֲשִׂיהַ 7.

²⁰² ז"ל בשלימות: תא חזי קטרת איהו קדמא תדיר קדם לכלא ובגיני כן עובדא דקטרת אצטריך לאקדמא לצלותא בשירין ותושבחן בגין דכל דא לא סלקא ולא אתתקן ולא אתקשר עד דאתעבר זוהמא [מה כתיב (ויקרא טז טז) וכפר על הקדש וגו'] בקדמיתא ולבתר ומפשעיהם לכל חטאתם ועל דא ובעינן לכפרא על קדשא ולאעברא זוהמא ולא תדכאה קדשא ולבתר שירין ותושבחואון וצלותין כלא כדקאמרן:

שְׁעָה"כ

יש בו י"א סממנים²⁰³, שהם סוד אותם אורות המחיים את הקלי²⁰⁴. וכונתינו בזה לסלקם מתוכם, ולהעלותם למעלה²⁰⁵, וישארו הקליפות מתים. וז"ס מה שאנו אומרים פטום הקטרת בשחרית קודם התפילה אחר קרבן התמיד כנ"ל, וגם בתפלת המנחה קודם העמידה, כי כונתינו היא להעלות העולמות²⁰⁶ ע"י התפילות, לכן אנו אומרים אותו שלא יתאחזו הקליפות, ויעלו בעלית העולמות²⁰⁷, ולכן אנו אומרים אותו קודם שני תפלות הנז'. וכן בסוף תפלת שחרית, אנו חוזרים ואומרים אותו כנודע, והטעם הוא כדי שלא ינקו הקליפות מן השפע היורד ונשפע לעולמות כנ"ל. אבל בתפלת ערבית אין בנו כח לעשות כן.

והנה²⁰⁸ ענין י"א סמנים אלו, ה"ס עשרה ניצוצי הקדושה המחיה הקלי' בסוד אור פנימי, ויש ניצוץ א' שהוא בסוד אור המקיף להם, ואין המקיף הזה מתחלק לעשר כדמיון אור הפנימי, לפי שאור המקיף הוא אור פשוט אחד, ונקרא אור א' בלבד²⁰⁹. ונמצא שהאור הפנימי הנחלק לעשרה והאור המקיף שאינו נחלק, בין כולם הם י"א סמנים הקטרת.

ונבאר התחלקותם בפסוק (&) קח לך סמים הרי ב', כמ"ש חז"ל בגמ' (כריתות ו ע"ב)²¹⁰, והם ת"ת ונצה. נטף ושחלת וחלבנה, ה"ס²¹¹ הוד יסוד ומלכות, והרי הם ה' תחתונות²¹². ויען שהניצוץ האחרון שבמלכות הוא ניצוץ קדושה, נקודה קטנה, ומועטת מאד יותר מכולם, ולכן הקליפה גוברת במקום ההוא, לכך החלבנה ריחה רע, עם היותה בכל י"א סמנים הקטרת דקדושה כנו'. סמים הם ה' סמים אחרים, והוא כמ"ש חז"ל בגמרא (שם), והם ה' ספירות עליונות כסדרן²¹³, והם כח"ב ח"ג. ולבונה זכה, ה"ס²¹⁴ אור המקיף לכולם, ולהיותו אור מקיף מבחוץ ואינו מוגבל תוך הקלי', לכן נקרא זכה, משא"כ באור פנימי המוגבל בתוך הקליפות, כי איננו נקרא זך כמוהו. ובזה תבין טעם נפלא אל

– מאיר הכוונה –

תרגום: בא וראה הקטרת היא ראשונה תמיד לפני הכל ולכן מעשה הקטרת צריך להקדים לתפלה לשירות ותשבחות משום שכל זה לא עולה ולא נתקן ולא נקשר עד שעוברת הזוהמא מה כתוב וכפר על הקדש וגו' בראשונה ואחר כך ומפשעיהם לכל חטאתם ועל כן צריכים לכפר על הקדש ולהעביר הזוהמא ולטהר הקדש ואחר כך שירות ותשבחות ותפלות הכל כפי שאמרנו. עי' לעיל הערה 148.

²⁰⁴ י"א סמני הקטרת הם י"ס דעשיה והנה י"ס דקליפה עוד לוקח כח א' של הקדושה המחיה אותה והם י"א ואלו י"ס דעשיה עם אותו הכח של הקדושה המחיה י"ס דקליפה הם י"א סמני הקטרת (פע"ח).

²⁰⁵ עי' דע"ה ח"ב קטז ע"ד: הז"ת דהנקודות עם הד' אחוריים, שהם הי"א אורות הנז', עדיין לא נבררו בשלימות כלל, ויש מהם עדיין ניצוצין הרבה הטבועים בעמקי הקליפות רח"ל. והנה הם מתבררים ומתקנים תמיד ע"י התורה ומעש"ט, ובפרט ע"י הי"א סימני הקטרת, שהם סגולה גדולה לתיקונם.

²⁰⁶ מו"ר שאל שהרי לא מצאנו עליית עולמות במנחה, ועי' הערה 252.

²⁰⁷ "לכן אנו אומרים אותו שלא יתאחזו הקליפות, ויעלו בעלית העולמות" נמחק צפע"ח.

²⁰⁸ ופ"א שמתתי ממורי זלה"ה (פע"ח).

²⁰⁹ עי' ביאורים ח"ב קג ע"ב: משום שהמקיף אינו מצומצם נקרא אור אחד אע"פ שבאמת הוא כולל ג"כ י"ס מ"מ נקרא אחד לבד, ועי' עוד מבו"ש שער הקלי' פרק א.

²¹⁰ ז"ל: אמר רבי יוחנן י"א סממין נאמרו לו למשה בסיני אמר רב הונא מאי קראה קח לך סמים תרי נטף ושחלת וחלבנה הא חמשה וסמים אחריני חמשה הא עשרה ולבונה זכה חד הא חד סרי והם (פע"ח).

²¹² כסדרן (נוסף צפע"ח).

²¹³ סמים הם ה' סמים אחרים כמספר ה"ר (פע"ח).

²¹⁴ הוא (פע"ח).

שְׁעָה"כ

כל המכשפים המקטירים אל הקליפות העליונות, אשר עיקר וראש הקטרותיהם היא הלבונה²¹⁵, והיא חביבה להם מכל שאר הקטרת, כדי ליהנות מאור המקיף הזה.²¹⁶
"בד בבד יהיה"²¹⁷, זה יובן כמ"ש אצלינו בענין בגדי הבר אשר לכהנים²¹⁸, כי בד באתב"ש הוא ש"ק, כי הש"ק שהם הקלי²¹⁹, הם מתלבנים²²⁰ ונעשים בגדי בד לבנים. וגם בד הוא פשתן, אשר גם חלקו של קין מצד ס"א כנודע²²¹.
והנה אלו הסמים היו מוחזין לקלי, ועתה נכנסין במוחזין דקדושה, וזמ"ש "יהיה", שהם שני שמות י"ה י"ה, כמ"ש במקום אחר (לקמן פורים א'), כי ב' מוחזין דנוק' הם ב' שמות י"ה י"ה.

ועתה נבאר התחלקותם בלשון הברייתא ואלו הם: הצרי כתר, והצפורן יסוד, והחלבנה מלכות, והלבונה אור מקיף. וכוונתינו היא לקשר המלכות, שהיא החלבנה, עם אור המקיף, שהוא הלבונה להאיר בה. ואין די לה בהארת הנמשכת אליה מהכתר. אבל

- מאיר הכוונה -

²¹⁵ או חלצנה שהוא כנגד המלכות הקרוצה אליהם יותר מן הכל או חלצנה זכה שהוא עליונה שצכולס (פע"ח).

²¹⁶ וכן כשמקטירין לפני ע"ז שלהם הוא חלצנה (פע"ח).

²¹⁷ עי' בית עולמים (&): סוד הלבנת לשון זהורית וסוד אם יהיו חטאיכם כשנים כו' והוא של לבושי' כתלג חיזור ונק' בגדי בד שבאים מע"ק שבו בחי' יחידה כמ"ש בד בבד כו' והוא סוד המתקת הגבורות ע"י חסדים.

²¹⁸ בגדי הכהן לכהנים" נמחק בפע"ח, וזמקומו איתא "לבישת השק".

²¹⁹ עי' תיקו"ז (פ ע"א): ומשה אתמר ביה של נעלך מעל רגלך דא בהפוכא דאחרנין דלא צריך לאתחזיא קדם שכינתא בקליפה ורזא דמלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק ולגבי אבהן לא אתחזיא אלא בנעלים הה"ד מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב אבל לגבי משה בלא כסויא כלל ורזא דמלה וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י ושמי ה' לא נודעתי להם ומשה אתמר ביה ואמרו ל"י מ"ה שמ"ו מ"ה אומר אליהם

תרגום: ובמשה נאמר של נעליך מעל רגליך זה בהפך של אחרים שלא צריך להראות לפני השכינה עם קלפה וסוד הדבר כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק ולאבות לא נראה אלא בנעלים זהו שכתוב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב אבל למשה בלי כסוי כלל וסוד הדבר וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י ושמי יהוה לא נודעתי להם ובמשה נאמר ואמרו ל"י מה שמ"ו מ"ה אומר אליהם

ועי' שער לו פרק ג: המלכות דאצילות הנקרא אדם דעשייה והבן, בסוד לבישת שק בענין עשו כולו כאדרת שער (בראשית כה כה), (הוא ת' איש ואחיזתו מד' עולמות שלהן) [פי' כ"ל ו'], שיובן מזה שאין תיקון באצילות הטומאה רק בזו"נ סמא"ל ולילית, (שהוא ביצירת הטומאה נגד יעקב שמקנן ביצירה, והוא מקבל י"ג ת"ד דא"א, לכן עשו נקרא כולו כאדרת שער).

ועי' שער המצות (פרשת צו): הנה הכהן הוא בחינת כסף הלבן שבחסד ונהיר מהנהו חוורתיו דרישא דא"א. וגם החכמה נקרא כהן גדול ולכן היה לובש בגדי הבר כמ"ש כתונת בד ילבש כו' כי שק הוא בחינת אותן ארבע מאה עלמין וב"ד בא"ת ב"ש הם ש"ק. וזהו סוד לבישת כהן גדול ביום הכפורים בגדי הבר לבנים והבן זה.

²²⁰ משחור ללבן (נוסף בפע"ח).

²²¹ נמחק בפע"ח.

²²² עי' שעה"ג ע ע"ב: עוד א"ל מורי ז"ל, כי עתה כבר התחלתי לתקן פגם עון קין, ולכן כשאני מחשב באותו סדר שסדר לי מורי ז"ל, שאכזיב בעת שמצולות ים גוברים עלי להעציבני ולהחטיאני, לכוין בנוצר חסד לאלפים כנודע ובמלת לאלפים, שאכזיב לשם אדנ"י ואלה"ם, שהם ב' אלפי"ן. והם כך בגימטריא, וא"ל כי בזה השם של אלהים הנזכר, יהיה מלואו אלפי"ן, והוא בגי' ארץ. וזה אכזיב תמיד בכל יום, ואהיה מכזיב בו תמיד, ומחשב בו, ויועיל לי מאד, ובפרט ביום שאעסוק בתורה, אני צריך להזהר יותר בזה הענין. וסוד הענין הוא, לפי שקין הביא זרע פשתן וכבר ביארנו ענינו באורך כי הוא מכחיש כח הקרקע ומה שהיתה המלכות נקראת ארץ, חזרה להיות יבשה, ולכן נגזר על קין נע ונד תהיה בארץ. והנה שם אלה"ם דמלוי אלפי"ן כנזכר הוא במלכות, בזמן שנקראת ארץ, שהוא כנוי לשם הנזכר. ותכוין לתקן פגם שנפגמת לעשותה יבשה ע"י הפשתן, ואתה חוזר לתקנה ולעשותה ארץ ע"י מלוי זה. והנה כל החיצונים נדבקים בקליפת הרע שנדבק בקין, וכלם הם רוצים להדביק ולהשיג אות אלף שבמלוי אות ה' של אלהים הנזכר, ואינם יכולים להשיגה.

שְׁעָה"כ

הצפרן שהוא היסוד²²³, אנו מקשרים אותו עם הצרי שהוא הכתר, שיאירו בו מור הוא החסד בסוד אברהם הנקרא הר המור. וקציעה גבורה, ושבלת נרד הוא ת"ת, כי הוא קו האמצעי בין שני ענפי קו הימין וקו שמאל, כדמיון השבלת עם ענפיו מן הצדדין. וכרכם הוא נצח, כי יג ע"ד} גם הוא יש לו ריח כדמיון המור, אע"פ שאינו כ"כ חשוב כמוהו, כי איננו חסד נמור כמו החסד²²⁴. וקושט הוא חכמה, קלופה היא בינה, קנמון הוא הוד. והרי נשלמו כולם.

והנה נתבאר אצלינו²²⁵ (ע"ה שער השבירה פרק ב) כי אלו הי"א סממנים הם בחי' הז' מלכים דמיתו, ועוד יש ד' אחוריים עליונים דאו"א וישסו"ת, שגם הם נפלו עמהם, וסך כולם הם י"א.

²²⁶ והיותם שס"ח מנים נתבאר אצלינו לעיל בענין סוד השינין דתפילין של ראש, ע"ש (תפילין דרוש ד'), ואיך הם סוד המוחין דזמן הקטנות, שהם שמות אלהים אשר במילואן ביודין בגימ' ש', ושין במילואה היא בגי' ש"ס, ועם ד' המוחין וג' נה"י דאימא, שבהן מתלבשין המוחין²²⁷ כנוז', ועם כללותם, הרי הם שס"ח. וז"ס מנין שס"ח מנים שהיו בקטרת, לפי שמן המוחין דזמן הקטנות, נמשכין י"א סממני הקטרת, שהם רוחניות הקלי' כנוז"ל. וזהו הטעם שכל בחי' הקלי' נאחזים בשם אלהים, והקלי' עצמם נק' אלהים אחרים. וגם ז' ראשין שיש בשתי השינין דתפילין של ראש, ה"ס ז' בחי' הארות המוחין דגדלות שהם ד' מוחין וג' נה"י כנ"ל, ואלו הז' הארות עם שם אלהים העולה בגימ' שין, יהיה הכל גימ' שס"ח מנים שהיו בקטרת. ולכן השס"ה לבדם היו העיקריים, כמנין²²⁸ ימות החמה, שהם המוחין עצמם דקטנות, שהם שי"ן. והמוחין דגדלות, שהם ד', והכולל הרי שס"ה. אבל הג' היתרים, הם כנגד נה"י דאימא, לבושי המוחין, ולכן אינם מכלל העיקריים, והם ג' מנים היתרים.

ונלע"ד חיים כי להיותם נה"י דאימא, לכך היו משמשין ליוה"כ, שגם הוא סוד אימא עליאה כנודע²²⁹.

²³⁰ והנה צ"ל קלופה ג' ולא קליפה, כי כך שמו קלופה²³¹. גם צ"ל כל הברייתות הכתובות בסידור שלנו, עד פסוק (&) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו כו'²³².

- מאיר הכוונה -

²²³ אמנם היסוד שהוא התחתון משאר קאות אצל הוא עליון יותר ממנה כדי שיאיר הכתר העליון לכן אנו מחזרים אלו ד' שנים בשנים עד"ז מור זה אברהם כמ"ס אלך לי אל הר המור (פע"ח).
²²⁴ "גם הוא יש לו ריח כדמיון המור, אע"פ שאינו כ"כ חשוב כמוהו, כי איננו חסד נמור כמו החסד" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "גם הוא מריח קלת כי הוא קו ימין אצל אינו מריח כ"כ כמו החסד שהוא המור".

²²⁵ צענין הקדיש של קודם הודו (נוסף בפע"ח).

²²⁶ והנה כל אלו החיזונים אחיזתו ויניקתו ממוחין דקטנות שמות אלהי"ם כמ"ס צענין הקדיש ולטעם זה היה שס"ח מנין דקטורת (נוסף בפע"ח).

²²⁷ "וג' נה"י דאימא, שבהן מתלבשין המוחין" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "וג' לבושיהם שהם ג' מוחין דקטנות".

²²⁸ העיקריים, כמנין" מנמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "עיקר".

²²⁹ עי' הערה בסוף הספר אות יד עמוד 37.

²³⁰ שער עולם העשיה פרק 3.

²³¹ "כי כך שמו קלופה" נמחק בפע"ח.

²³² גם צ"ל כל הברייתות הכתובות בסידור שלנו, עד פסוק כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו כו' נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "יין קפריסין היוד בלכרי כי הוא סמוך מלח סדומית רוצע ולא"ל

שְׁעָה"כ

ואח"כ תאמר ג' פסוקים אלו: (&) ה' צבאות עמנו כו' (&) ה' צבאות אשרי כו' (&) ה' הושיעה כו', מפני שהם מסוגלים מאוד לאומרים אחר פטום הקטרת, וכן היה מנהג מורי ז"ל לאומרים בכל פעם שהיה אומר פטום הקטרת קודם התפלה ואחריה, וקודם תפלת המנחה, וכן בזמן המגפה ח"ו בר מינן²³³.

תיקון אחד שיכוין בי"א סממני הקטרת²³⁴, שהעשרה הם עשר ניצוצות הקדושה שירדו למטה בתוך הקליפה להכניעם, והא' הנוסף עליהם הוא אור מקיף לעשר הנוכח, ולכן התיקון הוא שיכוין לסלקם מתוכם, ועי"כ ישארו הקליפות מתים בלתי היות. התיקון השני, הוא להחזיר לבני אדם בתשובה, כי בזה מכניע הקליפה²³⁵.

²³⁶ עוד יחוד אחר א"ל מורי ז"ל לזמן המגפה בר מינן, וזה עניינו, כבר הודעתיד כי כל הנשמות של בני אדם הם ממה שמתברר מן ז' מלכי אדום דמיתו, וז"ס אומרים ז"ל²³⁷ (&) כל ישראל בני מלכים הם²³⁸. וכאשר בתוך הביירוים יש קצת פסולת שלא הוברר, זה הפסולת נעשה ארס וסם המות הממית לאדם בזמן המגפה²³⁹.
²⁴⁰ וה"ס פסוק (&) ידבק ד' בך את הדבר²⁴¹. והענין הוא, כי אותם הקלי" שיש באותם בירוים כגו', הם המכים ונוגפים לאדם בזמן המגפה, ואחר שהכו אותו, אינם נפרדים ממנו, ותמיד דבוקים עמו ומקיפין אותו מכל סביבותיו שיעור כמה אמות²⁴².

– מאיר הכוונה –

הקב כי סחס רוצע בגמרא הוא רוצע קב אף מכיפת הירדן כ"ץ וכו' צורית כרשינה כו' כדי לשפות זו את הלפוכן יין קפריסין בלירי כו' כדי לשרות את הלפוכן כדי שתיא עזה ר' נתן אומר כו' תני בר קפרא כו' יפה לזכמים צצאל תחת הבית ולא בקמץ לא תקטירו כו'".
²³³ עי' הערה בסוף הספר ו עמוד 32.

²³⁴ עי' לעיל הערה 148.

²³⁵ והוא שיאמר פיטום הקטורת זכוונה הכתובה לפניך לעיל ולריך למנות הסמים זאלצעות הידים א' לא' כדי שלא ילג ח"ו א' מהם וגם הוא טוב להגז' וככל פעם שהיה אומר פיטום הקטורת היה אומר אח"כ ג' ה' צבאות ואח"כ וערצה (פע"ח שער עולם העשיה ה).
²³⁶ צספר הליקוטים כי תצא כח.

²³⁷ "ז"ס אומרים ז"ל" נמחק צספר הליקוטים, ובמקומו איתא "כמבואר אכלינו [ספר הליקוטים כי תצא כג]".

²³⁸ עי' הערה בסוף הספר אות ז עמוד 32.

²³⁹ עי' הערה בסוף הספר אות יב עמוד 37.

²⁴⁰ שער היחודים פרק יג.

²⁴¹ עי' הערה בסוף הספר אות יג עמוד 37.

²⁴² גם מצורע וכן מי שחייב נידוי אסור להיות בד' אמות שלהם, והמתפלל יש ד' אמות לשכינה, ועי' רמ"ז (ח"ג קפז ע"א): בגילוייא דרישא ארבע אמות, תחום זה הוא של השכינה, וכדאמרין ארבע אמות בארץ ישראל, ארבע אמות של הלכה, שה"ס כחב"ד דידה המאירים מתנה"י דידיה.
עי' שער מאמרי רז"ל כתובות: א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן עוה"ב כו', וכו' כוונה הב' שהיא בלאה באופן אחר, כי הנצח וההוד המהלכים בה הם תרין פירקין עילאין דנו"ה שיש באימא שבתוך חו"ב דז"א, משא"כ ברחל שהכוונה היתה בנו"ה עצמם דז"א. עוד יש שנוי אחר, כי שם היו שני מוחין בלבד דמצד אימא כנ"ל ונרמזו במלת הליכה, אבל בלאה הוא המשכת ד' מוחין וכולם מצד אבא כמו שנבאר. האמנם לפי שאינם מאירים בה ד' מוחין אלא באמצעות אימא המלבשת אותו כנודע, לכן צריך לכוין במלוי האחורים דהו"ה דס"ג דאימא שהם בגי' קס"ו, וכשתסיר מהם רבוע האותיות הפשוטות שהם בגי' ע"ב, ישאר המלוי בגי' צ"ו כמנין מהל"ך. וכו' משתי המלכיות דאו"א המתלבשות תוך רישא דז"א נעשה ד' בחינות הנק' לאה, אחת ביסוד דאבא, ושנים ביסוד דאימא, ואחת באחורי הדעת דז"א בסוד קשר תפילה של ראש. והשתים הם ההארות של מלכות דאבא, והשתים מלכות דאימא, וזה סדרם: אבא אימא אבא אימא, וההארות ד' מוחין דז"א הם מצד אבא נמשכות.

פעה"כ

ולא עוד, אלא אפילו באותה השכונה שעומד²⁴³ שם המוכה, או אפילו איזה כלי ומלבוש שלו, צריך להתרחק ממנו, וכל ההולך ומתדבק שם, הוא מתדבק באותם הקלי' הנז', ויכול להנזק. וזהו טעם שבשאר החולאים והמכות שבפרשת כי תבוא, לא כתוב בהו "ידבק", כמו בענין הדבר והמגפה, לפי שבשאר החולאים אין הקליפה ההם מתדבקים שם. משא"כ במכת הדבר והמגפה, שהיא מבחי' קלי', הבירורים הנז' הם דבוקים בו ובמלבושיו ובשכונתו ובכל כליו.

²⁴⁴ וכבר הודעתך בענין פטום הקטרת, כי אותם י"א סממני הקטרת הם מה שנשאר בתוך הקלי', שלא יכלו להתברר, והם י"א אורות שבקדושה המחיים את הקליפות²⁴⁶. וכאשר יעלו למעלה, יסתלקו מתוך הקליפות, וישארו בלתי חיות וימותו, ואינן מזיקים. וזה"ש הנז' בזהר פ' וירא במדרש הנעלם (ק ע"ב²⁴⁷) שטוב לומר פטום הקטרת בזמן המגפה²⁴⁸. וכן מצינו במגפת עדת קרה, שנעצרה ע"י הקטרת שהקטיר אהרן, ולכן טוב מאד בזמן המגפה בר מינן²⁴⁹.

שבעת אומרו פטום הקטרת בתפלת שחרית ומנחה, יכוין בה באותה כוונה האמורה למעלה בסדר הקטורת. וג"כ כאשר האדם קם אחר הצות לילה לעסוק בתורה, אחר שיאמר תיקון הצות ככתוב במקומו²⁵⁰, אח"כ יאמר פטום הקטורת בכוונה ההיא, לפי שאחר הצות נכנעת ממשלת הקליפה²⁵¹, ובפרט אם יתחברו י' אנשים יראי ה'²⁵², ויקראו סדר פטום הקטורת יחד בכוונה הנז', יעשה רושם גדול למעלה, אם יהיה אחר הצות לילה כנז'.

²⁵³ ואמנם זהו מה שצריך יד ע"א לקרות בשעת הנז' אחר הצות לילה, אחר שתגמור הסדר הנז', תאמר פסוק (&) ויאמר ה' אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמי' ולבונה זכה בד בבד יהיה, ותאמר אותו ג' פעמים ישר, ואח"כ ג"פ הפוך כזה, יהיה בבד בד זכה ולבונה סמים וחלבנה ושחלת נטף סמים לך קח משה אל ה' ויאמר. ואח"כ

– מאיר הכוונה –

ועי' שער המצות וילך דף סא ע"ב: והאמנם היות שם א"י שדברו רז"ל בלאה הוא לפי שיעקר שם זה הוא בלאה לפי שז"א נקרא ישראל ולמעלה מן החזה יוצאת לאה לבדה מאחור ולכן נקרא ע"ש א"י אבל רחל יוצאת למטה מן החזה מאחוריו דז"א ולכן אין לה שם א"י בפרטות כמו בלאה.
²⁴³ שו"ש (שער היחודים).

²⁴⁴ תחלה שמעתי ממורי זלה"ה ענין זה כי י"א סמני הקטורת הם י"ס דעסיה והנה יש י"ס דקליפה עוד לוקח כח א' של הקדושה המחיה אותה והם י"א ואלו י"ס דעסיה עם אותו הכח של הקדושה המחיה י"ס דקליפה הם י"א סמני הקטורת (פע"ח כט ע"א).
²⁴⁵ שער עולם העסיה 7.

²⁴⁶ ונדע כי א"מ כיון שמקיף מבחוץ אינו נחלק לעשר ונקרא אחד ונמלא כי זה המקיף עם י' דא"פ הם י"א סמני הקטורת (נוסף דפע"ח).
²⁴⁷ עי' הערה בסוף הספר אות יג עמוד 37.

²⁴⁸ כי הוא שממית המלאך המות ואין לו עוד חיות ואין צו כח להמית (נוסף דפע"ח כט ע"א).
²⁴⁹ ומורי זלה"ה היה נוהג בזמן המגפה לאומרו אחר חרות לילה כי אז נכנעת ממשלתו ובפרט אם יאמרו יו"ד אנשים ביחד ויהיו יראי ה' (נוסף דפע"ח).
²⁵⁰ ומורי זלה"ה היה נוהג בזמן המגפה לאומרו אחר חרות לילה (נוסף דפע"ח כט ע"א).

²⁵¹ "ממשלת הקליפה" נמחק דפע"ח, ובמקומו איתא "ממשלתן".
²⁵² ולפי שכונתנו להעלות העולמות ולכן בכל תפלה אנו אומרים אותו קודם כדי שלא יעלו עם העולמות וכן אחר תפלת שחרית אנו אומרים הקטורת כדי שלא יינקו מן השפע היורד (נוסף דפע"ח).

²⁵³ שער היחודים פרק יג (דף יח ע"א).

שעה"כ

והענין הוא, כי סוד הדבר הוא, כי גם אחת מסבות מכת הדבר, הוא נמשך מזה, כי כאשר ארבעה היות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אינם מאירים, אז מסתלקים אותיותיהם הפשוטות, ונשארים המלויים שלהם לבד, שהם מ"ו ל"ז י"ט כ"ו²⁶⁶, כך ארבעתן קב"ח, ועם כללות ארבעתן קל"ב, וכללות כולם קל"ג, כמנין שם נג"ף, כי לסיבת הסתלקות הנז' מן המלויים, בא נגף בעולם. ולכן תכוין בשם הנז' לתקן הענין.

²⁶⁷יאמר בכל יום קודם התפלה פסוק זה ג"כ ישר והפוך (תהלים נט יז) ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי. לי צר ביום ומנוס לי משגב היית כי חסדך לבוקר וארנן עזך אשיר ואני.

²⁶⁸משם הרב הגדול ז"ל גם יאמר אחר פטום הקטרת בכל יום, וכוונתו כנז"ל, אלו הפ' ג"פ ביושר, ואלו הן²⁶⁹ (במדבר יז יא-טו) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה בוי²⁷⁰ מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם כי יצא הקצף מלפני ה' החל זיד ע"ב) הנגף, ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטרת וכפר על העם ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה. וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה.

ובכל פעם מהג"פ הנז' תכוין אל שם טפטפיה כתוב בצבע זהב²⁷², ויוצא מאלו התיבות שתציירם לפניך, ואלו הם: ט' של קטרת, פ' של וכפר, ט' של הקטרת, פ' של וכפר, י' מן ויעמד, ה' מן נעצרה²⁷³.

- מאיר הכוונה -

²⁶⁶ עי' ע"ח אנ"כ ב, שבעובר יש רק ניצוצין של המילויים של עס"מ, ולא השמות עצמם, שהמילוי הוא מדרגות השפלות.
²⁶⁷ לא מלאתי במקום אחר.

²⁶⁸ אח"כ יכוין השם קר"ע שט"ן וזא"ת ז"ש גזזנ"ט ושניהם ניקוד שזא, ואח"כ שם מטטרו"ן וזא"ת ז"ש ונגנפ"ט ושניהם בניקוד חטף קמז, ואח"כ סגזגיא"ל בניקוד חולם, ומספרו [עה"כ] ס"ג וז"ן, ואח"כ נורטט"ס והוא מטטרו"ן למפרע, בניקוד חטף קמז, ואח"כ שם יל"י וזא"ת ז"ש מכ"ס, ושם כוז"ו וזקס טדה"ד, כל אלו השמות כלי ניקוד, ואח"כ יכוין הוי"ה פשוטה כריצוע ושם מ"ה כריצוע והכל בניקוד חטף קמז, ואח"כ יאמר פסוק 'הפקד עליו רשע ושטן יעמוד על ימינו', ויכוין שבו שבע תיבות נגד ז' ספירות מכתר עד נלח, וינקדנו בניקוד הספירות, הפקד בקמז, עליו דפתח, עד ימינו בחיריק, ואח"כ בלוחיות למפרע זנימי לע דומעי נטשו עשר וילע דקפה, וינקוד ונימי בקמז, לע פתח, עד דקפה חיריק, ואח"כ ו' שמות ראשונות דע"ב, ישר הפך וישר, והו ילי סיט עלם מהש ללה, וינקוד ז' ווי"ן של והו דפתח ה' לירי, וז' יודי"ן של ילי חולם ול' פתח, וסיט סמ"ך פתח יו"ד חולם טי"ת לירי, עלם עי"ן למ"ד קמז מ"ס לירי, מה"ש מ"ס ה"ה לירי שיי"ן חיריק, ללה ז' למדי"ן קמז ה' לירי, ואח"כ יאמר פסוקים [שמות י"ד] זיקרא משה אל כל זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו וכו' עד ויקוד העם וישתחוו, כי הוא מסוגל מאד, ויכוין זר"ת של פסוק האחרון ויאמרתם זבח פסח הוא לי"י אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הליל ויקוד העם וישתחוו, [והם] וז"פ ה'ל"א פ'ע"ב ז'י"ב ז'א"מ ו'צ"ה ו'ה"ז (שער היחודים).

²⁶⁹ וכוונתו כנז"ל, אלו הפ' ג"פ ביושר, ואלו הן" נמחק בשער היחודים.

²⁷⁰ ויכוין בשם היוצא ממנו שהיא טפטפיה (נוסף בשער היחודים).

²⁷¹ ותן עליה אש.

²⁷² "כתוב בצבע זהב" נמחק בשער היחודים.

²⁷³ להמתים (שער היחודים). ונוסף "ט' ראשונה קמז, פ' חיריק, ט' שנייה חולם, פ' שנייה לירי, י' שזא, ה' חולם, והניקוד מספרו אלכיס".

שְׁעָה"כ

²⁷⁴גם טוב לכוין שארבע פסוקים הנז' הם ס"ג תיבות, ויכוין לשם ס"ג שהוא באימא עילאה, המבררת את הסיגים של שבעה מלכי אדום, אשר ממותריהם ומן הפסולת שלהם נעשין המזיקין המכים את בני אדם כנו"ל.

²⁷⁵גם יאמר בכל יום בכל עת שתרצה, או לפחות ג"פ ביום, דהיינו קודם תפלת שחרית ומנחה וערבית, אלו הפסוקים שבפרשת ויקהל (שמות לו יז-יט) ויעש את המנרה זָהָב טָהוֹר מְקֻשָּׁה עָשָׂה אֶת הַמְּנֶרֶת יָרְבֵּה וְקִנְיָה גְבִיעֵיהָ כְּפִתְרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמְּנָה הָיוּ וְשֵׁשׁ קָנִים יִצְאִים מִצְדֵּיהָ שְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֶרֶת מִצְדָּה הָאֶחָד וְשֹׁלֶשָׁה קָנֵי מְנֶרֶת מִצְדָּה הַשְּׁנִי שְׁלֹשָׁה גְבָעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנְיָה הָאֶחָד כְּפִתֵר וּפְרָח²⁷⁶. כן לומר (שם יט - כד) הקנים היצאים מן המנרה ובמנרה ארבעה גבעים משקדים כפיתר ופרחיה ופתייה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים למטה הקנים היצאים ממנה כפתייהם וקנתם ממנה היו בלה מקשה אחת זָהָב טָהוֹר וַיַּעַשׂ אֶת גְּרָתֶיהָ שְׁבַע וּמְלַקְחֶיהָ וּמְחַתְתֶיהָ זָהָב טָהוֹר כָּכָר זָהָב טָהוֹר עָשָׂה אֶתָּה וְאֵת כָּל בְּלִיָּהּ. ותכוין ר"ת וס"ת פ' זו, והם ו"ה, ואח"כ פסוק א' בישעיה, והוא זה (לח ב) יְהוָה לְהוֹשִׁיעֵנִי וּנְגִידוֹתַי נִגְנְנָן כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ עַל בֵּית יְהוָה, ותכוין כי ר"ת ס"ת פ' זה הם יה, והרי השם שלם בר"ת וס"ת פסוק זה הפסוק הנז', ולכן אמור זה הפסוק וזה הפסוק ז' פעמים, ובכל פעם תכוין אל הויה שלימה כנו". אח"כ תחזור ותאמר הפ' הזה של ה' להושיעני, ופסוק א' מפרשת בהעלתך (&) וזה מעשה המנורה כו' כן עשה את המנורה, אשר גם ר"ת וס"ת פסוק זה הוא ו"ה, ומפסוק ה' להושיעני ר"ת וס"ת הוא י"ה, הרי הויה א' שלימה.

²⁷⁷גם יאמר בכל יום אחר פטום הקטורת קודם פסוק ה' צבאות כו'²⁷⁸ פסוק (&) ויאמר אליהם ישראל אביהם, אם כן איפה זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים. ותכוין תחילה לשם נעורירו"ן היוצא מר"ת²⁷⁹ נ' מן כן, ע' מן עשו, ו' מן קחו, ר' מן מזמרת, י' מן בכליכם, ר' מן הארץ, ו' מן והורידו, נ' מן מנחה²⁸⁰. עוד תכוין בשם רוטא הנרמז באותיות ר' מן צרי, ו' מן ומעט, ט' מן ומעט²⁸¹, א' מן נכאת. גם תכוין כי השם הנז' עולה בגימ' רי"ו, כמנין גבורה. גם תכוין בשם צדנלבש, והוא יוצא מר"ת, צרי דבש נכאת לט בטנים ושקדים²⁸². ודע כי כל אשר תוכל לכוין בכל רגע תמיד בשם נעורירו"ן הנז', יועיל מאד, ולכן יהיה תמיד נגד עיניך.

- מאיר הכוונה -

²⁷⁴ {}ללא מלאתי במקום אחר.

²⁷⁵ {}ללא מלאתי במקום אחר.

²⁷⁶ המשך הפסוק: וְשֹׁלֶשָׁה גְבָעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנְיָה אֶחָד כְּפִתֵר וּפְרָח פֶּן לְשֵׁשֶׁת.

²⁷⁷ שְׁעַר הַיְחוּדִים פֶּרֶק יג.

²⁷⁸ "גם יאמר בכל יום אחר פטום הקטורת קודם פסוק ה' צבאות כו'" נמחק בשער היחודים, ובמקומו איחא "גם טוב לומר".

²⁷⁹ נמחק בשער היחודים.

²⁸⁰ גם תכוין בשם קר"ע שט"ו, ק' יולא מקחו, ר' מזמרת הארץ, ע' למעט, ט' מדבש, ט' לזוט, נ' לצטנים (נוסף בשער היחודים).

²⁸¹ לזוט (שער היחודים).

²⁸² והנה תכוין צלותיות הקודמות שהם פגמכאר, ולאח"כ צלותיות המאוחזרות קהסמגת (נוסף בשער היחודים).

שְׁעָה"כ

גם תאמר בכל יום אחר תפלת ערבית ומנחה ושחרית, אחר העמידה קודם אלהי נצור²⁸³, מזמור ס'²⁸⁴, והוא מזמור למנצה בנגינות מזמור שיר אלהים יחנונו בו, ויכוין שיש בו ז' פסוקים זולת פסוק א', ויש בו מ"ט תיבות, וכונתם, מזמור נרמזה בכונת העומר²⁸⁵. ועוד יכוין כי ר"ת ג' פסוקים הראשונים הם אל"י, ור"ת וס"ת פסוק האמצעי הם י"ה, ור"ת ג' פסוקים האחרונים הם יא"י, כמנין שם אהי"ה, וס"ת ג' פסוקים הראשונים הם, הכם, כמנין שם אדני. וס"ת ג' פסוקים האחרונים הם מוץ²⁸⁶, כמנין קול.

הרי נתבאר כי שבעה פסוקים הנז' הוא אלייאי, ועולה כמנין שם ע"ב. וס"ת כל הו' פסוקים זולת פסוק האמצעי, הם קו"ל אדני²⁸⁷, ור"ת ס"ת פסוק האמצעי הוא י"ה. נמצא קו"ל י"ה אדני ע"ב²⁸⁹. גם תכוין כי מספר כל האותיות של זה המזמור הם רי"ו אותיות שבשם ע"ב הנז'.

גם יד ע"ג} אמור בכל יום מזמור (&) יושב בסתר בו ותתחיל מפסוק הקודם לו, ויהי נועם ה' בו, וצריך לאומר²⁹⁰ ז"פ²⁹¹, ובכל פעם מהם תכוין²⁹² בס"ת פ' כי מלאכיו יצוה לך, אל שם יוה"ך. ²⁹³ גם תכוין באות כ' של כו, ואות ל"ך מן מלאכיו, לשם כלך. ותזכור בפוך²⁹⁴ ב' שמות יוה"ך כל"ך אחר שתסיים הפסוק הנזכר, כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

- מאיר הכוונה -

²⁸³ "אחר העמידה קודם אלהי נצור" נמחק בשער היחודים.

²⁸⁴

²⁸⁵ "ויכוין שיש בו ז' פסוקים זולת פסוק א', ויש בו מ"ט תיבות, וכונתם, מזמור נרמזה בכונת העומר" נמחק בשער היחודים.

²⁸⁶ גימט' ה' הויו"ת שהס' נוסף בשער היחודים.

²⁸⁷ "גימט' ר"ז שהוא אלף למ"ד אהי"ה עולה [עה"כ] כמנין ר"ז" נוסף בשער היחודים בדפוס א'.

²⁸⁸ "ויש במזמור אלקים יחנונו מ"ט תיבות כנגד שם מ"ב עם ז' שמהן עולה כמנין מ"ט" נוסף בשער היחודים בדפוס א'.

²⁸⁹ אהי"ה גימ' רחל (שער היחודים).

²⁹⁰ היינו ויהי נועם (שער היחודים).

²⁹¹ כנגד ז' אותיות אהי"ה יה"ו, וז' מרגלתי, ויכוין הכוונות הנזכר בסדר התפלה זויהי נועם למוצאי שבת (נוסף בשער היחודים).

²⁹² "ובכל פעם מהם תכוין" נמחק בשער היחודים, ובמקומו איתא "ובפסוק 'אלכיך לא יגש' תכוין בס"ת ש"כ"א ועם ג' אותיות והכולל הרי ש"כ"ה, להעלות הש"ך ניצולין על ידי שם יג"ל היוצא מאותיות הסמוכות לסופי תיבות הנזכר, והוא חאי שם משם יג"ל פז"ק".

²⁹³ מכאן נמחק בשער היחודים, ובמקומו איתא "וכל"ך, שהם ב' מלאכים השומרים את האדם, ובאמרך על כפיס ישאונך, ישא את עאמך ויתנוענע, ובפרט אש הולך בדרך גם תאמר פסוק [תהלים ק"ו, ל'] יועמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה, גם תאמר פסוק זה, ייקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם לאן וגו' צפ' בא, כי הוא מסוגל מאלד מאלד

²⁹⁴ *##.

שְׁעָה"כ

28	כסה"כ מלאכים ואופנים	א
29	ע"ח שער מ"א בענין תפילין	ב
29	זהר בענין ג' עדרי צאן	ג
30	זהר ח"א ריז ע"ב	ד
31	זהר ח"ג כו ע"ב	ה
32	יא סמני קטרת	ו
32	כל ישראל בני מלכים	ז
33	שם מ"ב	ח
33	זהר ח"ג קסד ע"ב	ט
35	פע"ח	י
35	פע"ח בענין י"ג מידות שהתורה נדרשת בהם	יא
37	ספר היחודים	יב
37	זהר ח"א ק ע"ב	יג
38	פע"ח	יד
38	טבלה של למנצח על הנגינות בצורת מנורה	טו

יב ע"א

א. ע"י תיקון"ז כד ע"ב: ביצים אינון מסטרא דאופנים אפרוחים מסטרא דנער מטטרו"ן בנין מסטרא דכורסיא דאיהי סכת שלום דאיהי קנא דשכינתא דאימא עלאה מקנא בכורסיא בתלת ספירן עלאין עמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן מקננן במטטרו"ן אימא תתאה מקנא באופן דאתמר ביה (יחזקאל א טו) והנה אופן אחד בארץ תרגום: ביצים הם מצד של אופנים, האפרוחים מצד של הנער מטטרו"ן, הבנים מצד של הכסא שהיא סוכת שלום שהיא הקן של השכינה, שהאם העליונה מקננת בכסא בשלש הספירות העליונות, העמוד האמצעי כולל שש ספירות שמקננות במטטרו"ן, האם התחתונה מקננת באופן, שנאמר בו "והנה אופן אחד בארץ".

ע"י תז"ח (לב ע"ג): ועתה צריך אתה לדעת כיון שהאדם בה יפיק רצונו ובה משיג שם ה' שזהו סוד על זאת יתפלל כל חסיד ועל זאת ודאי לשם ה' שהוא על זאת למה תקנו בשחרית תפלה למדה ידועה וכן במנחה למדה ידועה וכן בערבית למדה ידועה וכן בשבת למדה ידועה וכן ביום טוב למדה ידועה וכן בעשרת ימי תשובה למדה ידועה אלא מה שאמר על זאת הוא מורה שיהו"ה הוא ככל ספירה וספירה כמה שאמר דוד לך ה' הגדלה והגבורה וכל ספירה אין לה פעלה בתחתונים אלא על ידי המלכות שנאמר בה ומלכותו בכל משלה אבל בזמן שצריך הקדוש ברוך הוא להצדיק צדיק ולעשות עמו צדקה שהוא מלכות עם התחתונים נכללים בו כל הספירות ונקראים צדיקים על שמו וה' נקרא על שמו צדיק שנאמר צדיק ה' בכל דרכיו ומרחם על בריותיו בצדקה ואין צדקה אלא תפלה שהיא צ' תשעים אמנים ד' ד' קדשות בכל יום ק' מאה ברכות ה' חמשה חמשי תורה וזה וצדקה תרומם גוי ועליו נאמר לאברהם ויחשבה לו צדקה וכשהוא רוצה להגן בה נאמר בה (ישעיה נט) וילבש צדקה כשריון מצד ה' היא צדקה ומצד י' היא כובע על ראש צדיק אות ברית עטרה בראש כל צדיק ומצד ו' נאמר בה ארכה מארץ מדה מצד ה' עליונה ורחבה מני ים

וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה כל הספירות כלולים בה ונקראו נביאים ומלכות היא דמיון כלם שנאמר (הושע יב) וביד הנביאים אדמה כמה שנאמר ודברתי על הנביאים שהיא כמו אספקלריא שכל הפנים נראים בה וכן כל הספירות מראים בה כחם ודמיונם וצורותם לכל נביא כפי השגתו למעלה וכמו כן למטה היא מתלבשת בכסא הכבוד ובכל המלאכים והאופנים וחיות הקדש ובכל הרקיעים והכסאות שבהם המלאכים התלויים מהם שיש מלאכים גבוהים עליהם שנאמר (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שומר וגבוהים עליהם וכן בכל כוכב ומזל כמו שנאמר ומלכותו בכל משלה וזהו וביד הנביאים אדמה לכל אחד נדמה כפי כחו שהיא נשמתו והבן אמרם העונה אמן בכל כחו ה' הוא בכתר שהיה קדם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר כשברא העולם במדת ראשית ירד עליו ולא היה חסר מלמעלה וכן בכל ספירה וספירה כמדליק

שְׁעָה"כ

נר מנר ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה עד אין סוף ואין תכלית ומי שמכיר אותו בזאת כאלו מכיר אותו בעליונים ובתחתונים בעבור שהיא כלולה [פג ע"ב] מהעליונים והיא יחוד וקשר כלם והיא מתלבשת בכל התחתונים ועל זה אמר הנביא (ירמיה ט) כה אמר ה' אל יתהלל חכם כי אם בזאת וגו' השכל וידוע אותי היא נקראת נבואה מצד הנביאים חכמה מצד החכמים שכל הספירות נקראים חכמה.

ב. עי' ע"ח שער מא פרק ג: והנה ענין עור (שהוא לבוש) [של הלבוש] דז"א עצמו, אפשר שגם בו²⁹⁵ יש בחי' ג' לבושין דמיון הכלים, אך נלע"ד כי הנה הם ב' לבושים לבד: א' הוא העור, וא' הוא השערות, בסוד (זכריה יג ד) אדרת שער. ובה תבין איך הקליפות יונקים משערות, ונקרא סערה על שמם. וכנגדן יש ב' לבושים אחרים של מצות: א' של תפלין בסוד עור, וא' ציצית בסוד החוטין דמיון לשערות. אמנם אלו הם הלבושים של האדם בעוה"ב, בסוד (תיקו"ז קיז ע"א) כי היא כסותה זה ציצית, היא שמלתו לעורו (חלק) [הוא חלוק] הפנימי של העור והם התפלין. והענין כי ציצית ביצירה, ותפלין הם יותר פנימי' בבריאה. נמצא כי עור דיצירה נקרא תלית דציצית, והעור דבריאה נקרא תפלין, כי הם יותר קדושים, והם במוח לבד, כי כן הבריאה בחי' ראש. אך היצירה סוד הגוף, לכן הציצית (סובבים) [מכסה] כל הגוף וגם הראש, להורות כי יצירה מלבוש לבריאה. אך עור העשיה אין כנגדם במצות, כי בהם נאחזים החצונים לגמרי. אך בעור האצילות אין כנגדן רק עור האדם עצמו, כהדין קמצא דלבושא מיניה וביה²⁹⁶ (ב"ר פכ"א פ"ה), ואין לבושו נפרד ממנו כמו בבריאה ויצירה, שער שלהם שהוא לבושם נפרד, בסוד תפלין וציצית. אך בעשיה אפי' בכלים עצמן יש אחיזה בסוד (ישעיה כח ח) קיא צואה, ובסוד (ברכות טו ע"א) יפנה ויטול ידיו, ובסוד (ישעיה ל כב) צא תאמר לו.

ג. ז"ל: וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה²⁹⁷ באר דרגא דאדון כל הארץ²⁹⁸ בשדה חקל תפוחין קדישין²⁹⁹ שלשה עדרי צאן תלת דרגין עלאין קדישין מתתקנן על ההוא בירא³⁰⁰ ואינון נצ"ח והו"ד ויסודא דעלמא ואלין משכין מיא מלעילא ומליין להאי בירא³⁰¹ בגין דההוא מקורא יסודא דעלמא³⁰³ וכדן שארי בגו ההוא בירא ועביד פירא ונביע תדיר ואתמליא ההוא בירא מניה כיון דאתמליא ודאי כי

- מאיר הכוונה -

²⁹⁵ עי' קליפת נוגה פרק ב' (לש"ו).

²⁹⁶ כל אור שנתפשט ממקורו יורד למטה על ידי התפשטותו וירידתו נתעבה קצת, ומאותו העביית עצמו נעשה אח"כ הגוף והכלי לאור (דע"ה ח"א יח ע"ב, וכן סד ע"א), אבל החידוש שבאצילות היא שאין הבדל בין אורות ללבושו כמו שיש בבי"ע (דע"ה ח"א סא ע"ב), והוא הנוהג דאצילות שהוא כולו טוב ונכלל עם הבשר שהוא החשמ"ל וכמ"ש בשער קלי' נוגה פרק ב' (לש"ו).
²⁹⁷ כלומר שלעולם מקבלת מלכות מנה"י (דע"ה ח"א כא ע"ג), והנה"י הוא בחי' בהמה (דע"ה ח"ב כב ע"ד). עיקר האדם הוא בחי' החג"ת שלו, והנה"י הם בחי' הב"ן ה"ה בחי' בהמ"ה וכמש"כ כאן (כללים ח"א לא ע"א). הנה"י נכללים בנוק' (ביאורים ח"ב יב ע"ג), גם הנה"י וגם המלכות המה לצורך התחתון ושורש לתחתון (ביאורים ח"ב סו ע"ד).
²⁹⁸ ח"ג סב ע"א (לש"ו).

²⁹⁹ קשיא ליה, היינו באר היינו שדה. ופי' כי שאני באר משדה בבחינות שונות, וזה כי באר היא בחי' דקה יותר משדה, כי באר היא בחינת אדון כל הארץ דהיינו בסוד היחוד היותה ארון והיכל לתורה שבכתב, כדכתיב הנה ארון הברית אדון וכו' ובחי' שדה היא בחי' מג' אבות סתם, היותה מקבלת ג' גוונים עליונים, שהם חוור וסומק וירוק. ואל אלו קאמר שדה תפוחין, שהיא מקבל מג' אבות. ונדע שיקדם החבוק שהוא סוד שדה תפוחין אל הזווג שהוא בחי' הבאר, וז"ש באר בשדה (אור יקר).

³⁰⁰ שתקון העליונים מהתחתונים, ובסוד הנשמות שהם צאן קדשים צאן ירושלים ועליהם ואתנה צאני צאן מרעיתי שהם ג' עדרים בסוד פי' ואתה תחזה כדפי' בתיקו"ז (אור יקר).
כלומר שלעולם מקבלת מלכות מנה"י (דע"ה ח"א כא ע"ג), והנה"י הוא בחי' בהמה (דע"ה ח"ב כב ע"ד). עיקר האדם הוא בחי' החג"ת שלו, והנה"י הם בחי' הב"ן ה"ה בחי' בהמ"ה וכמש"כ כאן (כללים ח"א לא ע"א). הנה"י נכללים בנוק' (ביאורים ח"ב יב ע"ג), גם הנה"י וגם המלכות המה לצורך התחתון ושורש לתחתון (ביאורים ח"ב סו ע"ד).

עי' שער כז פרק ב ושער ל פרק ב, ז"ל: פרצוף של המלכות אין פחות משיעור זה בסוד וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה שהם נה"י כנזכר בזהר ופחות מג"ס אין נקרא פרצוף.

שְׁעָה"כ

מן הבאר ההיא ישקו העדרים אלין אינון כל אוכלוסין ומשריין³⁰⁴ קדישין דכלהו שקיין ושתאן מההוא בירא וכל חד וחד כמה דאתחזי ליה.

תרגום: "וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה". "באר" הדרגה של אדון כל הארץ, "בשדה", שדה התפוחים הקדושים. "שלשה עדרי צאן", שלש דרגות עליונות קדושות מתוקנות על אותה הבאר, והן נצח והוד והיסוד של העולם.

ואלו מושכות מים מלמעלה וממלאים את הבאר הזאת. משום שהמקור ההוא, יסוד העולם, כשורה בבאר הזו, הוא עושה פירות ונובע תמיד, ואותה הבאר מתמלאת ממנו. כיון שהתמלאה, ודאי כי מן הבאר ההיא ישקו העדרים, אלו הם כל האוכלוסים והמחנות הקדושים, שכולם משקים ושותים מהבאר ההיא, וכל אחד ואחד כראוי לו.

יב ע"ב

ד. ז"ל הזהר המוזכר בפע"ח (ח"א ריז ע"ב): כל יומא ויומא קלא דכרוזא אשתמע במאתן וחמשין עלמין תנא עלמא חדא אשתמודע לעילא וכד כרוזא נפיק ההוא עלמא מזדעזעא ומתחלחלא נפקי תרין צפריין³⁰⁵ [דאסתלקון] (ואסתלקון) מההוא עלמא³⁰⁶ דמדוריהון תחות אילנא דחילו דחיי ומותא ביה נפקא חד צפורא לסטר דרומא וחד צפורא לסטר צפונא³⁰⁷ וחד צפורא כד נהיר יממא וחד כד אתחשך [יממא] (ליליא) כל חד וחד קרי ומכרזא מה דשמעין מההוא כרוזא לבתר בעו לאסתלקא לאתרייהו ומשתמטי רגלייהו בנוקבא דתהומא רבא ומתלכדן בגויה עד דאתפליג ליליא כד אתפליג ליליא כרוזא קרי (קהלת ט יב) וכצפרים הנאחזים³⁰⁸ בפח כהם יוקשים בני האדם³⁰⁹

תרגום: כל יום ויום קול הכרוז נשמע במאתים חמשים עולמות. שנינו, עולם אחד נודע למעלה, וכשהכרוז יוצא, אותו העולם מזדעזע ומתחלחל, יוצאות שתי ציפורים שעולות מאותו העולם, שמדורם תחת העץ שמראה החיים והמות. יוצאת צפור אחת לצד דרום, וצפור אחת לצד צפון, וצפור אחת כשמאיר היום, ואחת כשנחשך היום, וכל אחת ואחת קוראת ומכריזה מה ששומעים מאותו כרוז. אחר כך רוצות להתעלות למקומן, ונשמטות רגליהן בנקב תהום רבה,

– מאיר הכוונה –

³⁰¹ משה אהרן ויוסף – ג' מרכבה לג' מדות אלו, והם מתקנים אותם כדי שישפיעו למלכות. ומלת רובצים יהיה עתה מגזרת שוכבים לשון יחוד וזווג (אור יקר).

³⁰² "ואלין משכין מיא מלעילא ומליין להאי בירא" נמחק באור יקר, ובמקומו איתא "ד"א והנה שם וכן השם הפכו משה ואלין משכין מייא מלעילא משה אהרן ויוסף אלין אינון תלת עדרין קדישין ומליין לההוא בירא דאיקר אדנ"י".

³⁰³ כל א' מהם עביד שמוש בההוא בירא ע"י היסוד שהוא מקור הברכות לבאר בהיותו בתוכיות המלכות ממש, ושם מתרוקן הברכות ולא מלמעלה לה (אור יקר).

³⁰⁴ חיילות ומחנות (ד"א).

³⁰⁵ קסב ע"ב (הערת הזוהר). ב' צפרין אלה המה בסוד ב' בנות לבן, הרי הן לאה ורחל (דע"ה ח"ב סג ע"ב). עי' ע"ח שער מב פרק ג', וכן שער מח פרק ב', שב' המוחין דנוקבא דקלי' דאצילות נקראין "שתי צפרים", ועי' ע"ח שער מט פרק ט שב' צפרין דנוקבא דנגה יניקתם בלילה.

³⁰⁶ כמו שיש ד' עולמות אב"ע דקדושה כן יש כנגדם ד' עולמות אב"ע של הטומאה הנקראים קליפות. ומקום אלו הקליפות הם כנגד אחרונים של הארבע עולמות אב"ע. וכו' בקדושה יש בכל עולם מן הארבעה עולמות בחינת חמשה פרצופין הנקראים א"א אר"א וז"נ וכו', האמנם בקליפות אינו כך כי בעשיה יש קלי' כנגד אריך אפין ואבא ואימא וז"א ונוקביה, וכו' ובאצילות אין קליפות אלא כנגד ז"א ונוקביה בלבד דקדושה וכו' תרין מוחין דקליפה דז"א דאצי' הם סוד אותם שני אנשים המרגלים הנז' בספרא דצניעותא ובפ' אחרי מות בדף ס' ע"ב בענין תרין בנין ינקין בכל יומא כו' ולפי שהם למעלה כנגד ז"א דאצילות דקדושה נקראי' בשם אנשים שני מוחין דקליפה דנוקבא דז"א דאצילות הם נקראים שתי צפרים כו' והם אותם תרין צפרין הנז' בפ' ויצא (דף קסב סע"ב) בפסוק ולבן שתי בנות, כי במקום הקליפה כנגדו במקום לבן יש שתי בנות שהם תרין צפרין, וכו' ודע כי כל המוחין שיש בעול' הבריאה והיצירה והעשיה בין באבא בין באימא בין בד"א בין בנוקביה נקראי' שתיים נשים זונות הנז' בפ' אחרי מות (דף ס ע"ב) ולפי שג' עולמות אלו הם עולמות של הנקבה וכו' יש אריכות גדולה!!! (שערי מאמרי רשב"י).

³⁰⁷ הנה אלו שתי צפרים הם מלאכים עליונים א' ענף החס"ד שהוא סוד הדרו"ם וא' ענף הגבור"ה שהוא סוד הצפ"ן כנודע (ד"א).

³⁰⁸ ז"ל בשלמות: כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזים במלודה רעה וככפרים האחזות בפח כהם יוקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאום:

³⁰⁹ עי' אריכות בדע"ה ח"ב סג ע"ד וסד ע"א.

שְׁעָה"כ

ונלכדות בתוכה עד שנחלק הלילה, וכשנחלק הלילה הכרוז קורא, "וכציפורים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם".

ה. ז"ל: רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי³¹⁰ ואמר הא קשורא דכלא אתקשר בקדש הקדשים לאתנהרא אתדבקותא דרעוא דכהני ליואי וישראל לעילא עד היכן איהו סלקא אמר ליה הא אוקימנא עד אין סוף³¹¹ דכל קשורא ויחודא ושליומו לאצנעא בההוא צניעו דלא אתדבק ולא אתידע דרעוא דכל רעוין ביה אין סוף לא קיימא לאודעא ולא למעבד סוף ולא למעבד ראש דאין (נ"א ראש כמה דאין) קדמאה אפיק ראש וסוף מאן ראש דא נקודה עלאה דאיהי רישא דכלא סתימאה דקיימא גו מחשבה ועביד סוף דאקרי סוף דבר אבל להתם אין סוף לאו רעותין לאו נהורין לאו בוצינין בההוא אין סוף כל אלין נהורין ובוצינין תליין לאתקיימא בהו ולא קיימי לאתדבקא מאן דידע ולא ידע לאו איהו אלא רעו עלאה סתימאה דכל סתימין אין:

תרגום: רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו ואמר, הרי הקשר של הכל נקשר בקודש הקדשים כדי להאיר הדבקות של הרצון של כהנים ליום וישראלים למעלה, עד היכן היא עולה. אמר לו הרי בארנו, עד אין סוף, שכל קשר ויחוד ושלמות להצניע באותה צנעה שאינה מושגת ולא נודעת, שבה רצון כל הרצונות. אין סוף אינו עומד להודיע ולא לעשות סוף ולא לעשות ראש של אין (ראש כמו שאין). הראשון הוציא ראש וסוף, מי הראש זה הנקודה העליונה, שהיא ראש של הכל, הסתום שעומדת בתוך המחשבה, ועושה סוף שנקרא סוף דבר, אבל לשם אין סוף אין רצונות ואין אורות ואין נרות, באותו אין סוף כל האורות והמאורות הללו תלויים להתקיים בהם, ולא עומדים להשגה {להתדבק}, מי שידע ולא יודע, אינו אלא רצון עליון סתום של כל הסתומים, אין.

ע"י עוד ח"ב רס ע"ב: היכלא שביעאה ואדני שפתי תפתח רזא דרוין בלחישו ולא אשתמע אקלא (אלא) הכא איהו רעותא דלכא ולא תכוונא (לא תכוון) ולסלקא רעותא ומתתא לעילא³¹² עד אין סוף ולקשרא שביעאה בשביעאה וכלא חד בחד³¹³ דא בדא (מתתא לעילא) ולבתר מעילא לתתא³¹⁴ לאמשכא ברכאן בכלהו ועלמין (כדקא חזי) ממקורא דחיי (דאיהו שביעאה לעילאה) ודאיהו היכלא שביעאה עלאה (ודא שכינתא³¹⁵) ברעותא (ודא דכינתא דרעותא) דלכא ובסתימו אדעינין דרזא דאתון דשבע שמהן³¹⁶ עלאין קדישין:

תרגום: ההיכל השביעי אדני שפתי תפתח סוד הסודות בלחש שלא נשמע הקול כאן הוא רצון הלב להתכוון ולהעלות רצון ממטה למעלה עד אין סוף ולקשר שביעי בשביעי (וכל אחד באחד) זה בזה (ממטה למעלה) ואחר כך ממעלה למטה למשך ברכות לכל העולמות ממקור

- מאיר הכוונה -

³¹⁰ שמות רלט ע"א (הערת הזהר).

³¹¹ ע"י אריכות בעולת תמיד ח ע"ב. נודע מ"ש הרב בפירוש מאמר זה בפרשת פקודי רלח ע"ב (מ"מ). וע"י בהגר"א בספד"צ א ע"ב, ומאיר הספרא הערה 33. והנה זהו מה שגורם הקרבן תיקון ואור וברכה בהעולמות ב"ע, וכן בעוד יותר הרבה הנה גורם האדם המקריב את הקרבן אור ברכה ויחוד למעלה למעלה שהוא באצילות ג"כ, כי ע"י שמקריב את הקרבן לה' והרי מייחד ע"י את כל הכחות דהבי"ע אליו ית"ש, שיהיו כולם קודש לה'. וכל הכחות דהבי"ע הנה כולם הם מהמלכות דאצילות, וע"י הנה מעלה היא מ"ן למעלה מהבירורין שעלו בה, [ואלו הבירורין שעולין בה הוא בסוד מ"ש ג"כ בזוהר פנחס (רמ ע"ב) הנ"ל דהקרבתו הוא בסוד הבהמה דרביעא על אלף טורין, ואלף טורין אכלית בכל יומא], וע"י אלו המ"ן נעשה יחוד בהז'ן, וכן עולים בירורים מה ששייך לאו"א ונעשה יחוד באו"א, וכן למעלה למעלה וכמ"ש בדרושי מ"ן ומ"ד (דרוש יא) ובחשמל (פרק ג), וגורם ע"י יחוד בכל הפרצופים. ונוסף ומתחדש ע"י אור באצילות לאין קץ, כי כל מה שמתגדל היחוד מתגדל הגילוי דא"ס ית"ש בכל אצילות כולו. והרי נעשה ע"י כל קרבן תוספות אור וקדושה למעלה למעלה, ומתכפייא ומתדחייא הסטרא אחרא ע"י הרבה מאד, וכמ"ש פ' צו (דף כז ע"ב) ובפ' פנחס (רכד סע"א ברע"מ) ופ' פקודי (רלז ע"א ושם רלט ע"א), ע' במקומות הנז' שמבואר שם כי ע"י הקרבנות מתכפייא הסטרא אחרא ואתבר חילה ותוקפה, ואשא דמדבחא מבערא רוח מסאבא, וזינין בישין מעלמא וסלקא רוח קודשא ואתעטרא לעילא ונהיר דא בדא, עד סוד א"ס ית"ש כמ"ש בפ' פקודי (רכו ע"א ושם רלט ע"א) (דע"ה ח"ב קנו ע"ד).

³¹² פירוש לקשר מהיכל הראשון ולמעלה זה בזה (מ"מ).

³¹³ וכלא חד בחד (מוסגר בדפ"ק).

³¹⁴ פירוש להמשיך השפע מלמעלה למט דהיינו מהבינה ולמטה וז"ש ממקורא דחיי דאיהו שביעאה שהיא הבינה (מ"מ).

³¹⁵ פ"י ממשיכים מהבינה למלכות שהיא עליונה ע"ג ב"ע (מ"מ).

³¹⁶ פירוש השמות שיש בכל היכל והיכל (מ"מ).

פְּעָה"כ

החיים (שהוא שביעי למעלה) שהוא ההיכל השביעי העליון (וזה השכינה) ברצון הלב ובסתימת העינים של סוד האותיות של שבעה שמות עליונים קדושים.

יג ע"א

ו. עי' מבו"ש ש"ב ח"ג פ"ח דף יח יט [טז ע"ב] (לש"ו על ע"ח שער ט פרק ב). וז"ל, והם הם י"א סמני הקטורת אשר בהקטירם אותם עולים למעלה ומסתלקים מתוך הסיגים הנקראים מות ואז מתבטלים הסיגים והמות והמגפה נעצרה והבן זה ואמנם שרשם אינם רק ט' לבד כנזכר ולכן נרמזו בשם ב"ן שהוא מקורם כנז' אשר הוא כנוי אל המלכות ולכן נקראו גם הם מלכים כנז"ל והנה מצינו בשם ב"ן במילוי ט' אותיות ומשם נרמזים ונאחזים וכמ"ש בפ' זה ויהי בימי אמרפל כו' ע"ש בליקוטים דף קיו ע"ב ודע כי כל הט' מלכים שהם י"א בחינות כנז"ל כולם נקראים בחי' אחת והוא בתוך עשרה קליפין בסוד ומלכותו בכל משלה והיא סוד ונגה לו סביב והיא קלי' נוגה הנזכר בכל מקום שהיא טוב ורע ולכן נקראו הקלי' י"א יריעות כי הי' הם קליפין והחיות המחיה אותם נק' הכל בחי' א' ואינם בתוכם רק בסו דמקיף וחופף עליהם ולכן איזי בגריעו כנז"ל בפר' תרומה ע"כ.

כלומר לא האורות, אלא הניצוצין, דהיינו הרפ"ח ש"ך ושכ"ה ניצוצין (כללים ח"ב קלג ע"ג). ועי' פע"ח שער הזמירות ה' שרפ"ח ניצוצין יצאו מן ו"ה בסוד י"א סממני הקטורת. ונמצא כי כל מה שנפל מכל הבחינה שהם ז' מלכים ואחוריהם דד' פרצופים או"א וישסו"ת הם י"א בחינות, אשר מהפסולת שבהם נעשו הקלי', ומה שלא נתברר מהם עדיין הם נתונים תוך הי"א קלי', הלא הם סוד י"א סממני הקטורת שהם האורות שם תוך הקלי' כנז' בפרשת יתרו דף סט ע"א ובפרשת ואתחנן ובתיקונים תיקון יח דף לו דלית סטרא אחרא דלית בי הנהירו דיק חד דנהיר סחרניה, כד"א ונגה לו סביב וכו', וז"ס ומלכותו בכל משלה, ובכל יום ויום אנו מבררים מהם ומעלים אותם, ולכן מועיל הקטורת למיתת המגפה כי המגפה מן הברירור כמ"ש בע"ה (מבו"ש ט ע"ב).

ז. עי' ספר הליקוטים כי תצא כג וכן טעמי המצות כי תצא: ע"י בינה המבררת ולזה רמזו וז"ל כסף מטהר ממזרים כי כסף גי' קס"א ע"ה שהוא שם הבינה והיא המברר ומטהרת ממזרים שהם בחינת רפ"ח ניצוצין וז"ס משארז"ל כל ישראל בני מלכים הם פי' כי הם בירורים הנמשכים מבירור אותן המלכים ולזה לא נאמר כל ישראל מלכים רק בני מלכים כי אינם המלכים עצמן במדרגתם הראשונה רק ממדרגתם אחר התיקון שלהם כי אז נבררים מהם סוד הנשמות ולכן נקראו בני, ונלע"ד כי זה יובן במה שידעת כי מבירור המלכים נעשה שם ב"ן אחר התיקון שהוא הנוקבא לשם מ"ה כמבואר אצלנו ודע כי בהיכל ז' שבס"א שם באותו היכל יש נשמות מעורבות משוב ורע ואלו הם נשמות ממזרים ושם נאמר ומהכא נפקין כל אילן זיקין דמיתדעכו לאלתר משום דהכא נשאר מן הרפ"ח ניצוצין שנפלו מה שלא הוברר והם היו אור חזק דהיינו מן המלכים הראשונים.

אמנם עי' זהר ח"א כז ע"ב: סוף סוף בזמנא דערב רב מעורבין בישראל לית קריבו ויחודא באתון שם יהו"ה ומיד דיתמחון מעלמא אתמר באתון דקב"ה (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד ובג"ד אדם דאינון ישראל אית לון יחודא באורייתא דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה ואיהי מטרוניתא מלכו"ת דמסטרהא אתקריאו ישראל בני מלכים³¹⁷ ובג"ד אמר קב"ה לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו (בראשית ב יח) דא משנה³¹⁸ אתתא דההוא נער ואיהו אנ"א ואיהו שפחה דשכינתא³¹⁹.

תרגום: סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל, אין קירבה ויחוד באותיות שם יהו"ה, ומיד כאשר ימחו מהעולם, נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא, "ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד

- מאיר הכוונה -

³¹⁷ עי' ע"ח שער כט פרק ג' דעולם הבריאה הוא בני מלכים דאצילות. עי' תיקו"ז לא ע"א: ישראל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים. ועי' ספר הליקוטים (כי תצא כג): כל הנשמות, הם ממה שהוברר מן השבעה מלכים. וכו' וז"ס מ"ש ז"ל כל ישראל בני מלכים הם, פירוש, כי הם בירורים הנמשכים מאותם המלכים. ולזה לא אמר כל ישראל מלכים הם, רק בני מלכים, כי אינם המלכים עצמם במדרגה ראשונה, רק ממדתם אחר התיקון, כי אז נבררים מהם סוד הנשמות, ולכן נקראים בני.

³¹⁸ מלכות דעולם היצירה נק' משנה (רח"ו).

³¹⁹ דאצילות (רח"ו).

שְׁעָה"כ

ושמו אחד". ולכן אדם, שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה, שנאמר בה "עץ חיים היא למחזיקים בה", והיא המלכה, מלכות שמצדה נקראו ישראל בני מלכים, ולכן אמר הקדוש ברוך הוא, "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו", זו משנה, אשתו של אותו נער, והוא (והיא) שפחת השכינה.

ועי' לקמן סוכות ד' שזה מצד בחי' המלכות דאצילות, ולא המלכים קדמאים.

ח. עי' עמק המלך (הקדמה שניה - פרק ה): השם של מ"ב יש בכל תיבה ששה אותיות, וכל אות נקרא כנף שפורח בו מלאך, וכן גם הנשמה למעלה, כמו שנאמר, "בשתיים יכסה פניו, ובשתיים יכסה רגליו, ובשתיים יעופף" (ישעיה ו ב), הם ששה אותיות בכל תיבה, שלש פעמים "שתיים" הנזכרים בפסוק הזה, וכן לוקח מכל תיבה שבו. ומפני שהשם הזה הוא מדת הדין, יש לו טבע האש העולה תמיד למעלה, ואינו יורד כמו שם של ע"ב שהוא חסד, וטבע המים היורדים ונגרים בירידה תמיד. לכן פעולתו להעלות הנשמה אחר פטירתו מן העולם הזה, וגם בכל לילה, וגם עליית התפילה בידו, לכן טוב לכל אדם לאומרו בדרך בקשה של "אנא בכח" ויכוין בראשי תיבות שהוא השם עצמו. הענין הזה הוא מבואר בספרי באר היטב במקומו, לכן אקצר בו.

עי' עמק המלך (תקוני שבת - פרק יג): וזאת היא התפילה המיוחדת על צירוף שם זה, והם ז' תיבות, כי כל מה שיש למעלה ולמטה נברא במספר ז', "שבעה ושבעה מוצקות", ז' ימי השבוע, ז' שבועות העומר, ז' שני שמיטה, ז' שמיטות הם יובל אחד. ז' ימים, ז' אקלמים של העולם, ז' ארצות זו למעלה מזו, ז' רקיעים, ז' ככבי לכת שצ"ם חנכ"ל, ז' היכלות למעלה בגן עדן עליון ותחתון, וגם יש ז' מדורים, ולכן צריך לפרוח בז' שמות הללו לבוא לז' מדורין, וז' היכלי גן עדן, והמבין יבין וזאת היא התפילה:

אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה, חסד, קדש קדשים, כולל חב"ד דיצירה, אבג יתן:
קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא, גבורה, היכל הרצון, גבורה דיצירה, קרע שטן:
נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם, תפארת דיצירה, היכל אהבה, נגד יכש:
ברכס טהרם רחמי צדקתך תמיד גמלם, נצח, מדור והיכל זכות, בטר צתג:
חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך, הוד דיצירה, מדור והיכל נוגה, חקב טנע:
יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדושתך, יסוד דיצירה, מדור עצם השמים, יגל פזק:
שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות, מלכות דיצירה, מדור לבנת הספיר, שקן צית:
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ויכוין בראשי תיבות דאלו [המילים] ותראה השם באותיותיו, אבל אסור להגות השם, שלא בדרך בקשה וכו' [דרך בקשה: אנא בכח שישד רבי נחוניא בן הקנה ע"ה - שם שט"ז פמ"ו].
עיי"ש (שי"ז פ"א): ובאמרנו הפסוק הזה בקר בסדר הקרבן, מתעוררים האופנים האלו להתנוצץ בו, ואלו של מ"ב שמות שבצד צפון, ויוצאים משם של מ"ב של 'אנא בכח' א'דירירון ב'הירירון ג'הירירון י'גבהיה ת'למיה צ'נתניה. ק'רמיה ר'גהיה ע'ריריה ש'תניה ט'הטיה ג'הריה, נ'סמריה ג'עריה ד'הריה י'עליה יכ'נסיה ש'גינניה, ב'פליה ט'ורדיה ר'מיה צ'יצציה ת'תבהביה ג'לגליה. ח'ונניה ק'תקיה ב'היה ט'בטביה נ'גנניה ע'ממיה, י'הויה ג'ודמיה ל'ממדיה פ'קודקוריה ז'והר ז'הריה ק'וליה, ש'תהוריה ק'דושיה ו'האלאליה צ'עדיה י'ההדיה ת'מתטליה.

ועי' זו"ח ב ע"ג: סטר דא דאיהו ימינא איקרי אל רתיכא דיליה איקרי גדול בכללא כד אתפרשן האי רתיכא דאלין אינון תלת גוונין הכי אינון שמהן איקרון גדו"ל חסי"ן קדו"ש הני אינון רתיכא לימינא דאיקרי אל רזא עילאה מאינון שמהן עשרה כמה דאוקימנא תרגום: הצד הזה שהוא ימין נקרא אל המרכבה שלו נקראת גדול בכלל כשנפרדת המרכבה הזו של אלו הם שלשה גונים כך נקראים השמות הללו גדו"ל חסי"ן קדו"ש אלו הם המרכבה לימין שנקרא אל הסוד העליון מאותם עשרת השמות כמו שבארנו

ט. ז"ל: ³²⁰תו בזמנא דקודשא בריך הוא אתי לבי כנישתא (דאיהו מקדש מעט) וכל עמא אתיין כחדא ומצלגן ואודן ומשבחן ליה לקודשא בריך הוא כדין הדורא דמלך איהו דמלך סתם דא מלכא קדישא (ד"א משיחא) דאתתקן בשפירו ובתקונא לסלקא לעילא

- מאיר הכוונה -

³²⁰ עי' לשונות הקודמת אות ה. {}

שְׁעָה"כ

ובאפס לאם מחתת רזון וכד איהו אקדים לבי כנישתא ועמא לא אתיין לצלאה ולשבחא ליה לקודשא בריך הוא כדין כל ההוא שלטנותא דלעילא וכל אינון ממנן ומשריין עלאין כלהו אתברו (ס"א אתעברו) מההוא עלויא דמתתקני בתקוני ההוא מלך

מאי טעמא בגין דבההיא שעתא דישראל לתתא קא מסדרי צלותהון ובעותהון ומשבחן למלכא עלאה כל אינון משריין עלאין מסדריין שבחין ומתתקנן בההוא תקונא קדישא בגין דמשריין עלאין כלהו חברין אינון בישראל לתתא לשבחא לקודשא בריך הוא כחדא למהוי סלוקא דקודשא בריך הוא עילא ותתא כחדא

וכד אינון מזדמנן למהוי חברים בהו בישראל וישראל לתתא לא אתיין לסדרא צלותהון ובעותהון ולשבחא למאריהון כלהו משריין קדישין שלטנותא עלאה אתברו (ס"א אתעברו) מתקוניהון דהא לא סלקין בסלוקא ולא יכלין לשבחא למאריהון כדקא יאות בגין דשבחי דקודשא בריך הוא אצטריך למהוי כחדא עילא ותתא עלאין ותתאין בשעתא חדא ועל דא מחתת רזון ולא מחתת מלך

ואפילו דלא אסגיאו בבי כנישתא אלא עשרה באינון עשרה מזדמנן משריין עלאין למהוי עמהון חברים מאי טעמא בגין דכל תקוני דההוא מלך אינון בעשרה ועל דא די בעשרה אי לאו אינון יתיר:

תא חזי במשכן מה כתיב ואת המשכן תעשה עשר יריעות עשר בגין דתקונא דמשכנא (ג"א דשכינתא) בעשרה איהו למהוי כדקא יאות עשר מאי טעמא עשר ולא עשרה אלא עשר בכל אתר איהו בלא שכינתא דלאו איהי בחושבנא כגוונא דא (מ"ב ז כח) עומד על שני עשר בקר שכינתא לאו איהי בחושבנא דהא איהי קיימא לעילא דכתיב (שם) והים עליהם מלמעלה ובאלין דוכתי דרמיזי לרזא דלעילא דחסר מנהון (ס"א ה') הא שכינתא יתיר על ההוא חושבנא דלאו איהי בחושבנא

לסטרא אחרא יהבי חושבנא יתיר ואיהי במניינא בגריעו (ד"א לא תימא חושבנא יתיר אלא תוספת את וחושבנא בגריעו) כגון עשתי והא אוקמוהו ובכל אתר דאתון אתוספן כגוונא דא איהו לגריעותא כגון (ש"ב יג כ) האמינון אחיך דסגיא אמנון ובסטרא דקדושא גרע את ואיהו תוספת

תרגום: עוד בזמן שהקדוש ברוך הוא בא לבית הכנסת (שהוא מקדש מעט) וכל העם הולכים כאחד ומתפללים ומודים ומשבחים את הקדוש ברוך הוא אזי הוא הדורו של מלך שמלך סתם זה מלך הקדוש (המשיח) שהתתקן ביפי ותקון לעלות למעלה.

ובאפס לאם מחתת רזון וכשהוא מקדים לבית הכנסת והעם לא באים להתפלל ולשבח את הקדוש ברוך הוא אז כל אותו שלטון שלמעלה וכל אותם ממונים ומחנות עליונים כולם נשברים (מעברים) מאותו עלוי שמתתקנים בתקוני אותו המלך.

למה משום שבאותה שעה שישראל למטה מסדרים תפלותיהם ובקשותיהם ומשבחים את המלך העליון כל אותם מחנות עליונים מסדרים שבחים ומתתקנים באותו תקון קדוש משום שכל המחנות העליונים כולם חברים עם ישראל למטה לשבח את הקדוש ברוך הוא כאחד להיות עלייתו של הקדוש ברוך הוא מעלה ומטה כאחד.

וכשהם מזדמנים להיות חברים עם ישראל וישראל למטה לא באים לסדר תפלתם ובקשתם ולשבח את אדונם כל המחנות הקדושים של השלטון העליון נשברים (מעברים) מתקונייהם שהרי לא עולים בעליה ולא יכולים לשבח את רבונם כראוי משום ששבחי הקדוש ברוך הוא צריכים להיות כאחד מעלה ומטה עליונים ותחתונים בשעה אחת ועל זה מחתת רזון ולא מחתת מלך.

ואפילו שלא התרבו בבית הכנסת אלא עשרה באותם העשרה מזדמנים המחנות העליונים להיות עמהם חברים למה משום שכל תקוני אותו המלך הם בעשרה ולכן די בעשרה אם אינם יותר.

ובא וראה במשכן מה כתוב ואת המשכן תעשה עשר יריעת עשר משום שתקון המשכן (השכינה) הוא בעשרה להיות כראוי עשר למה עשר ולא עשרה אלא עשר בכל מקום הוא בלי שכינה שאינה בחשבון כגון זה (מלכים א' ז) עמד על שני עשר בקר השכינה אינה בחשבון שהרי היא עומדת למעלה שכתוב והים עליהם מלמעלה ובמקומות הללו של רמזים לסוד שלמעלה שחסר מהם (ה') הרי שכינה יתרה על אותו חשבון שאינה בחשבון.

לצד האחר נותנים חשבון יותר והיא במנין בגריעות (לא תאמר חשבון יותר אלא תוספת אות

שעה"כ

והחשבון בגריעות) כמו עשתי והרי פרשוה ובכל מקום שנוספות אותיות כגון זה זה לגריעות כמו האמינון אחיך שמספיק אמנון ובצד הקדושה גורע אות והיא תוספת. ועי' שער מאמרי רשב"י כ ע"ג: ואת המשכן תעשה עשר יריעות כו' הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטורת ביארנו ענין אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה אשר יש בה עשר ספירות בקליפ' ובתוכן יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם איננה מצטרפת עמהם ולכן נקראים עשתי עשר כי איננה מחוברת בהם. ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון הוא להם כי אינ' מצטרפ' עמהם אבל בקדושה אינו כך כי הנקודה אשר מחיה אותם בין בעשר ספיר' דעשיה ובין בי"ס דבריאה כו' הנה היא נכללת ודבוקה עמהם ולכן היא והם נכנסין במנין עשרה בלבד ונמצא כי גריעות מספרם הוא עילוי ושבח להם.

יג ע"ב

י. שער עולם העשיה פרק ה: כתב בע"ח הכוונה זו מועיל מאד כדי להחזיר החוטא בתשובה והוא שיאמר פיטום הקטורת בכוונה הכתובה לפניך לעיל וצריך למנות הסמים באצבעות הידים א' לא' כדי שלא ידלג ח"ו א' מהם וגם הוא טוב להנז' ובכל פעם שהיה אומר פיטום הקטורת היה אומר אח"כ ג"פ ה' צבאות ואח"כ וערבה ואם ח"ו היה בזמן המגפה לא היה אומר רבון העולמים ולא שאר הפסוקים שנוהגים זולת אלו ג"פ הנז' ואח"כ וערבה

כתב האר"י ז"ל שם הזה אבגית"ץ כל אות הוא שולט שעה אחת ביום ראשון ומו' ולמעלה מתהפך השם כדי לפעול דין צתיגב"א וכן כל הז' שמות בז' ימי השבוע ועתה נבאר הכוונה שצריך לכווין בשם מ"ב הנה נודע כי יש ב' בחינות באצילות א' שהוא רוצה לעלות למעלה לשרשו אלא שיש להם יראה גי' גבורה וזהו יראה פנימית ויראה חיצונית היא שלא ירד שום בחינה למטה ממדרגתו וכ"ז ע"י שם מ"ב שמעכב שלא יעלה לשרשו כי מעיקרא קודם התיקון היו כל הבחינות בסוד גלגולת ופנים לבד ואח"כ בא התיקון ונתפשט ג"כ הגוף והוא רוצה לעלות לשרשו ושם מ"ב מעכבו והנה שם מ"ב מתחלק לד' אותיות הפשוט שהם העיקר בכתר וי' אותיות המילוי הם בחו"ב וכ"ח אותיות מילוי המילוי בז"ת וזה בכל בחינה ובחינה וי' אותיות וז"ש בשתיים יכסה פניו וכו' כי מאלו הו' אותיות שבכל בחינה בב' אותיות מהם מכסה פניו כדי שלא יעלה למעלה למקום שהיה גלגולת בתחלה בהיותה סוד נקודה א' וצריך ב' אותיות א' לעכב א"פ והב' לא"מ פניו גי' קמ"ו שהם ב' שמות ס"ג עם י' אותיות הם ב"פ ע"ג והם בב' פניו א' בימין וא' בשמאל והם כמנין פניו ואלו השמות הם פנים עליונים כמו שנבאר בסוד ואמת שבי"ג מדות שהם הב' תפוחין שהם ז' שמות ס"ג שהם כמנין ואמת כי הפנים בסוד ס"ג ועולה עם כל ע"ג מאלו הפנים מילוי מ"ה שהוא י"ט גימטריא חוה והנה י"ט וע"ג כמנין צ"ב וזהו ר"ת "בשתיים יכסה" פניו וב' אותיות מכסים הפנים "ובשתיים יכסה" רגליו ר"ת רי"ו וז"ס אשר שמתי חול גבול לים חק עולם ב"פ חק גימטריא רי"ו וז"ס "קול" דודי "דופק" ר"ת גימטריא חק שדופק למטה והם ב' חק א' נגד המקיף וא' נגד הפנימי שלא יעבור מהגבול ובשתיים יעופף עד מקום הפנים שבנקודה לבד כלהבה זו שעולה למעלה אצל השרש ולכן אין יכולת לעלות רק למקום שהיה תחלה בחינת הפנים בהיותם סוד נקודה והם ב' אותיות א' של אלקים נגד הפנים וב' שם אהי"ה דיודין נגד המקיף וזהו יעופף יע"ו גי' אלהים פ"ף גי' קס"א ע"ה ואלהי"ם לעולם בסוד ראש כי אלהים ביודי"ן גימטריא ש' ואלהים דאחוריים גימטריא ר' ואלהים באחוריים דההי"ן גימטריא אלף הרי ראש וטעם שמעכב שם מ"ב לעלות הוא כדי שלא תתבטל מתיקונה שלא תוכל לקבל האור

רבון העולמים וכו' ושחט אותו על ירך המזבח וכו' הפסוקים שנוהגים לומר עורי צפון ובואי תימן וכו' לא היה נוהג מורי זה"ה לאומרם לפי שאין אנו ראוים עכשיו כ"כ שיעורר הצפון לקבל חלקם בקרבנות

יא. שער עולם העשיה פרק ו: והנה אין ספק כי התורה התחתונה שנדרשת בי"ג מדות אלו שנמשכים אליה מי"ג מדות עליונות תורה שבכתב הנדרשת בי"ג מדות אלו דוגמת י"ג אלו כי

שְׁעָה"כ

כל מה שיש בתחתונים יש בעליונים ומשם נתפשט בתחתונים והנה תורה עליונה שהיא ת"ת נחלקת בסוד ו"ק שבה כלולה מדין ורחמים וכללותה הרי י"ג

מקל וחומר דרשא זו מצד המלכות שמקבלת מהת"ת פעם כך ופעם כך כי פעם תקבל מחו"ג שבת"ת וזהו מקל כי קל רמז לרחמים המקילים את הדין ומרחמים על העולם וחומר רומז אל הדין המחמיר לרדן את העולם הרי מדה א' ומדה זו כשהעולם נידון קצת ממנו בדין גמור וקצת ממנו ברחמים גמורים ומרחם על העולם

מגזרה שוה לפעמים תקבל מת"ת שבת"ת שהוא מכריע בקו השוה בין החו"ג ואז יהיה העולם נידון בדרך ממוזג לא רחמים גמורים ולא דין גמורים אלא גזרה שוה לשניהם ממוצעת בסוד הת"ת מבנין אב מכתוב אחד לפעמים תקבל מצד הת"ת הנקרא אב בנטותו לצד הנצח או ההוד הנקרא כתוב אחד וזהו בנין אב מכתוב אחד

מבנין אב משני כתובים לפעמים בהכרעה בין שניהם נ"ה זו ב"א מב"כ שהם נ"ה מכלל ופרט לפעמים תקבל המלכות מכללות ת"ת מכל הו"ק וזהו מכלל ופרט כלל ואח"כ פרט ותהיה אז ההנהגה במדת המלכות כי אין בכלל אלא מה שבפרט

מפרט וכלל לפעמים תקבל המלכות מכללות הת"ת כנ"ל ומתגבר מדת הת"ת עליה ותתנהג העולם על ידו ומדת מלכות נכללת בו והוא יהיה עיקר בהנהגה כי פרט וכלל מתרבה הכלל ויהיה הכלל עיקר כי יתגבר ו"ק שלו על ו"ק שלה ולפעמים להיפוך וזה מכלל ופרט מפרט וכלל כלל ופרט וכלל וכו' לפעמים תעלה המלכות למעלה מן היסוד ותכריע היא בין היסוד והת"ת וזהו כלל ופרט וכלל כי כלל הוא הת"ת שבו כלולים ו"ק ופרט היא המלכות דלית לה מגרמה כלום ועוד ששם הדברים נפרטים ומתפרשים בסוד ופרט כרמך לא תעולל לעני ולגר תעזוב אותם כי שם מקומם וכלל הוא היסוד הנקרא כל דכליל שית בקרטופא חדא ואז יתנהג העולם כפי הכרעת מדת מלכות וזהו אי אתה דן אלא כעין הפרט שהוא מדת המלכות

מכלל שהוא צריך לפרט וכו' כי לפעמים תעלה המלכות למעלה בסוד עטרת בעלה ותשפיע לת"ת ויתנהג העולם ע"י ברדתה למטה בבחינה זו וזהו מכלל שהוא צריך לפרט שהכלל שהוא ת"ת הנזכר צריך לפרט שהיא מלכות שהיא למעלה ממנו ולפעמים תחסר אור המלכות ותצטרך לקבל מת"ת האור כדי להשלים עצמה ותתנהג העולם בבחי' זו הגרועה שאין לה אלא לצורך עצמה ולא להשפיע כי כל הבחינות שנוכר לעיל הם שמקבלת המלכות שפע לצורך העולם מלבד צורך עצמה אמנם מדה זו היא שצריכה לצורך עצמה ואין לה לצורך אחרים וזהו מפרט שצריך לכלל

וכל דבר שהיה בכלל וכו' לפעמים מקבלת מן הת"ת בסוד למודי ה' ע"י נצח או הוד ותהיה המלכות בהוד והת"ת בנצח בסוד שם הוי"ה בנצח ואדנ"י בהוד והנה זו הנהגת תחלת בריאתו של עולם כי תחלה היו למעלה ד"ו פרצופים והמלכות שנקראת דבר היתה בכלל הת"ת הנקראת כלל ונכללה בו ויצא מן הכלל שהוא ת"ת ונדבקה בלמודי ה' וזהו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד ע"ע יצא על המלכות לבד שתהיה היא לבדה בלמודי ה' למטה אלא ללמד על הכלל כולו יצא שגם הת"ת יזדווג עמה שם בלמודי ה' למטה כיצד ת"ת בנצח בימין בשם הוי"ה והמלכות בשמאל בשם אדנ"י ויתחברו אז שניהם ע"י היסוד בסוד יאהדונה"י כנזכר בתיקונים נמצא שע"י ירידתה במקום הת"ת ירד הת"ת ג"כ עמה בלמודי ה' שהוא נ"ה וזהו אלא ללמד כו' ועוד כאשר ירדה המלכות מאת פני המלך למטה לא לבד גרמה לת"ת שנקרא עצמו כמשארז"ל משה מפי עצמו אמרו שהוא המקום שהיתה שם תחלת אצילותה בין ב' זרועין כי יצטרך המלך כאשר ירצה לדבר עם הכלה לרדת למקומה בלמודי ה' כי זולת זה א"א להתדבק גופא בגופא אלא גם ראש המלך בסוד רישא ירד גם הוא למטה כדי שיהיה החיבוק שלם גופא בגופא אנפין באנפין דרועין בדרועין רגלין ברגלין וזהו ללמד על הכלל כולו יצא לומר שהת"ת כולו בכללו ירד בלמודי ה' ולא הת"ת בלבד שהוא בסוד גופא ועוד גם טרם רדתה למטה יצדק אומרו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד כי נוקבא יצאה מאחוריו בין ב' דרועין דיליה לעומת החזה ומשם נעשה לה ראשה וזרועותיה שהם חו"ג שבה נגד נ"ה שבזכר ונ"ה שלה שהם למודי ה' יצאו מן הכלל שהוא ת"ת ואין להם על מה שיסמוכו בת"ת והוצרך הזכר העליון למשוך את רגליו למטה ג"כ להיות היא עזר כנגדו ולא חוצה לו וזהו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד הם נ"ה שיצאו מן הכלל סוד הת"ת לא ללמד ע"ע כו' אלא ללמד על הכלל כולו יצא שהוצרכו למודי ה' הזכר העליון להתפשט למטה וכל זה בכלל מדה שמינית

שעה"כ

וכל דבר כו' לפעמים יתנהג העולם בסוד עיבור המלכות להוליד למטה דוגמת עליונים בסוד תיבת נח שיצאו ממנה ג' גוונים שם חם ויפת שהן דין ורחמים וכללותם דמיון הת"ת הכולל דין ורחמים אלא שלפעמים תתעבר בסוד הרחמים בלבד ויהיו כל הג' גוונים נוטים לצד הרחמים וזהו כל דבר שהיה בכלל בסוד האצילות למעלה מת"ת ויצא לטעון טעון א' למטה בסוד עיבור ונתעברה בג' גוונים הנז' כלולים זה בזה בסוד הרחמים שהוא כענינו כענין ו' הוא בסוד הת"ת נוטה לצד הרחמים ואזי יצא להקל בסוד הרחמים להוליד ג' גוונים כולם בסוד הרחמים ולא מצד הדין

וכל דבר שהיה בכלל כו' ולפעמים בסוד דין ורחמים ביחד ולא כענין ו' שהוא ת"ת נוטה לצד הרחמים ואזי יצא להקל ולהחמיר ותתעבר ותלד למטה ג' גוונים דין ורחמים וממוזגים וכל דבר כו' ויצא לדון כו' ולפעמים מתנהג העולם במדת המלכות ברדתה למטה ממקום אצילותה עם הת"ת ותלד למטה ביצירה בסוד מטטרו"ן שהוא נער חגור חרצין בסוד ס' פולסי דנורא שהם ס' גבורים מצד הדין וזהו ויצא לידון ולפי שמטטרו"ן תמיד מתחדש כמד"א אנוש כחציר ימיו כציץ השדה כן יציץ כנזכר בזוהר פינחס וזהו בדבר החדש ואז ברדתה למטה בסוד מטטרו"ן הוא סוד הגלות בסוד אי לך ארץ שמלכך נער וזהו אי אתה יכול להחזירו לכללו כי הזווג הוא בטל בזמן הגלות ואין לה יכולת לעלות אצל בעלה עד שיחזירו הכתוב שהוא סוד נצח כמד"א למנצח על אילת השחר שחרין דאיילתא ולפי שההוד הוא בגלות כמ"ש כל היום דוה צריך נצח עם ת"ת להחזירה למקומה ותהיה החזרה נגלית לעיני כל חי ולא תהיה סתומה אלא מפורשת וזהו עד שיחזירו הכתוב לכללו בפירוש דבר הלמד מענינו כו' לפעמים יתנהג העולם הנקרא דבר סוד מלכות בנ"ה ונ"ה שבה מקבלים מת"ת וזהו הלמד מענינו מענין ו' הוא הת"ת או יהיו מקבלים נ"ה שבה מסוף הת"ת שהוא יסוד וזה דבר הלמד מסופו סוף ו' הוא ת"ת וסופו הוא היסוד סוף הת"ת

וכאן שני כתובים וכו' ולפעמים מתנהג העולם ע"י נ"ה שבמלכות שהם ב' כתובים המכחישים זא"ז זה דין וזה רחמים וע"י היסוד שהוא הכתוב הג' המכריע ביניהם יתמוזגו ויתנהג העולם ע"י מיוזג היסוד והכרעתו בתוך המלכות דידה וזהו המדה הי"ג ע"כ מדברי הרח"ו זלה"ה שמצא מכת"י האר"י זלה"ה בעצמו

יג ע"ד

יב. א' ע"י ספר היחודים פרק יג: תחילה במלת משה תכוין בשם הקדוש מהש במילואו ממ הא שין גימט' השם מה"ש קפ"ד קס"א, היוצאים מר"ת 'מעלי שמרי החומות', וניקוד כמו שהוא ניקוד בפסוק, אח"כ יכוין במילואו, והה"א במילוי א', והפשוט נקוד כנו"ל, והמילוי, ניקוד הם (סתומים) [סתומה] בפתח, והיו"ד במילוי ש"ן בצירי, וסגולתו לעצור המגפה, שהיא במילואו גימט' מות למתק המות בסוד ד' אלפין דבמד"ת, וניקודו [קמץ סגול] גימט' מ"ו מילוי ע"ב, ותכוין להמשיך אל"ף מתיקון (באמת) [ואמת] שבפני דא"א להופכו ממות לאמת, והם אהי"ה פעמים אהי"ה או יה"ו פעמים יה"ו, וזה טוב לסלק המות מכל חולי [עד כאן מדפוס לבוב]:

יג. רבי פנחס פתח קרא דכתיב (במדבר יז יא) והנה החל הנגף בעם וכתוב (שם) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו' וכתוב (שם יג) ותעצר המגפה כתיב הכא מהר וכתוב התם מהרי שלש סאים מה להלן קרבן לאשתזבא אף כאן קרבן לאשתזבא אמר רבי פנחס זמנא חדא הוינא אזלי בארחא וערעית ביה באליהו אמינא ליה לימא לי מר מלה דמעלי לברייתא אמר לי קיים גזר קודשא בריך הוא ועאלו קמיה כל אלין מלאכיא דממנן לאדכרא חובי דבר נש די בעדנא דידכרון בני אנשא קרבניא דמני משה [ושוי לביה ורעותיה בהו דכלהו ידכרון ליה לטב ועוד בעדנא דיערע מותנא בכני אנשא קיימא] אתגזר וכרוזא אעבר על כל חילא דשמיא דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויימרון ברעות נפשא ולבא עניינא דקטרת בוסמין³²¹ דהוו להו לישראל דיתבטל מותנא מנייהו

- מאיר הכוונה -

³²¹ ע"י תיקו"ז סב ע"ב: מאי קטרת דיליה שכינתא תתאה דאיהי סלקא בכמה ריחין ובוסמין טבין וכו'. וע"י שעה"פ פרשת שמיני: מוחין דאימא נקראים קטורת, וכו' להקטיר קטורת, כדי להמשיך מוחין דאימא בנוקבא, ועל ידי כן תחזור פב"פ להזדווג עם זעיר. וזהו לשון קטרת, לשון התקשרות הנוקבא בבעלה. ע"י שעה"כ תפלת השחר ג: "א סממני הקטרת שהעשרה הם עשר ניצוצות

שְׁעָה"כ

אמר רבי יצחק בא וראה מה כתיב ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת אמר לו אהרן למה אמר כי יצא הקצף מלפני יהו"ה וגו' מה כתיב (שם יב) וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם וכתוב (במדבר יז יג) ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה ולא יכיל מלאכא דמחבלא³²² לשלטאה ונתבטלה מותנא.

תרגום: רבי פנחס פתח פסוק שכתוב "והנה החל הנגף בעם", וכתוב "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגו'", וכתוב "ותעצר המגפה". כתוב כאן מהר, וכתוב שם מהרי שלש סאים, מה להלן קרבן להנצל, אף כאן קרבן להנצל.

אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגשתי את אליהו. אמרתי לו, יאמר לי מר דבר שמועיל לבריות. אמר לו, ברית גזר הקב"ה, ונכנסו לפניו כל המלאכים שממונים להזכיר חטאי האדם, שבזמן שיזכירו בני אדם הקרבנות שצוה משה, ומכוון לבו ורצונו בהם, כולם יזכירו אותו לטוב. ועוד בזמן שיארע מגפה בבני אדם, הברית נגזרה, והכרוז עובר על כל חיילות השמים, דאם יעלו בניו בארץ בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויאמרו ברצון נפש ולב ענינים של קטורת בשמים שהיו להם לישראל, שיתבטל המות מהם.

אמר רבי יצחק, בא וראה מה כתוב, "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטורת". אמר לו אהרן, למה, "כי יצא הקצף מלפני ה' וגו'". מה כתוב, "וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם", וכתוב "ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה". ולא יכל מלאך חבלה לשלוט ונתבטל המגפה.

יד. פ"ח שער עולם העשה ד: ושמעתי ממורי זלה"ה כאשר יש לו מוחין דאמא הם נקראים קטורת וכשיש בו מוחין דאבא נקרא שמן והענין כי שמן הוא בחשאי כנזכר בזוהר תזריע וכן אבא הוא בחשאי הנקרא מחשבה שהוא בחשאי ואז נקרא ז"א שמים גימטריא שמן וז"ס שמן וקטורת ישמח לב ולכן היו נעשים ביחד שהוא העלאת נרות המנורה וענין הקטורת אמנם ענין הקטורת הם המוחין מצד אמא המלוכשים בנה"י דאמא שהם המחתה שבה היו נותנין הקטורת ונודע כי נה"י דאמא הם ג' שמות אהיה דיודי"ן דא"לפין דה"הין שהם גימטריא מחתה ע"ה כמ"ש בענין נדב ואביהוא ע"ש.

הגהה: במהדורא בתרא כתב הרח"ו זלה"ה כי מוח אבא הם בסוד יה"ו והנה יה"ו דאלפין עולה ט"ל והם סוד חב"ד דבינה דאבא כנו' ככוונת ציצית והנה י"פ ט"ל גי' שמים וז"ס ויתן לך מטל השמים וז"ס כשמן הטוב כו' וכטל חרמון וכו' ע"כ

יד ע"ב
טו.

– מאיר הכוונה –

הקדושה שירדו למטה בתוך הקליפה להכניעם והא' הנוסף עליהם הוא אור מקיף לעשר הנזכר ולכן התיקון הוא שיכוין לסלקם מתוכם ועי"כ ישארו הקליפות מתים בלתי חיות (עי' עוד שער המלכים פרק י').

³²² עי' ז"ח כא ע"א שזה הפיך של מלאכי דקדושה.

פְּעֵה"כ

פועל לאהבה ולכלי זיין, כנודע לי, שהוא מסוגל גם כן ללסטים. והוא יוצא מסוף [אותיות אחרונות] פסוקי פרשה ראשונה דבראשית³²⁴, ויש [גם] קכ"ד צירופים משם אלהיים, [ולכן] עולים כמנין רמ"ח, ולזה השם הזה צמרכ"ד הוא נעשה לאהבה לידועי מקורו המשתמשים בשמות (עמק המלך שט"ז פל"ז), סוד זיווג ליל שבת. יכוין בשם היוצא מס"ת של פרשה ראשונה של בראשית, והוא צמרכד עם הנקודות אלו צ' בקמץ מ' בפתח ר' בחולם כ' בפתח ד' בסגול. וגם בשם (פע"ח ק"ש על המטה יא).

ט – עי' לעיל יד ע"ב: ר"ת ג' פסוקים האחרונים הם יא"י (של תהלים סז: יודוך, ארץ, יברכנו) כמנין שם אהי"ה³²⁵.

י – עי' זו"ח מב ע"א: מחיה אית ביה מ"ט תיבין ברזא דחמשין תרעין חסר חד ואית ביה שמא רזא דגבורות ה' ואיהו את"ה גבור"ר לעול"ם אדני ורזא דיליה אגל"א וברזא אחרא יגל"א וכולא רזא חדא מן גבורתא דברכאן "יהודה אתה יודוך" גור אריה יהודה "לא יסור שבט מיהודה" אוסרי לגפן עירה בדא איתער יהודה בגבורתא קדישא ודא איהי ברכתא שמאלא.

תרגום: במחיה יש ארבעים ותשע תבות בסוד חמשים שערים חסר אחד ויש בו שם הסוד של גבורות ה' והוא את"ה גבור"ר לעול"ם אדני והסוד שלו אגל"א ובסוד אחר יגל"א והכל סוד אחד מן הגבורה של הברכות (בראשית מט) "יהודה אתה יודוך" גור אריה יהודה "לא יסור שבט מיהודה" אוסרי לגפן עירה בזה התעורר יהודה בגבורה קדושה וזו היא ברכת השמאל.

יא - ##*.

יב – עי' לעיל יח ע"א: ר"ת פותח את ידיך, פא"י, והוא שם א' מע"ב שמות דויסע ויבא ויט, גם סודו הוא חיבור ב' שמות הויה ואדני, יאהדונהי, וכבר ידעת מ"ש בזוהר ובתיקונים (ח ע"ב)³²⁶ פותח את ידיך, אל תקרא ידיך אלא יודיך. והם שני יודין של יאהדונה"י, ראשונה ואחרונה, וביניהם ו' אותיות כמנין ו', וצורת ו' היא נקודת פתח, וזהו פותח את ידיך יודיך כנו' בהקדמת התיקונים (ח ע"ב). גם ס"ת פותח את ידיך חת"ך, והוא שם קדוש המכונה בספרי המקובלים שם הפרנסה³²⁷. גם תכוין כי שם הנז' בחילוף אתב"ש הוא סא"ל, והוא שם א' משמות ע"ב דויסע ויבא ויט. גם שם סא"ל הוא בגימטריא שם פא"י, כמנין יאהדונה"י כנו' בר"ת פא"י³²⁸.

יג – עי' סודי רזיא (אות ש): ב' מלאכים מלויים אותו, כי מלאכיו יצוה לך לישמרך בכל דרכך ר"ת כמי"ל לב"ד.

יד – עי' לעיל יד ע"ג: אמור בכל יום מזמור יושב בסתר כו' ותתחיל מפסוק הקודם לו, ויהי נועם ה' כו', וצריך לאומרו ז' פעמים, ובכל פעם מהם תכוין בס"ת פ' כי מלאכיו יצוה לך, אל שם יוה"ך³²⁹. גם תכוין באות כ' של כו', ואות ל"ך מן מלאכיו, לשם כלך. ותזכור בפיך ב' שמות יוה"ך כל"ך אחר שתסיים הפסוק הנזכר, כי מלאכיו יצוה לך לישמרך בכל דרכיך.

– מאיר הכוונה –

פח: עמ"ר נק"י, צמ"ר ד"ך, סוד צמרכ"ד, ס"ת של פסוקי יום ראשון, אך נשתנה לתרגום בסוד ע"ת גי' עמ"ר נק"י.

³²⁴ בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

³²⁵ עי' דרושי ר"ה ט.

³²⁶ ז"ל: ועוד רזא נקודי צריך לאחזרא עלייהו פתח בחושבן אותיותיו איהו י"ד וכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון (תהלים קמה טז) ואוקמוהו³²⁶ אל תקרי ידך אלא יודי"ך ואיננו י"י מן יאקדונק"י ובאן אתר מתפתחין ברקיעא דאיהו פתח ואיהו מפתח כליל אקדונ"ק שית אתוון באמצע י"י ותרין יודין עם רקיע דאיהו ו' סליק לחושבן יְהוָה.

תרגום: ועוד הסוד של הנקודות צריך לחזר עליהם. פתח בחושבן אותיותיו, הוא י"ד, וכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ופרשוהו אל תקרי ידך אלא יודי"ך, והם י"י מן יאהדונה"י. ובאיזה מקום נפתחים, ברקיע, שהוא פתח, והוא מפתח הכולל אהדו"ה, שש אותיות באמצע י"י, ושני יודי"ם עם רקיע שהוא ו' עולה לחושבן יה"ה.

327

³²⁸ פס פא"י, כמנין יאהדונה"י כנו' בר"ת פא"י" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא יאהדונה"י כמו הר"ת.

³²⁹ עי' ע"ח (שער מ דרוש טו): שם יְהוָה כולו בצירי בעשייה.

שְׁעָה"כ

טו - אאהלידה - עי' שער תיקוני עונות פרק ד: שם אחד משמות ע"ב שהוא אל"ד גימט' אגל"א, [שם בוכ"ו] עם הכולל, וכן עי' פירוש שני לספרא דצניעותא מהאר"י ז"ל: יכוון שמשם אגל"א נעשה שם אל"ד שחשבונן שוה ויכוון אלד משולב באהי' אאהליד"ה שאחר שנמתקין הגבורות בשורשן נעשה סוד הלידה והמתקה, יקהרועה - עי' דרושי ר"ה ט, שזה שילוב קר"ע עם הוי"ה.

טז - צום עי' לעיל יד ע"ב: ס"ת ג' פסוקים האחרונים הם מוץ³³⁰, כמנין קול.

טז* - תהלים נא יב.

יז - עי' אות טז.

יח - ##*.

יט - לעיל או.

כ - יהושע א ח.

כא - בראשית מט יח.

והסיבה שזה חלק לג' אותיות - ##*.

כב - ##*.

כב* - עי' לעיל יד ע"ב: יכוין כי ר"ת ג' פסוקים הראשונים הם אל"י.

כג - ##*.

כד - עי' לעיל (יד ע"ב): הוא יוצא מר"ת צרי דבש נכאת לט בטנים ושקדים אדע.

כה - עי' פרי עץ חיים (שער העמידה - פרק יט): מע"ח - קודם סיום הברכה, צ"ל תפלה על הפרנסה - ירמ"י או"א, שתתן לי ולכל הסמוכים על שולחני, היום ובכל יום מזונותי ומזונותיהם בכבוד ולא בבזוי, בהיתר ולא באיסור, בזכות שמך הגדול דיקרנוסא, גי' חתך, היוצא מפסוק והריקותי לכם ברכה עד בלי די, ומפסוק נסה עלינו אור פניך ה', ואל תצריכנו לידי מתנת בשר ודם, כי אם מידך המלאה, ומאוצר מתנת חנם תכלכלני ותשפיעני, אמן סלה. והניקוד זה יוצא נסה.

כו - תהלים כד ה.

כז - מהש - עי' לעיל אות יב, ועי' זהר ח"א קח ע"ב בענין ע"ב שמות של ויסע ויבא ויט, וכן

זו"ח סח ע"ב, ושער ק"ש ח, ילי ללה.

כח - עי' לעיל אות יד.

כט - עי' לעיל אות יג.

ל - ##*.

לא - עי' לעיל יד ע"ב: ס"ת ג' פסוקים הראשונים הם, הכם, כמנין שם אדני.

לב - י"ה שלום בך ##*.

לג - ##*.

- מאיר הכוונה -

³³⁰ גימט' ה' הוי"ת שהם" נוסף בשער היחודים. ועי' דרושי יום הכיפורים דרוש א: סוד ה' קולות פנימי' היוצאים מפי אימא ומשם מקבלת המלכות עתה ה' בחי' אכילה ושתייה כו' גם בחי' ה' ענויים עצמם הם כנגד ה' קולות אלו לפי שהתענית נקרא צו"ם וצום בגי' קול כי הוא ממשיך ה' קולות הפנימיים העליונים ע"י ה' צומות אלו מאכילה ושתייה וכו' הגופניים.